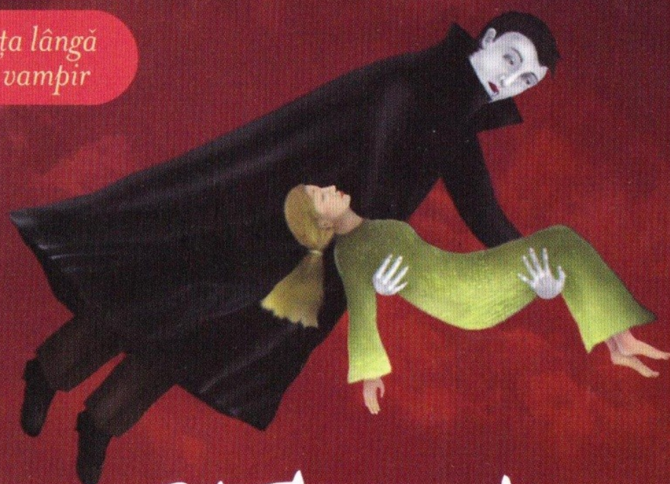
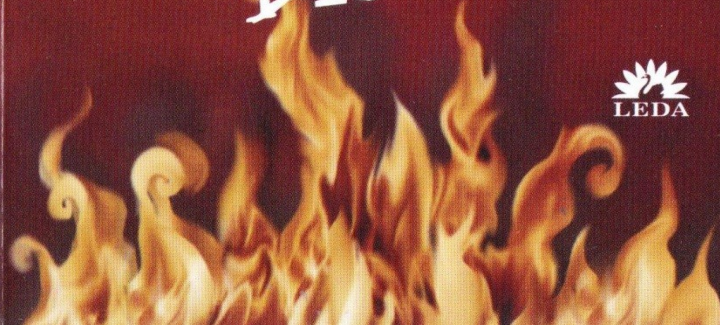
CHARLAINE HARRIS

Viața lângă un vampir

MORT DE-A BINELEA

LEDA

CHARLAINE
HARRIS
MORT DE-A BINELEA

În seria *Vampirii Sudului* puteţi citi:

Morţi până la apus
Moartea la Dallas
Clubul Morţilor
Moartă pentru toţi
Mort de-a binelea
Categoric moartă
Morţi cu toţii
Mai rău decât moartea
Mort şi-ngropat
Moarte în familie

CHARLAINE
HARRIS

MORT
DE-A BINELEA

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Nica

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactori: **ANTONIA KACSO, EMIL PARASCHIVOIU, CARMEN BOTOŞARU**

Tehnoredactare computerizată: **MIHAELA CIUFU**

Cover art by Lisa Desimini

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HARRIS, CHARLAINE
Vampirii Sudului / Charlaine Harris. — Bucureşti: Leda, 2011
ISBN 978-973-l02-39l-5
Vol. 5: Mort de-a binelea / trad. Ana-Maria Nica.
ISBN 978-973-l02-3984

I. Nica, Ana-Maria (trad.)

821.111(73>31=135.1

Cartea aceasta este dedicată unei femei minunate pe care nu reuşesc să o văd suficient de des. Janet Hutchings (pe atunci editor la Walker, acum editor la Ellery Queen Mystery Magazine) a fost îndeajuns de curajoasă să mă accepte, cu mulţi ani în urmă, după ce-mi luasem o lungă vacanţă în care nu mai scrisesem nimic. Domnul s-o binecuvânteze!

MULŢUMIRI

Nu i-am mulţumit lui Patrick Schulz pentru că mi-a împrumutat motocicleta lui, marca Benelli, pentru ultima carte – scuze, Son. Mulţumiri prietenului meu Toni L.P. Kelner, care a sesizat foarte corect nişte probleme în prima jumătate a cărţii mele. Prietenei mele Paula Woldan, care mi-a oferit sprijin moral şi câteva informaţii despre piraţi, şi a fost dispusă să mă suporte în Ziua de Vorbit ca un Pirat[1]. Fiicei ei, Jennifer, care mi-a salvat viaţa ajutându-mă să pregătesc manuscrisul. Lui Shay, un Cititor Credincios, care a avut grozava idee cu calendarul. Şi atunci când mulţumesc familiei Woldan, trebuie să-l includ şi pe Jay, pompier voluntar de multă vreme, care mi-a împărtăşit din experienţa şi cunoştinţele sale.

[1] Sărbătoare-parodie inventată în anul 1995 de americanii John Baur şi Mark Summers; ei au stabilit data de 19 septembrie ca fiind ziua în care toată lumea trebuie să vorbească în jargonul pirateresc.

Capitolul 1

Ştiam că fratele meu se va transforma în panteră cu mult înaintea lui. În timp ce conduceam către îndepărtata localitate de la răscruce, Hotshot, fratele meu privea apusul în linişte. Jason purta haine vechi şi avea cu el o sacoşă din plastic de la magazinul Wal-Mart cu câteva obiecte care i-ar fi fost necesare – periuţă de dinţi şi lenjerie curată. Se ghemui în interiorul voluminoasei sale jachete de camuflaj, privind drept înainte. Chipul îi era încordat din cauza nevoii de a-şi controla teama şi încântarea.

— Ai mobilul în buzunar? am întrebat, ştiind deja, înainte ca vorbele să-mi iasă din gură, că îl mai întrebasem o dată.

Dar Jason doar încuviinţă din cap, în loc să mă repeadă. Era încă după-amiază, dar la sfârşitul lui ianuarie întunericul se lasă repede.

În noaptea aceasta va fi prima lună plină din noul an.

Când am oprit maşina, Jason se întoarse să mă privească, şi chiar şi în lumina slabă am putut vedea schimbarea din ochii lui. Nu mai erau albaştri ca ai mei. Erau gălbui. Şi forma li se schimbase.

— Am o senzaţie ciudată la faţă, zise.

Dar încă nu pusese lucrurile cap la cap.

Micuţul Hotshot era tăcut şi nemişcat în lumina care se stingea. Un vânt rece bătea peste câmpurile pustii, iar pinii şi stejarii tremurau în rafalele de aer îngheţat. Se vedea doar un singur bărbat. Stătea în faţa uneia dintre casele micuţe, a celei proaspăt vopsite. Ochii bărbatului care purta barbă erau închişi, iar faţa sa era ridicată către cerul care se întuneca. Calvin Norris aşteptă până ce Jason coborî de pe scaunul pasagerului, din vechea mea Nova, înainte să se apropie şi să se aplece la geamul meu. L-am coborât.

Ochii săi verzi-aurii erau la fel de uimitori pe cât îmi aminteam, iar restul era la fel de şters. Masiv şi robust, arăta ca alţi o sută de bărbaţi pe care-i văzusem la Merlotte's Bar, cu excepţia ochilor.

— O să am grijă de el, zise Calvin Norris.

Dincolo de el, Jason stătea cu spatele la mine.

Aerul din jurul fratelui meu era ciudat; părea să vibreze.

Nimic din toate astea nu se întâmpla din vina lui Calvin Norris. Nu el fusese cel care-l muşcase pe fratele meu şi-l schimbase pentru totdeauna. Calvin, un vârcolac-panteră, se născuse aşa; aceasta era natura lui. M-am forţat să-i spun mulţumesc.

— O să-l aduc acasă dimineaţă.

— La mine acasă, te rog. Camioneta lui e la mine.

— Bine, atunci. Noapte bună.

Îşi ridică din nou faţa către cer, şi am simţit cum întreaga comunitate aştepta în spatele geamurilor şi uşilor ca eu să plec. Ceea ce am şi făcut.

Jason bătu la uşa mea a doua zi dimineaţa, la şapte. Încă mai avea sacoşa de la Wal-Mart, dar nu folosise nimic din ea. Era zgâriat pe faţă, iar mâinile îi erau acoperite de răni. Nu scoase nici un cuvânt. Când l-am întrebat cum a fost, doar m-a privit fix şi a trecut pe lângă mine, prin sufragerie, pe hol înainte. A închis uşa de la baia de pe hol cu un zgomot sec. După o secundă, am auzit apa curgând şi am oftat adânc în sinea mea. Deşi fusesem la muncă şi mă întorsesem acasă obosită pe la două dimineaţa, nu dormisem prea mult.

Până când Jason a ieşit, i-am pregătit nişte ouă cu şuncă. Se aşeză la vechea masă de bucătărie cu un aer încântat: un bărbat care făcea ceva familiar şi plăcut. Dar, după ce privi o clipă farfuria, sări în picioare şi fugi înapoi în baie, trântind uşa în urma lui. L-am auzit vomitând, iar şi iar.

Am rămas neajutorată lângă uşă, ştiind că nu ar vrea să intru. După o clipă, m-am întors la bucătărie ca să arunc mâncarea la gunoi, nu prea încântată de risipă, dar absolut incapabilă să mă străduiesc s-o mănânc.

Când Jason se întoarse, spuse doar:

— Cafea?

Arăta cam galben la faţă şi mergea de parcă ar fi fost beat.

— Eşti bine? am întrebat, fără să fiu foarte sigură că era în stare să-mi răspundă. Am turnat cafea într-o cană.

— Da, răspunse după o clipă, ca şi cum ar fi trebuit să se gândească la asta. A fost cea mai

incredibilă experienţă din viaţa mea.

Pentru o secundă, am crezut că se referea la faptul că vomitase la mine în baie, dar asta cu siguranţă nu era o experienţă nouă pentru Jason. În adolescenţă băuse destul, până îşi dăduse seama că nu era nimic grozav şi atrăgător să stai deasupra unui vas de WC vărsându-ţi maţele.

— Transformarea, am spus ezitând.

Aprobă din cap, ţinând cana de cafea cu ambele mâini. Mirosea cu lăcomie aburul care se ridica din întunecimea licorii tari şi fierbinţi. Privirea lui o întâlni pe a mea. Ochii fratelui meu aveau din nou albastrul lor obişnuit.

— Este cea mai incredibilă senzaţie, zise. Din moment ce am fost muşcat, şi nu m-am născut aşa, nu reuşesc să ajung o panteră adevărată ca toţi ceilalţi.

Puteam sesiza invidia din vocea sa.

— Dar chiar şi ceea ce am devenit eu este uimitor. Simţi magia înăuntrul tău, şi-ţi simţi oasele mişcându-se şi felul în care vezi se schimbă pur şi simplu. Apoi, eşti mai aproape de sol şi mergi într-un fel diferit; cât despre alergat, la naiba, chiar *alergi.* Poţi vâna…

Vocea îi pieri.

Oricum, aş fi preferat să nu ştiu amănunte despre treaba asta.

— Deci, nu e aşa rău? am întrebat, ţinând palmele lipite una de alta.

Jason era singura familie pe care o aveam, cu excepţia unui văr care se afundase în lumea drogurilor cu mulţi ani în urmă.

— Nu e chiar atât de rău, fu de acord Jason, străduindu-se să-mi ofere un zâmbet. De fapt, e grozav câtă vreme eşti animal. Totul e atât de simplu! Abia când devii din nou om începi să te îngrijorezi pentru diverse treburi.

Nu avea tendinţe sinucigaşe. Nu era nici măcar deprimat. Nu mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia, până când nu am dat drumul aerului. Jason avea să se descurce şi să trăiască mai departe cu ceea ce-i oferise soarta. Avea să fie bine.

Sentimentul de uşurare era incredibil, ca şi cum aş fi îndepărtat ceva ce mi se înţepenise dureros între dinţi sau ca şi cum aş fi scos o pietricică ascuţită din pantof. Zile întregi, chiar săptămâni, fusesem teribil de îngrijorată, şi acum anxietatea dispăruse. Asta nu însemna că pentru Jason viaţa ca teriantrop avea să fie lipsită de griji, cel puţin nu din punctul meu de vedere. Dacă se căsătorea cu o femeie obişnuită, copiii lor vor fi normali. Dar dacă se căsătorea cu cineva din comunitatea de teriantropi din Hotshot, urma să am nepoţi care o dată pe lună s-ar fi transformat în animale. Măcar o făceau după pubertate; asta le-ar fi dat lor şi mătuşii Sookie timp să se pregătească.

Din fericire, Jason mai avea destule zile de concediu, aşa că nu trebuia să se ducă la Departamentul de drumuri al districtului. Dar eu trebuia să muncesc în seara asta. Imediat ce Jason a plecat în camioneta lui strălucitoare, m-am târât la loc în pat, în jeanşi, cum eram, şi cam în cinci minute am şi adormit. Uşurarea avea efectul unui

veritabil sedativ.

Când m-am trezit, se făcuse aproape ora trei şi era vremea să mă pregătesc pentru slujba mea de la Merlotte's. Afară strălucea soarele şi era senin, iar temperatura ajunsese la unsprezece grade, după cum arăta termometrul meu de exterior. Nu însemna ceva neobişnuit pentru luna ianuarie în nordul Louisianei. Temperatura avea să scadă după ce apunea soarele, iar Jason începea procesul de transformare. Anumite porţiuni ale corpului i se acopereau cu blană – nu chiar complet, din moment ce devenea jumătate om, jumătate animal – şi se întâlnea cu alte pantere. Aveau să meargă împreună la vânătoare. Pădurile din jurul micii localităţi Hotshot, care se afla într-un colţ îndepărtat al districtului Renard, vor deveni din nou periculoase în seara aceasta.

Tot timpul cât am mâncat, mi-am făcut duş şi am adunat rufele, m-am gândit la o mulţime de lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le ştiu. M-am întrebat dacă teriantropii ar fi omorât o fiinţă umană dacă ar fi întâlnit-o în pădure. M-am întrebat cât din conştiinţa lor umană le mai rămânea atunci când se transformau în animal. Dacă se împerecheau când erau pantere, aveau să nască un pui de animal sau un copil? Ce se întâmpla când un vârcolac-panteră însărcinat vedea luna plină? Mă mai întrebam dacă Jason ştia deja răspunsul la toate întrebările astea. Oare Calvin îi făcuse vreun fel de instructaj?

Dar eram bucuroasă că nu l-am luat pe Jason la întrebări în dimineaţa asta, când totul era atât de

nou pentru el. O să am mai târziu destule ocazii să o fac.

Pentru prima dată de la Anul Nou, mă gândeam la viitor. Simbolul lunii pline din calendarul meu nu mai părea să fie o perioadă care marca un sfârşit, ci doar un alt fel de a măsura timpul. În vreme ce-mi îmbrăcam uniforma de chelneriţă (pantaloni negri, tricou alb cu decolteu bărcuţă şi pantofi sport Reebok negri), m-am simţit aproape ameţită de încântare. De această dată mi-am lăsat părul liber în loc să-l strâng într-o coadă în creştetul capului. Mi-am pus nişte cercei ca nişte buline roşii şi am găsit o nuanţă de ruj care să se asorteze cu ei. Puţin fard de pleoape şi puţin fard de obraz şi eram gata de plecare.

Seara trecută parcasem maşina în dosul casei şi înainte să trag uşa în urma mea şi să o încui, am verificat cu atenţie veranda din spate ca să mă asigur că nu existau vampiri ascunşi. Mai fusesem luată prin surprindere şi nu era un sentiment prea plăcut. Deşi abia începuse să se însereze, puteau fi prin preajmă câţiva care se trezeau devreme. Probabil că ultimul lucru la care se gândiseră japonezii când preparaseră sângele sintetic era că existenţa acestuia va aduce vampirii de pe tărâmul legendelor în lumina reflectoarelor. Japonezii încercaseră doar să facă nişte verzişori vânzând substitutul de sânge staţiilor de ambulanţe şi camerelor de gardă din spitale. În schimb, iată că modul nostru de a privi lumea se schimbase pentru totdeauna.

Că tot vorbeam de vampiri (chiar dacă doar în

sinea mea), m-am întrebat dacă Bill Compton era acasă. Vampirul Bill fusese prima mea iubire şi locuia destul de aproape de mine, chiar dincolo de cimitir. Casele noastre se găseau pe drumul districtual în afara micului oraş Bon Temps şi la sud de barul unde lucram. În ultima vreme, Bill călătorea mult. Aflam dacă era acasă doar dacă se întâmpla să vină la Merlotte's, ceea ce şi făcea din când în când, ca să se amestece cu localnicii şi să bea nişte 0-pozitiv cald. Prefera SângeAdevărat, cel mai scump sânge sintetic japonez. Îmi spusese că îi satisfăcea aproape complet setea de sânge proaspăt, de la sursă. Din moment ce văzusem cum era Bill când îl apuca pofta de sânge, puteam doar să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest SângeAdevărat. Uneori mi-era cumplit de dor de Bill.

M-am certat în sinea mea. Trebuia să ies din starea de depresie, asta trebuia să devină prioritatea zilei. Fără griji! Fără teamă! Liberă la douăzeci şi şase de ani! Cu slujbă! Cu casă proprie! Cu bani în bancă! Toate astea erau lucruri bune, pozitive.

Când am ajuns la bar, parcarea era plină. Mi-am dat seama că în seara asta urma să fiu foarte ocupată. Am condus spre spatele clădirii, către intrarea angajaţilor. Sam Merlotte, proprietarul barului şi şeful meu, locuia acolo într-o rulotă dublă, care avea chiar şi o curticică, înconjurată de un gard viu (în lipsa unui gard adevărat). Mi-am încuiat maşina şi m-am îndreptat către intrarea angajaţilor, care dădea pe un hol, unde se aflau

toaletele pentru femei şi bărbaţi, un depozit mare şi biroul lui Sam. Mi-am înghesuit haina şi geanta într-un sertar gol al biroului, mi-am ridicat şosetele roşii, am scuturat din cap ca să mi se aşeze părul, şi am pornit către intrarea (uşa asta era mereu lăsată larg deschisă) care dădea în bar/restaurant. Bucătăria nu producea altceva decât cele mai elementare chestii: hamburgeri, pui prăjit, cartofi prăjiţi şi inele de ceapă, salate vara şi chili iarna.

Sam era barmanul, paznicul şi, ocazional, bucătarul, dar în ultima vreme avuseserăm suficient noroc ca toate posturile să fie ocupate. Alergiile de sezon ale lui Sam îl loviseră în plin, făcându-l să fie oricum, numai nu potrivit ca să mânuiască mâncarea. Noul bucătar apăruse ca răspuns la anunţul dat de Sam cu o săptămână în urmă. Bucătarii nu păreau să stea prea mult la Merlotte's, dar eu speram ca Sweetie Des Arts să rămână prin preajmă o vreme. Venea la timp, îşi făcea bine treaba şi niciodată nu producea necazuri restului personalului. Chiar nu puteai să ceri mai mult. Ultimul bucătar, un tip, o făcuse pe Arlene să palpite de speranţa că el era Alesul – în acest caz, ar fi fost al patrulea sau al cincilea Ales – înainte să dispară noaptea cu farfuriile, furculiţele şi un CD-player. Copiii ei fuseseră distruşi; nu pentru că l-ar fi iubit prea mult pe tip, ci pentru că le lipsea CD-playerul.

M-am izbit parcă de un zid de zgomot şi fum de ţigară, care-mi dădea impresia că trecusem într-un alt univers. Toţi fumătorii stăteau în partea de vest a încăperii, dar fumul nu părea să ştie că ar trebui

să rămână şi el tot acolo. Am arborat un zâmbet şi am păşit în spatele barului ca să-l bat pe Sam uşor pe mână. După ce umplu ca un expert un pahar de bere şi-i dădu vânt să alunece pe tejghea către un client, puse un alt pahar la dozator şi îl livră la fel.

— Cum merg lucrurile? întrebă Sam cu prudenţă.

Ştia totul despre problemele lui Jason, căci fusese cu mine în noaptea în care îl găsisem pe fratele meu prizonier într-o magazie de scule din Hotshot.

Dar trebuia să vorbim pe ocolite; vampirii ieşiseră la iveală, dar teriantropii şi vârcolacii stăteau încă ascunşi. Lumea subterană a fiinţelor supranaturale aştepta să vadă cum se descurcau vampirii înainte să le urmeze exemplul şi să iasă la rampă.

— Mai bine decât m-am aşteptat, i-am răspuns zâmbitoare, privind în sus către el, deşi nu prea în sus, din moment ce Sam nu e un bărbat prea înalt.

Este slab, dar e mult mai puternic decât pare. Sam are înjur de treizeci de ani – sau cel puţin aşa cred eu – şi are un păr roşcat-auriu care-i încadrează chipul ca o aură. E un bărbat bun şi un şef grozav. Este şi teriantrop, aşa că se poate schimba în orice animal. Cel mai adesea, Sam se transformă într-un collie cu o blană superbă. Uneori vine la mine acasă şi-l las să doarmă pe covorul din sufrageria mea.

— O să fie bine.

— Mă bucur, zise.

Nu pot citi minţile teriantropilor la fel de uşor

cum le citesc pe cele ale oamenilor, dar îmi pot da seama dacă un sentiment e adevărat sau nu. Sam era fericit pentru că eu eram fericită.

— Când pleci? l-am întrebat.

Avea în ochi acea privire pierdută, privirea care spunea că în imaginaţia lui alerga prin păduri luând urma vreunui oposum.

— Imediat ce ajunge Terry.

Îmi zâmbi din nou, dar de această dată zâmbetul era puţin forţat. Sam era nerăbdător.

Uşa de la bucătărie se afla în afara zonei barului, la capătul dinspre vest, şi am strecurat capul pe uşă ca să o salut pe Sweetie. Sweetie era osoasă şi brunetă, avea înjur de patruzeci de ani şi se machia prea mult pentru cineva care urma să-şi petreacă toată seara în bucătărie. Părea şi puţin mai isteaţă, poate mai educată decât oricare dintre foştii bucătari de la Merlotte's.

— Eşti bine, Sookie? întrebă, întorcând un hamburger în timp ce vorbea.

Sweetie era în continuă mişcare în bucătărie şi nu-i plăcea să-i stea cineva în drum. Adolescentul care o ajuta şi debarasa mesele era îngrozit de Sweetie, şi avea grijă să o ocolească întotdeauna când se deplasa de la grătar la friteuză. Băiatul ăsta aranja farfuriile, făcea salatele şi apărea la ghişeu să le spună chelneriţelor ce comandă e gata. În bar, Holly Geary şi cea mai bună prietenă a ei, Danielle, munceau din greu. Amândouă părură uşurate când mă văzură intrând. Când eram toate trei în schimb, Danielle lucra în secţiunea de fumători de la vest, Holly lucra de obicei în zona de

la mijloc, din dreptul barului, iar eu în cea de est.

— Se pare că aş face mai bine să trec la treabă, i-am spus lui Sweetie.

Îmi aruncă un zâmbet pe fugă şi se întoarse la grătar. Adolescentul speriat al cărui nume nu-l reţinusem încă mă salută cu o înclinare a capului şi se întoarse la umplutul maşinii de spălat vase.

Aş fi vrut ca Sam să mă fi chemat înainte ca lucrurile să se aglomereze atât de tare, nu m-ar fi deranjat să vin puţin mai devreme. Bineînţeles, nu era în apele lui în seara asta. Am început să verific mesele în sectorul meu, servind băuturi şi strângând farfuriile, luând banii şi aducând restul.

— Ospătar! Adu-mi o Chestie Roşie!

Vocea mi-era străină, iar comanda neobişnuită. Chestia Roşie era cel mai ieftin sânge artificial şi doar cei mai noi vampiri ar fi îndrăznit să-l ceară. Am scos o sticlă din vitrina frigorifică şi am pus-o la microunde. În timp ce se încălzea, am cercetat mulţimea să localizez vampirul. Stătea cu prietena mea Tara Thornton. Nu-l mai văzusem niciodată, ceea ce era îngrijorător. Tara ieşea cu un vampir mai în vârstă (mult mai în vârstă: Franklin Mott fusese mai în vârstă decât Tara în ani omeneşti înainte să moară, şi era vampir de peste trei sute de ani), care-i făcea cadouri generoase – cum ar fi un Camaro. Ce făcea cu tipul ăsta nou? Cel puţin, Franklin avea maniere.

Am pus pe o tavă sticla încălzită şi am pornit către cei doi. Iluminatul în bar pe timpul nopţii nu e foarte puternic, căci aşa le place clienţilor, şi nu am putut să-l studiez pe însoţitorul Tarei decât

când am ajuns foarte aproape. Era slab, cu umeri înguşti, cu părul pieptănat lins spre spate. Avea unghii lungi şi o faţă ascuţită. Am bănuit că, într-un fel, era atrăgător, dacă-ţi plăcea ca sexul să aibă o bună doză de pericol.

Am pus sticla pe masă în faţa lui şi i-am aruncat o privire nesigură Tarei. Arăta grozav, ca de obicei. Tara este înaltă, slabă, brunetă şi are o garderobă minunată. A depăşit o copilărie cu adevărat oribilă şi a ajuns să aibă propria ei afacere şi chiar să devină membră a camerei de comerţ. Apoi a început să se vadă cu vampirul cel bogat, Franklin Mott, şi nu mi-a mai împărtăşit nimic despre viaţa ei.

— Sookie, zise, vreau să ţi-l prezint pe prietenul lui Franklin, Mickey.

O spusese ca şi cum nu ar fi vrut să facem cunoştinţă. Părea cumva că ar fi dorit să nu vin niciodată cu băutura lui Mickey. Paharul ei era aproape gol, dar când am întrebat-o dacă mai voia unul a spus că nu.

Vampirul şi cu mine am schimbat un salut dând din cap; ei, de obicei, nu dau mâna. Vampirul mă privi în timp ce luă o înghiţitură din sângele îmbuteliat, cu ochi la fel de reci şi de ostili ca ai unui şarpe. Dacă el era prieten al ultra-urbanului Franklin, eu eram Maica Tereza. Mai degrabă mercenar. Poate bodyguard? De ce i-ar oferi Franklin Tarei un bodyguard?

Era evident că ea nu va vorbi deschis în faţa acestui nenorocit, aşa că am zis:

— Ne vedem mai târziu, şi am dus banii lui

Mickey la casă.

Am fost ocupată toată noaptea, dar în puţinele clipe liniştite pe care le-am avut, m-am gândit la fratele meu. Pentru a doua noapte consecutiv era afară, distrându-se cu celelalte fiare. Sam plecase ca din puşcă în clipa în care sosise Terry Bellefleur, iar coşul de gunoi din biroul său era plin de şerveţele folosite. Pe chipul lui se citeau tensiune şi nerăbdare.

Era una din acele nopţi care mă făceau să mă întreb cum de oamenii din jurul meu nu-şi dădeau seama de lumea cealaltă care intra în acţiune chiar lângă noi. Doar indiferenţa intenţionată ar fi putut ignora încărcătura magică din aer. Doar o cruntă lipsă de imaginaţie ar fi putut explica de ce oamenii nu se întrebau ce se întâmplă în jurul lor.

Mi-am amintit însă că, nu cu multă vreme în urmă, eram la fel de voit oarbă precum grămada de oameni de la Merlotte's. Chiar şi atunci când vampirii şi-au făcut anunţul coordonat cu grijă, la nivel mondial, că existenţa lor era reală, puţine autorităţi sau cetăţeni păreau să fi făcut următorul pas mental: *Dacă vampirii există, ce altceva s-ar mai putea strecura în întuneric?*

Din curiozitate, am început să cercetez creierele din jurul meu, căutându-le temerile. Majoritatea oamenilor din bar se gândeau la Mickey. Femeile şi câţiva dintre bărbaţi se gândeau cum e să fii cu el. Chiar şi avocata băţ-în-fund, Portia Bellefleur, trăgea cu ochiul pe la spatele iubitului ei conservator ca să-l studieze pe Mickey. Puteam doar să mă minunez de aceste speculaţii. Mickey

arăta înspăimântător. Asta îi răpea orice urmă de atracţie fizică pe care aş fi putut-o simţi faţă de el, dar aveam o mulţime de dovezi că alţi oameni din bar nu gândeau la fel.

Fusesem capabilă să citesc gândurile toată viaţa mea. Abilitatea asta nu e o calitate prea grozavă. Gândurile majorităţii oamenilor nu merită efortul de a fi citite. Gândurile lor sunt plictisitoare, dezgustătoare, dezamăgitoare şi foarte rar amuzante. Cel puţin, Bill mă învăţase cum să mai reduc zumzetul lor. Înainte ca el să-mi dea câteva sfaturi, era ca şi cum aş fi prins simultan o sută de posturi de radio. Unele dintre ele se auzeau perfect, altele erau îndepărtate, iar altele, cum ar fi gândurile teriantropilor, erau pline de energie statică şi întuneric. Dar toate se adăugau haosului general. Nici nu e de mirare că o mulţime de oameni mă tratau ca şi cum aş fi fost pe jumătate ţicnită.

Vampirii erau tăcuţi. Asta reprezenta cel mai grozav lucru la vampiri, cel puţin din punctul meu de vedere: erau morţi. Şi minţile lor erau moarte. Doar o dată la un veac reuşeam să zăresc o străfulgerare a minţii vreunuia dintre ei.

Când i-am dus berea la masă, Shirley Hunter, şeful fratelui meu la slujba pe care acesta o avea la drumuri, mă întrebă unde era Jason. Pe Shirley îl ştia toată lumea drept Catfish.

— Ca şi tine, am o bănuială, i-am răspuns cu o minciună, iar el îmi făcu semn cu ochiul.

Prima bănuială apropo de locul unde ar fi putut fi Jason includea întotdeauna o femeie, iar a doua

bănuială includea de obicei o altă femeie. Cei câţiva bărbaţi de la masă, care încă purtau haine de lucru, râseră mai mult decât ar fi meritat răspunsul, dar băuseră o cantitate serioasă de bere.

Am fugit din nou la bar să iau trei comenzi de bourbon cu cola de la Terry Bellefleur, vărul Porţiei, care lucra sub presiune. Terry, un veteran al războiului din Vietnam, cu o grămadă de cicatrice fizice şi emoţionale, părea să se descurce bine în această noapte aglomerată. Îi plăceau slujbele simple care cereau concentrare. Îşi strânsese părul roşcat grizonat la spate într-o coadă, iar faţa îi era concentrată în timp ce se ocupa de sticle. Băuturile au fost gata imediat, iar Terry îmi zâmbi în timp ce le puneam pe tavă. Un zâmbet de la Terry era un lucru rar, şi asta m-a impresionat.

Chiar când mă întorceam cu tava în mâna dreaptă, au început necazurile. Un student la Universitatea Louisiana Tech, venit din Ruston, se luă la harţă cu Jeff LaBeff, un bădăran care avea mulţi copii şi reuşea să trăiască din ce câştiga conducând o maşină de gunoi. Poate era doar încăierarea a doi tipi încăpăţânaţi şi nu avea prea mult de-a face cu războiul universitate-oraş (nu că am fi fost prea aproape de Ruston). Indiferent de motivul iniţial, mi-a luat câteva clipe să realizez că cearta avea să fie ceva mai mult decât un simplu scandal.

În aceste câteva secunde, Terry a încercat să intervină. Mişcându-se rapid, s-a aşezat între Jeff şi student şi i-a apucat zdravăn de încheieturi. Un

moment, am crezut că o să meargă, dar Terry nu mai era la fel de tânăr şi energic cum fusese odată, şi iadul se dezlănţui.

— Ai putea să opreşti asta, i-am spus furioasă lui Mickey în timp ce treceam pe lângă masa lui şi a Tarei, încercând să ajung să liniştesc lucrurile.

Se lăsă pe spate în scaunul lui şi-şi savura în continuare băutura.

— Nu e treaba mea, zise el calm.

Înţelesesem ideea şi asta nu mi-l făcea mai drag, mai ales când studentul se răsuci şi încercă un croşeu către mine, în timp ce eu mă apropiam din spate. M-a ratat, iar eu l-am pocnit cu tava în cap. Se clătină, poate chiar sângeră puţin, iar Terry reuşi să-l învingă pe Jeff LaBeff, care căuta o scuză s-o lase baltă.

Incidente de genul acesta se întâmplau mai frecvent atunci când Sam lipsea. Era evident că aveam nevoie de un paznic, măcar în serile de weekend... şi în nopţile cu lună plină.

Studentul ameninţa că ne dă în judecată.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Mark Duffy, răspunse tânărul, ţinându-se de cap.

— Mark, de unde eşti?

— Minden.

Am făcut o evaluare rapidă a hainelor sale, a purtării sale şi a conţinutului capului său.

— O să-mi facă plăcere să o sun pe mama ta şi să-i spun că ai încercat să-i tragi un croşeu unei femei, am zis.

Se albi şi nu mai pomeni un cuvinţel despre dat

în judecată, apoi plecă rapid cu prietenii săi. Întotdeauna e folositor să ştii care este cea mai eficientă ameninţare.

L-am convins şi pe Jeff să plece.

Terry îşi reluă locul în spatele barului şi începu să împartă băuturile, dar şchiopăta uşor şi avea o expresie încordată pe faţă, care mă îngrijora. Experienţele din război ale lui Terry îi cam afectaseră echilibrul. Avusesem destule necazuri pentru o seară.

Dar, desigur, seara nu se terminase.

Cam la o oră după ceartă, în bar intră o femeie. Era banală şi îmbrăcată obişnuit, cu jeanşi uzaţi şi o jachetă de camuflaj. Purta bocanci – care probabil arătaseră superb când fuseseră noi, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Nu avea geantă şi ţinea mâinile în buzunare.

Au existat mai multe semnale care mi-au alertat antenele şi le-au determinat să intre în funcţiune. În primul rând, la tipa asta ceva nu era în regulă. O localnică s-ar îmbrăca aşa doar dacă ar merge la vânătoare sau ar face treabă prin preajma fermei, dar nu ca să vină la Merlotte's. Pentru o ieşire seara la bar, majoritatea femeilor se aranjau. Aşa că femeia aceasta venise cu o treabă; dar, după acelaşi raţionament, nu era o prostituată.

În concluzie, rămăsese altă variantă: drogurile.

Ca să apăr barul în absenţa lui Sam, m-am conectat la gândurile ei. Oamenii nu gândesc în propoziţii complete, bineînţeles, iar eu le interpretez, dar ceea ce-i trecea prin minte era ceva de genul: *Trei flacoane rămase se învechesc,*

pierd puterile, trebuie să le vând în seara asta, ca să pot să mă întorc la Baton Rouge şi să mai cumpăr. Dacă vampirul din bar mă prinde cu sânge de vampir sunt moartă. Oraşul ăsta e o fundătură, înapoi la oraş cu prima ocazie care mi se oferă.

Era un Scurgător, sau poate era doar un distribuitor. Sângele de vampir era cel mai toxic drog de pe piaţă, dar bineînţeles că vampirii nu-l ofereau de bunăvoie. Să goleşti un vampir era o ocupaţie periculoasă, ceea ce ridica preţul micuţelor flacoane la sume astronomice.

Ce obţinea utilizatorul de droguri în schimbul sumei mari de bani? În funcţie de vârsta sângelui – adică durata de când fusese luat de la stăpânul său – şi de vârsta vampirului de la care fusese scurs sângele, precum şi de chimia individuală a consumatorului, putea obţine multe. Se remarca un sentiment de atotputernicie, creştere a puterii, o vedere şi un auz mai fine. Şi, cel mai important dintre toate, mai ales pentru americani, un aspect fizic mult îmbunătăţit.

Cu toate acestea, doar un idiot ar fi băut sânge de vampir de pe piaţa neagră. În primul rând, era bine cunoscut faptul că rezultatele erau imprevizibile. Nu numai că efectele variau, dar aceste efecte puteau ţine oricât, variind între două săptămâni şi două luni. În al doilea rând, unii oameni înnebuneau când sângele le lovea sistemul – uneori era o nebunie criminală. Am auzit de distribuitori care vânduseră cumpărătorilor naivi sânge de porc sau sânge uman contaminat. Dar cel mai important motiv să eviţi piaţa neagră pentru

sânge de vampir era acesta: vampirii îi urau pe Scurgători, şi-i urau pe cei ce consumau sânge scurs (li se spunea de obicei „capete însângerate”). Pur şi simplu, nu vrei ca un vampir să fie supărat pe tine.

În acea seară, la Merlotte's nu erau poliţişti în afara serviciului. Sam era plecat, plimbându-şi coada pe cine ştie unde. Uram să-i explic situaţia lui Terry, pentru că nu ştiam cum ar fi reacţionat. Trebuia să fac ceva cu femeia asta.

Sincer, încerc să nu intervin în cursul evenimentelor când singura mea legătură cu ele se datorează telepatiei. Dacă m-aş fi amestecat de fiecare dată când aflam ceva care le afectează vieţile celor din jurul meu (ca, de exemplu, faptul că un contabil al regiunii deturna fonduri, sau că unul dintre detectivii locali lua mită), nu aş mai fi fost în stare să locuiesc în Bon Temps, şi aici era casa mea. Dar nu puteam permite ca femeia asta costelivă să-şi vândă otrava în barul lui Sam.

Se caţără pe un scaun gol de la bar şi îi ceru lui Terry o bere. Privirea lui zăbovi asupra ei. Şi Terry realizase că era ceva în neregulă cu străina.

Am venit să-mi iau următoarea comandă şi am rămas în picioare lângă ea. Avea nevoie de o baie – stătuse într-o casă încălzită cu o sobă cu lemne. Am făcut în aşa fel încât s-o ating, ceea ce-mi îmbunătăţea întotdeauna percepţia. Unde ţinea sângele? Era în buzunarul hainei. Bine.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am vărsat un pahar cu vin în poală.

— La naiba! explodă ea, sărind de pe scaun şi

tamponându-şi inutil haina. Eşti cea mai neîndemânatică şi tâmpită femeie pe care am văzut-o vreodată!

— Iartă-mă, am spus spăşită, punându-mi tava pe bar şi prinzând rapid privirea lui Terry. Lasă-mă să dau cu nişte sifon pe pată.

Fără să-i mai aştept permisiunea, i-am scos haina. Până să se prindă ce făceam şi să se împotrivească, luasem deja haina. I-am împins-o peste bar lui Terry.

— Dă cu nişte sifon pe asta, te rog, am spus. Ai grijă să nu i se ude lucrurile de prin buzunare.

Mai folosisem şi înainte această metodă. Fusesem norocoasă că era frig afară şi că-şi băgase lucrurile în buzunarele hainei, şi nu în cele ale blugilor. Asta mi-ar fi dat de furcă.

Pe sub haină, femeia purta un tricou foarte vechi cu Dallas Cowboys[2]. Începuse să tremure şi m-am întrebat dacă nu distribuia şi droguri mai convenţionale. Terry tampona ostentativ pata de vin cu sifon. Urmând indicaţiile mele, cotrobăi prin buzunare. Privi cu dezgust în jos, către mână, şi am auzit un clinchet când aruncă cele trei flacoane în coşul de gunoi din spatele barului. Puse restul lucrurilor înapoi în buzunare.

Ea deschise gura să strige la Terry, când îşi dădu seama că nu avea cum să facă aşa ceva. Terry se uita fix la ea, provocator, invitând-o parcă să pomenească ceva despre sticluţele cu sânge. Oamenii din jurul nostru urmăreau scena cu interes. Simţeau că era ceva în neregulă, dar nu

[2] Echipă de fotbal american.

ştiau ce anume, pentru că totul se întâmplase foarte repede. Când Terry a fost sigur că femeia nu va începe să ţipe, mi-a întins haina. În timp ce eu i-o ţineam ca să se poată îmbrăca, Terry i-a spus:

— Să nu te mai prind pe-aici niciodată!

Dacă vom continua să dăm oameni afară în ritmul ăsta, n-o să mai rămânem cu prea mulţi clienţi.

— Bădăran nenorocit, îi răspunse ea.

Mulţimea din jurul nostru îşi ţinea respiraţia. (Terry era la fel de imprevizibil ca un cap însângerat.)

— Nu mă interesează cum îmi spui, zise el. Cred că o insultă venită din partea ta nici măcar nu mă poate jigni. Stai departe de noi.

Am oftat adânc, de uşurare.

Femeia îşi croi drum prin mulţime. Toţi cei din încăpere o urmăriră în drumul ei către uşă, chiar şi Mickey, vampirul. De fapt, el era ocupat cu un aparat pe care-l ţinea în mână. Părea a fi un telefon mobil cu care se puteau face şi fotografii. M-am întrebat cui oare i le trimitea. M-am întrebat, de asemenea, dacă femeia va mai ajunge acasă.

Ostentativ, Terry nu m-a întrebat de unde ştiam că femeia necunoscută şi neîngrijită avea ceva ilegal în buzunare. Asta era o altă ciudăţenie a oamenilor din Bon Temps. Zvonurile despre mine circulau dintotdeauna, încă de când eram mică şi ai mei îmi făcuseră toate testele legate de sănătatea mintală. Şi acum, în ciuda probelor pe care le aveau la dispoziţie, aproape toată lumea mă privea ca pe o tânără ciudată şi handicapată, în

loc să-mi accepte strania abilitate. Bineînţeles, eram atentă să nu le-o flutur în faţă. Şi mi-am ţinut gura închisă.

Oricum, Terry avea propriii demoni cu care să se lupte. Terry trăia dintr-o pensie oferită de guvern, şi făcea curăţenie la Merlotte's dimineaţa devreme, şi mai avea vreo câteva treburi. Îi ţinea locul lui Sam de trei sau patru ori pe lună. Restul timpului era doar al său, şi nimeni nu ştia cum şi-l petrece. Să aibă de-a face cu oameni era epuizant pentru Terry, iar nopţile ca aceasta pur şi simplu nu erau bune pentru el.

A fost un noroc că nu era prezent la Merlotte's în seara următoare, când s-a dezlănţuit iadul.

Capitolul 2

La început, am crezut că totul revenise la normal. În seara următoare, barul părea ceva mai liniştit. Sam era înapoi la locul lui, relaxat şi vesel. Nimic nu părea să-l supere şi, când i-am povestit treaba cu distribuitorul de seara trecută, m-a felicitat pentru discreţia de care dădusem dovadă.

Tara nu a venit, aşa că nu am putut s-o întreb despre Mickey. Dar era asta treaba mea? Probabil că nu, dar eram categoric preocupată.

Jeff LaBeff revenise şi se simţea ruşinat că se lăsase provocat seara trecută de puştiul de la colegiu. Sam aflase despre incident de la Terry care-l sunase, şi-i dădu lui Jeff un avertisment.

Andy Bellefleur, detectiv în poliţia districtului Renard şi fratele Porţiei, veni cu tânăra cu care ieşea în ultima vreme, Halleigh Robinson. Andy e mai în vârstă decât mine, iar eu am douăzeci şi şase de ani. Halleigh a împlinit douăzeci şi unu – abia dacă are vârsta legală să poată intra la Merlotte's. Halleigh preda la şcoala primară, abia terminase colegiul, şi era cu adevărat atrăgătoare, cu părul castaniu tuns până la lobul urechii, cu ochi căprui uriaşi şi o faţă cu trăsături plăcute. Andy ieşea cu Halleigh de vreo două luni şi, din puţinul pe care-l vedeam, îmi puteam da seama că evoluau într-un ritm previzibil.

Andy se gândea sincer că Halleigh îi plăcea în mod deosebit (deşi era puţin cam plictisitoare) şi că era gata să renunţe la multe pentru ea. Halleigh se gândea că Andy e sexy şi un adevărat bărbat de lume, plus că îi plăcea cu adevărat conacul proaspăt restaurat al familiei Bellefleur, dar nu credea că el va mai sta prin preajma ei prea mult, după ce acesta va reuşi să se culce cu ea. Detestam să ştiu despre o relaţie mai mult decât persoanele implicate în ea, dar, indiferent cât doream să mă detaşez, tot aflam câte ceva.

Claudine intră în bar în seara aceea, aproape de ora închiderii. Claudine are circa un metru optzeci, părul negru care-i curge în valuri pe spate şi o piele albă, uşor de rănit, subţire şi lucioasă ca pieliţa unei prune. Claudine se îmbracă şocant, pentru a atrage atenţia. În această seară purta un costum cu pantalon de culoarea teracotei, mulat pe trupul ei de amazoană. În timpul zilei, lucrează la departamentul de reclamaţii al unui mare magazin din mallul din Ruston. Mi-am dorit să-l fi adus cu ea şi pe fratele ei, Claude. El nu-şi alege partenerele dintre fetele ca mine, dar e o adevărată încântare pentru ochi.

Este o zână de genul masculin. La modul propriu. Bineînţeles că şi Claudine este tot zână.

Mi-a făcut un semn cu mâna peste capetele clienţilor. I-am făcut şi eu cu mâna, zâmbind. Toată lumea se simte fericită în preajma lui Claudine, care este întotdeauna veselă când nu sunt vampiri prin preajmă. Claudine este imprevizibilă şi foarte amuzantă, deşi, ca toate zânele, devine

periculoasă ca un tigru atunci când e furioasă. Din fericire, asta nu se întâmplă des.

Zânele ocupă un loc special în ierarhia creaturilor magice. Nu mi-am dat seama exact care este locul lor, dar mai devreme sau mai târziu o voi face.

Toţi bărbaţii din bar salivau după Claudine, iar ea se bucura la culme. Îi aruncă o privire lungă lui Andy Bellefleur, iar Halleigh Robinson se încruntă, suficient de furioasă încât să scoată ghearele, până îşi aminti că era o fată dulce din Sud. Dar Claudine abandonă orice urmă de interes faţă de Andy când observă că acesta bea ceai cu gheaţă şi cu lămâie. Zânele sunt chiar mai alergice la lămâie decât vampirii la usturoi.

Claudine îşi croi drum către mine şi mă îmbrăţişă, spre invidia tuturor bărbaţilor din bar. Mă apucă de mână ca să mă tragă în biroul lui Sam. Am mers cu ea din pură curiozitate.

— Dragă prietenă, zise Claudine, am veşti proaste pentru tine.

— Ce?

Trecusem de la amuzament la spaimă într-o fracţiune de secundă.

— Azi-dimineaţă, devreme, s-a tras cu arma. Unul dintre vârcolacii-panteră a fost lovit.

— Oh, nu! Jason!

Dar cu siguranţă că unul dintre prietenii săi ar fi sunat dacă nu apărea la muncă azi, nu-i aşa?

— Nu, fratele tău e bine, Sookie. Dar Calvin Norris a fost împuşcat.

Eram împietrită. Jason nu putuse să mă sune să-

mi spună asta? Trebuia să aflu de la altcineva?

— L-au împuşcat mortal? am întrebat şi am simţit cum îmi tremură vocea.

Nu că am fi fost apropiaţi, Calvin şi cu mine, nici vorbă, dar eram şocată. Heather Kinman, o adolescentă, fusese împuşcată mortal săptămâna trecută. Ce se întâmpla în Bon Temps?

— Împuşcat în piept. Trăieşte, dar e rănit grav.

— E la spital?

— Da, nepoatele lui l-au dus la Grainger Memorial.

Grainger era un oraş aflat la sud-est de Hotshot, şi spitalul de-aici era mai aproape decât spitalul districtual din Clarice.

— Cine a făcut-o?

— Nimeni nu ştie. Cineva l-a împuşcat azi-dimineaţă devreme, când Calvin se îndrepta spre serviciu. A venit acasă din… ştii… acea perioadă a lunii, s-a schimbat şi a pornit spre oraş la schimbul său.

Calvin lucra la Norcross.

— Cum ai aflat toate astea?

— Unul dintre verii săi a intrat în magazin să cumpere o pijama, deoarece Calvin nu avea nici una. Cred că doarme în pielea goală, zise Claudine. Nu ştiu cum îşi imaginează că vor reuşi să-i pună o bluză de pijama peste bandaje. Poate avea nevoie doar de pantaloni? Lui Calvin oricum nu i-ar plăcea să se fâţâie prin spital îmbrăcat doar cu pijamaua.

Claudine divaga uneori din plin de la subiect în conversaţiile ei.

— Mulţumesc că m-ai anunţat, i-am zis.

M-am gândit de unde oare o ştia vărul pe Claudine, dar nu aveam de gând să o întreb.

— E în regulă. Ştiam că ai vrea să afli. Heather Kinman este şi ea teriantrop. Pun pariu că nu ştiai. Gândeşte-te la asta.

Claudine mă sărută pe frunte – zânele sunt foarte sensibile la atingeri – şi se întoarse la bar. Mă lăsase mută de uimire. Cât despre Claudine, ea se întorsese la treabă. Zâna comandă un 7-and-7[3] şi în două minute era înconjurată de admiratori. Nu plecase niciodată cu nimeni, dar bărbaţilor părea să le placă să încerce. Am ajuns la concluzia că zâna se hrănea cu această admiraţie şi atenţie.

Chiar şi Sam îi zâmbea radios, deşi ea nu lăsa bacşiş.

Până la închidere, Claudine plecase înapoi spre Monroe, iar eu îi transmisesem lui Sam veştile primite de la ea. Acesta se arătă la fel de înspăimântat ca şi mine de toată întâmplarea. Deşi Calvin Norris era liderul micii comunităţi de teriantropi din Hotshot, restul lumii îl ştia ca pe un burlac serios şi liniştit, care avea casa lui şi o slujbă bună ca şef de echipă la gaterul local. Era greu să-ţi imaginezi că vreuna din trăsăturile sale de personalitate putea duce la o încercare de asasinat. Sam se hotărî să trimită la spital nişte flori din partea angajaţilor barului.

Mi-am pus haina pe mine şi am ieşit pe uşa barului, chiar în spatele lui Sam. L-am auzit încuind uşa în urma mea. Brusc, mi-am amintit că rămâneam fără sânge îmbuteliat şi m-am întors să-

[3] Cocktail preparat din brandy şi 7-up.

i spun asta. A simţit mişcarea mea şi a deschis uşa, cu o figură întrebătoare, aşteptându-mă să vorbesc. Într-o clipă însă, expresia lui se transformă din întrebătoare în şocată şi o pată roşu-închis începu să i se întindă pe picior. Cu o fracţiune de secundă înainte auzisem sunetul unei împuşcături.

Apoi era sânge peste tot, Sam se prăbuşi la pământ, iar eu am început să ţip.

Capitolul 3

Până acum nu mai trebuise să plătesc taxa de intrare la Fangtasia. În puţinele daţi în care intrasem pe uşa principală, fusesem însoţită de un vampir. Dar acum eram singură şi simţeam că atrag atenţia. Eram extenuată după o noapte foarte lungă. Stătusem la spital până la şase dimineaţa şi prinsesem doar câteva ore de somn, agitat, după ce ajunsesem acasă.

Pam încasa taxa de intrare şi conducea clienţii la mese. Purta ţinuta vaporoasă, lungă şi neagră pe care o purta de obicei când era de serviciu la uşă. Pam nu părea niciodată fericită când era îmbrăcată ca un vampir din romane. Ea era adevărată şi era mândră de asta. Gusturile ei înclinau mai mult către seturi lejere în culori pastelate şi mocasini. Se arătă surprinsă când mă văzu, adică atât cât poate părea surprins un reprezentant al clanului vampirilor.

— Sookie, zise, ai întâlnire cu Eric?

Îmi luă banii fără să clipească.

De fapt, eram chiar bucuroasă să o văd: jalnic, nu-i aşa? Nu am grămezi de prieteni, şi-i preţuiesc pe cei pe care-i am, chiar dacă bănuiesc că visează să mă prindă pe o alee întunecată şi să-şi facă mendrele sângeroase cu mine.

— Nu, dar trebuie să vorbesc cu el. Afaceri, am

adăugat imediat.

Nu voiam să creadă cineva că solicitam avansuri romantice de la şeful cel mare şi ne-viu din Shreveport, numit „şerif” de către vampiri. Mi-am dat jos haina cea nouă de culoarea merişoarelor şi am strâns-o cu grijă pe braţ. WDED, postul de radio al vampirilor, care avea sediul în Baton Rouge, se auzea din difuzoare. Vocea catifelată a DJ-ului Connie Cadavrul, care realiza emisiunea de la începutul serii, spunea:

— Şi acum o melodie pentru voi toate, fiinţe inferioare care mai devreme, săptămâna asta, aţi bântuit pe afară, urlând la lună… *Bad Moon Rising,* un vechi hit al formaţiei Creedence Clearwater Revival[4].

Connie Cadavrul le oferea un pont teriantropilor.

— Aşteaptă la bar până îl anunţ că eşti aici, zise Pam. O să-ţi placă noul barman.

Barmanii de la Fangtasia nu rezistau prea mult. Eric şi Pam încercau întotdeauna să angajeze pe cineva plin de culoare – un barman exotic atrăgea turiştii umani, care veneau cu autocarele ca să guste viaţa la limita pericolului – şi aveau mereu succes. Dar cumva, postul respectiv implica un grad înalt de uzură.

Când m-am urcat pe unul din scaunele înalte, noul barman îmi aruncă un zâmbet strălucitor. Era plăcut privirii. Avea un păr lung, creţ, de culoarea alunei, ce îi cădea pe umeri. Purta mustaţă şi barbişon. Ochiul stâng era acoperit cu un petic

---

[4] Melodie din 1969 în ale cărei versuri este vorba despre luna nouă care răsare, prevestind ceva rău *(Răsare luna).*

negru. Era cam de înălţimea mea – în jur de un metru şaptezeci – şi purta o cămaşă neagră fără nasturi, pantaloni negri şi cizme înalte. Nu mai avea nevoie decât de o bandană legată în jurul capului şi de un pistol.

— Poate un papagal pe umăr? am zis.

— Vai, dragă doamnă, nu sunteţi prima care sugerează aşa ceva. Avea o voce minunat de profundă, de bariton. Dar înţeleg că există reglementări ale departamentului de sănătate, care interzic existenţa unei păsări în libertate într-un local care serveşte băuturi. Făcu o plecăciune în faţa mea pe cât de adânc îi permitea zona îngustă din spatele barului. Pot să vă aduc ceva de băut şi să-mi faceţi onoarea de a-mi spune numele dumneavoastră?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Desigur, domnule. Sunt Sookie Stackhouse.

Prinsese adierea diferită care venea dinspre mine. Vampirii îşi dădeau mai mereu seama de ea. De obicei, ne-viii mă remarcau; nu şi oamenii. E oarecum ironic că puterea mea de a citi gândurile nu funcţionează tocmai asupra creaturilor care cred că ea mă deosebeşte de restul rasei umane, în timp ce oamenii cred mai degrabă că sunt bolnavă mintal decât că posed o abilitate neobişnuită.

Femeia care stătea pe scaunul de lângă mine (limită de creditare depăşită, copil cu ADD[5]) se

[5] Atention Deficit Disorder (Deficit de atenţie) – afecţiune comportamentală (agitaţie excesivă, impulsivitate) întâlnită des la copii şi adolescenţi.

întoarse pe jumătate să asculte. Era geloasă, pentru că încercase în ultima jumătate de oră să-l ispitească pe barman să-i acorde atenţie. Mă măsură încercând să-şi dea seama ce-l făcuse pe vampir să prefere să înceapă o conversaţie cu mine. Nu era deloc impresionată de ceea ce vedea.

— Sunt fericit să te întâlnesc, fecioară bălaie, zise blând noul vampir, iar eu am zâmbit larg.

Ei, măcar eram bălaie – în sensul că eram blondă cu ochi albaştri[6]. Ochii lui mă măsurară cu interes; bineînţeles, dacă eşti o femeie care lucrează într-un bar, eşti obişnuită cu aşa ceva. Cel puţin, nu era agresiv; şi, crede-mă, dacă eşti femeie şi lucrezi într-un bar poţi să-ţi dai seama de diferenţa dintre a măsura şi a i-o trage cuiva din priviri.

— Pun pariu pe ce vrei tu că nu-i fecioară, zise femeia de lângă mine.

Avea dreptate, dar nu conta.

— Trebuie să fii politicoasă cu restul clienţilor, îi atrase atenţia vampirul, cu un altfel de zâmbet.

Nu numai că avea colţii puţin scoşi, dar am observat că avea dinţii (deşi minunat de albi) încălecaţi.

Standardele americane în ceea ce priveşte dinţii drepţi sunt foarte noi.

— Mie nu-mi spune nimeni cum să mă port, răspunse bătăioasă femeia.

Era supărată că seara nu mersese cum voia. Se gândise că-i va fi uşor să atragă un vampir, că

---

[6] Joc de cuvinte intraductibil: pe lângă blond, *fair* înseamnă şi frumos, curat, cinstit.

orice vampir va crede că e norocos să o aibă. Îşi făcuse planul să lase unul s-o muşte de gât, dacă-i plătea facturile pentru cardurile de credit.

Se supraestimase şi-i subestimase pe vampiri.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar câtă vreme sunteţi la Fangtasia, cu siguranţă vă pot spune cum să vă purtaţi, continuă barmanul.

Femeia se potoli după ce el o fixă cu o privire mult mai calmă, şi m-am întrebat dacă nu-i servise cumva şi o porţie de farmec.

— Numele meu, zise întorcându-şi din nou atenţia către mine, este Charles Twining.

— Mă bucur să vă cunosc, am răspuns.

— Şi de băut?

— Da, vă rog. O bere cu ghimbir.

Trebuia să conduc înapoi la Bon Temps, după ce-l vedeam pe Eric.

Îşi ridică sprâncenele arcuite, dar îmi turnă băutura şi puse paharul pe un şerveţel în faţa mea. L-am plătit şi am pus un bacşiş generos în borcan. Şerveţelul alb avea nişte colţi conturaţi cu negru, cu o singură picătură roşie care curgea de pe colţul din dreapta – şerveţele executate la comandă pentru barul vampirilor. Imitând plăcuţa cu numele firmei existente la intrarea în bar, pe colţul opus al şerveţelului scria cu un roşu ţipător: Fangtasia. Drăguţ. Într-o cutie, într-un colţ, erau tricouri de vânzare, împreună cu ochelari decoraţi cu acelaşi logo. Sloganul de dedesubt suna cam aşa: „Fangtasia – barul care te supune.” Experienţa lui Eric în promovare făcuse paşi uriaşi în ultimele câteva luni.

În timp ce-mi aşteptam rândul ca să mă bucur de atenţia lui Eric, l-am urmărit pe Charles Twining la muncă. Era politicos cu toată lumea, servea băuturile rapid şi nu se încurca niciodată. Îmi plăcea mai mult stilul său decât cel al lui Chow, fostul barman, care făcea întotdeauna clienţii să se simtă ca şi cum le făcea o mare favoare că le dădea de băut. Long Shadow, barmanul de dinaintea lui Chow, se uita prea mult după femei. Asta provoca multe certuri în bar.

Pierdută în gânduri, nu mi-am dat seama că Charles Twining era chiar în faţa mea, de cealaltă parte a barului, până când nu a zis:

— Domnişoară Stackhouse, îmi daţi voie să vă spun ce bine arătaţi în seara asta?

— Mulţumesc, domnule Twining, am răspuns în acelaşi stil.

Privirea din singurul ochi al lui Charles Twining, care era căprui, îmi dădu de înţeles că era un pungaş de prima mână şi că nu trebuia să am încredere în el. Trebuia să-l ţin la distanţă. (Efectele ultimei infuzii cu sânge de vampir se duseseră; eram din nou în întregime eu, cea obişnuită. Atenţie, nu sunt o drogată; am băut într-o situaţie de urgenţă, când aveam nevoie de putere suplimentară.)

Nu numai că aveam din nou forţa obişnuită a unei femei de douăzeci şi ceva de ani, dar şi aspectul meu revenise la normal; fără avantajele sângelui de vampir. Nu mă îmbrăcasem elegant, pentru că nu voiam ca Eric să creadă că mă gătisem pentru el, dar nici nu voiam să arăt ca o

oarecare. Aşa că purtam blugi cu talie joasă şi un tricou alb, pufos, cu mânecă lungă şi decolteu bărcuţă. Se oprea chiar în talie, aşa că, atunci când mă mişcăm, de sub el se vedea puţin din abdomenul meu plat. Pielea care se zărea nu era albă ca brânza, şi asta mulţumită solarului de la magazinul de închirieri casete video.

— Vă rog, dragă doamnă, spuneţi-mi Charles, zise barmanul punându-şi mâna la inimă.

Am râs cu hohote, în ciuda oboselii. Teatralitatea gestului nu era cu nimic diminuată de faptul că inima lui Charles nu bătea.

— Desigur, am răspuns eu cum se cuvenea. Dacă-mi spui Sookie.

Îşi dădu ochii (adică ochiul) peste cap, ca şi cum încântarea era prea mare ca să o poată suporta, şi am râs din nou. Pam mă bătu pe umăr.

— Dacă te poţi despărţi de noul tău amic, să ştii că Eric e liber.

Am dat din cap către Charles şi am coborât de pe scaun ca să o urmez pe Pam. Spre surprinderea mea, nu m-a condus spre biroul lui Eric, ci spre unul dintre separeuri. După toate aparenţele, Eric era de serviciu în bar. Toţi vampirii din zona Shreveport trebuiau să fie de acord să-şi facă apariţia la Fangtasia un anumit număr de ore în fiecare săptămână, pentru ca turiştii să continue să vină; un bar de vampiri fără nici un vampir real este un local care pierde bani. Eric le oferea supuşilor săi un exemplu pozitiv, stând în bar la intervale regulate.

De obicei, şeriful Districtului 5 stătea în centrul

încăperii, dar în seara aceasta era în separeul din colţ. Mă privea cum mă apropiam. Ştiam că mă măsura cu privirea, de la jeanşi, care erau mai degrabă strâmţi, la abdomen, care era mai degrabă plat, şi la tricoul pufos, care era plin cu darurile pe care mi le oferise natura. Ar fi trebuit să port cele mai demodate haine. (Credeţi-mă, am destule în dulap.) Şi nu ar fi trebuit să am cu mine haina roşie pe care mi-o dăduse Eric. Ar fi trebuit să fac *orice,* dar să nu arăt bine pentru Eric – şi trebuia să admit că ăsta fusese scopul meu. Mă amăgisem singură.

Eric se strecură afară din separeu şi se ridică în toată înălţimea lui, cam un metru nouăzeci şi doi. Coama de păr blond îi ajungea pe spate, iar ochii săi albaştri străluceau pe chipul alb, alb. Eric avea trăsături puternice, pometi înalţi şi maxilare pătrăţoase. Arăta ca un viking nelegiuit, genul care ar fi putut jefui un sat într-o clipă; şi exact asta şi fusese.

Vampirii nu-şi strâng mâinile decât în circumstanţe extraordinare, aşa că nu mă aşteptam la vreun salut din partea lui Eric. Dar se aplecă să mă sărute pe obraz, şi o făcu încet, ca şi cum ar fi vrut să înţeleg că i-ar plăcea să mă seducă.

Nu-şi dăduse seama că sărutase deja fiecare bucăţică din Sookie Stackhouse. Fuseserăm apropiaţi şi intimi, atât cât pot fi un bărbat şi o femeie.

Eric nu-şi putea aminti nimic despre asta. Iar eu voiam să rămână totul aşa. Adică, nu pot spune că

voiam într-adevăr; dar ştiam că era mult mai bine dacă Eric nu-şi amintea mica noastră distracţie.

— Ce ojă drăguţă, zise Eric zâmbind.

Avea un accent uşor. Engleza nu era a doua sa limbă, mai degrabă a douăzeci şi cincea. Am încercat să nu-i zâmbesc, dar eram încântată de complimentul său. Puteam conta întotdeauna pe Eric să vadă amănuntul nou, care se schimbase la mine. Până de curând nu avusesem unghii lungi, şi acum erau colorate într-un roşu profund, minunat – de fapt, culoarea merişoarelor, ca să se asorteze cu haina.

— Mulţumesc, am murmurat. Ce-ai mai făcut?

— Bine.

Îşi ridică sprâncenele blonde. Vampirii nu au probleme de sănătate. Îmi făcu semn cu mâna spre partea goală a separeului, iar eu m-am strecurat acolo.

— Ai avut probleme să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat? am întrebat ca să fie clar.

Cu câteva săptămâni în urmă, o vrăjitoare îi indusese lui Eric o stare de amnezie, şi lui îi trebuiseră câteva zile până să-şi amintească cine era. În acest timp, Pam îl lăsase cu mine, ca să-l ţină ascuns de vrăjitoarea care-l blestemase. Plăcerea trupească îşi ceruse drepturile. De multe ori.

— E ca mersul pe bicicletă, zise Eric, iar eu mi-am impus să mă concentrez. (Deşi m-am întrebat când a fost inventată bicicleta şi dacă Eric avea ceva de-a face cu asta.) Am primit un telefon de la superiorul lui Long Shadow, un amerindian, al cărui

nume pare a fi Hot Rain. Sunt sigur că ţi-l aminteşti pe Long Shadow.

— Chiar mă gândeam la el, am răspuns.

Long Shadow fusese primul barman de la Fangtasia. El furase din banii lui Eric, iar acesta mă obligase să le interoghez pe chelneriţe şi pe ceilalţi angajaţi umani, până descopeream vinovatul. Cam cu două secunde înainte ca Long Shadow să-mi sfâşie gâtul, Eric îl executase cu tradiţionalul ţăruş. Să omoare un alt vampir era o treabă foarte gravă, am înţeles, iar Eric a trebuit să plătească o despăgubire serioasă – n-am ştiut cui, dar acum eram sigură că banii ajunseseră la Hot Rain. Dacă Eric l-ar fi omorât pe Long Shadow fără nici un motiv, ar fi intrat în joc şi alte penalităţi. Eram mulţumită că acestea puteau rămâne un mister pentru mine.

— Ce voia Hot Rain? am întrebat.

— Să-mi spună că, deşi i-am plătit preţul stabilit de arbitru, nu se consideră mulţumit.

— Vrea mai mulţi bani?

— Nu cred. Părea să creadă că recompensa financiară nu este suficientă. Eric ridică din umeri. Din punctul meu de vedere, problema e rezolvată. Eric luă o înghiţitură de sânge sintetic, se lăsă pe spate în scaun şi mă privi cu ochii săi albaştri imposibil de citit. Şi la fel este şi episodul cu amnezia. Criza s-a încheiat, vrăjitoarele sunt moarte, ordinea este reinstalată în bucăţica mea de Louisiana. Cum au mers lucrurile pentru tine?

— Păi, am venit aici cu treburi, am spus şi mi-am luat expresia sobră pe care o aveam când

discutam afaceri.

— Ce pot face pentru tine, draga mea Sookie? întrebă.

— Sam vrea să te roage ceva, am răspuns.

— Şi te trimite pe tine să ceri. E ori foarte deştept, ori foarte prost? se întrebă Eric cu voce tare.

— Nici una, nici alta, am zis, încercând să nu fiu tăioasă. Are piciorul rupt. Ăsta e un fel de-a spune că s-a ales cu piciorul rănit seara trecută. A fost împuşcat.

— Cum s-a întâmplat? deveni Eric atent.

I-am explicat totul. M-a trecut un fior când i-am spus că Sam şi cu mine eram singuri şi cât de tăcută fusese noaptea.

— Arlene abia ieşise din parcare. S-a dus acasă fără să ştie nimic. Noua bucătăreasă, Sweetie, abia plecase şi ea. L-a împuşcat cineva care stătea ascuns între copacii aflaţi la nord de parcare.

M-am cutremurat din nou, de această dată de frică.

— Cât de aproape erai tu?

— Oh, am spus, şi vocea parcă mi s-a stins. Eram foarte aproape. Abia mă întorsesem să… şi atunci… Şi atunci era sânge peste tot.

Faţa lui Eric părea cioplită în marmură.

— Ce ai făcut?

— Sam avea în buzunar un telefon mobil, slavă Domnului, şi cu o mână i-am acoperit rana de la picior, iar cu cealaltă am sunat la urgenţă.

— Cum se simte acum?

— Bine.

Am inspirat adânc şi m-am străduit să rămân liniştită.

— E destul de bine, ţinând cont de cele întâmplate.

Am rostit totul cât am putut de calm. Eram mândră de mine.

— Dar bineînţeles că este indisponibil, şi atât de mult... atât de multe lucruri ciudate s-au întâmplat la bar în ultima vreme... Barmanul nostru de rezervă, pur şi simplu nu se poate descurca pentru mai mult de două nopţi. Terry are nişte probleme...

— Aşadar, care e cererea lui Sam?

— Sam vrea să împrumute un barman de la tine până când i se vindecă lui piciorul.

— De ce îmi cere mie asta, în loc să i-o ceară liderului haitei din Shreveport?

Teriantropii se organizau rar, dar vârcolacii din oraş o făcuseră. Eric avea dreptate: ar fi fost mult mai logic pentru Sam să-i ceară asta colonelului Flood.

M-am uitat în jos la mâinile mele – ţineam în ele paharul cu berea de ghimbir.

— Cineva împuşcă teriantropii şi vârcolacii din Shreveport, am rostit cât de încet am putut.

Ştiam că mă va auzi, cu toată muzica şi zgomotul de voci din bar.

Chiar atunci, un bărbat se apropie de separeu, clătinându-se; un tânăr militar de la Baza Air Force din Barksdale, care face parte din Districtul Shreveport. (L-am catalogat imediat după tunsoare, forma fizică şi tipii care erau cu el şi care îi semănau mai mult sau mai puţin.) Continua să se

clatine, uitându-se când la mine, când la Eric.

— Hei, tu, zise tânărul către mine, înghiontindu-mă în umăr.

M-am uitat în sus la el, resemnată la ideea inevitabilului. Unii oameni caută cu tot dinadinsul dezastrul, mai ales când sunt beţi. Acest tânăr, cu tunsoarea lui perie şi corpul solid, era departe de casă şi hotărât să arate ce poate.

Nu există prea multe lucruri care să-mi displacă mai mult decât ca cineva să mi se adreseze cu „hei, tu” şi să fiu împunsă cu degetul. Dar am încercat să am o expresie amabilă când m-am întors spre tânăr. Avea o faţă rubicondă şi ochi rotunzi, închişi la culoare, o gură mică şi sprâncene dese, castanii. Purta o bluză tricotată şi o pereche de pantaloni de doc, călcaţi. Era gata de confruntare.

— Nu cred că te cunosc, i-am spus amabilă, încercând să dezamorsez situaţia.

— Nu ar trebui să stai cu un vampir, zise. Femeile umane nu ar trebui să umble cu tipi morţi.

Cât de des auzisem asta? Porcăriile de genul ăsta nu mai conteneau când mă vedeam cu Bill Compton.

— Ar trebui să te întorci la prietenii tăi, Dave. Nu vrei ca mama ta să primească un telefon cum că ai fost omorât într-o bătaie, într-un bar din Louisiana. Mai ales într-un bar de vampiri, nu-i aşa?

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă şoptit.

— Nu contează, nu-i aşa?

Cu colţul ochiului l-am putut vedea pe Eric clătinând din cap. Amorsarea lentă nu era stilul lui

de a trata întreruperile.

Brusc, Dave s-a calmat.

— De unde mă cunoşti? întrebă cu voce mai calmă.

— Pot să văd cu raze X, am spus solemn. Pot să-ţi citesc carnetul de şofer prin pantaloni.

Zâmbi.

— Hei, poţi să mai vezi şi altceva prin pantalonii mei?

I-am zâmbit şi eu.

— Eşti un bărbat norocos, Dave, am zis ambiguu. Acum, eu sunt aici ca să discut afaceri cu tipul ăsta, aşa că te rog să ne scuzi…

— Bine. Scuze, eu…

— Nici o problemă, l-am asigurat.

Se întoarse la prietenii săi mergând ţanţoş. Eram sigur că le va povesti o versiune mult îmbunătăţită a conversaţiei.

Deşi toată lumea din bar a încercat să pretindă că nu urmărea incidentul, care avea un potenţial uriaş să degenereze într-o scenă violentă, toţi au trebuit să-şi facă de lucru atunci când privirea lui Eric trecu peste mese.

— Începuseși să-mi spui ceva când am fost întrerupţi atât de nepoliticos, zise.

Fără ca eu să cer, o chelneriţă veni şi-mi puse în faţă o băutură nouă, luând paharul vechi. Oricine stătea cu Eric avea parte de tratament de lux.

— Da. Sam nu e singurul teriantrop care a fost împuşcat în ultima vreme în Bon Temps. Calvin Norris a fost împuşcat în piept cu câteva zile în urmă. El este vârcolac-panteră. Şi Heather Kinman

a fost împuşcată înainte de asta. Heather avea doar nouăsprezece ani, era vârcolac-vulpe.

Eric interveni:

— Tot nu văd de ce m-ar interesa asta.

— Eric, a fost omorâtă.

Continua să se uite întrebător la mine.

Am strâns din dinţi ca să nu încep să-i spun tot ce ştiam despre tânăra Heather Kinman: abia terminase liceul şi obţinuse prima slujbă de funcţionar la Depozitul de birotică din Bon Temps. Tocmai bea un milkshake la Sonic când fusese împuşcată. Astăzi, laboratorul criminalistic va compara glonţul care-l nimerise pe Sam cu cel care o omorâse pe Heather şi pe amândouă cu glonţul din pieptul lui Calvin. Bănuiam că gloanţele proveneau de la aceeaşi armă.

— Încerc să-ţi explic de ce Sam nu vrea să ceară unui alt teriantrop sau vârcolac să-l ajute, am spus printre dinţii încleştaţi. Crede că acesta ar fi în pericol. Şi nu există nici o fiinţă umană calificată pentru slujba asta. Aşa că m-a rugat pe mine să vin la tine.

— Când am stat la tine, Sookie…

Am mormăit:

— Ah, Eric, las-o *baltă.*

Pe Eric îl sâcâia enorm faptul că nu-şi putea aminti ce i se întâmplase cât fusese sub influenţa blestemului.

— Într-o zi, tot o să-mi amintesc eu, zise aproape supărat.

Şi când se va întâmpla asta, nu-şi va aminti doar că făcuserăm sex.

Îşi va aminti şi de femeia care aştepta în bucătăria mea cu o armă. Îşi va aminti şi că mi-a salvat viaţa, încasând glonţul care-mi era destinat. Îşi va aminti şi că am împuşcat-o. Îşi va aminti şi că a scăpat de cadavru.

Îşi va da seama că are pentru totdeauna un avantaj asupra mea.

Şi-ar putea de asemenea aminti că s-a umilit suficient ca să se ofere să-şi abandoneze toate afacerile şi să vină să locuiască cu mine.

Sexul, se va bucura să şi-l amintească. Puterea se va bucura să şi-o amintească. Dar aveam dubii că Eric se va bucura să-şi amintească ultima parte.

— Da, am spus calmă, privind în jos către mâini. Mă aştept ca într-o bună zi să-ţi aminteşti.

WDED difuza un vechi cântec de-al lui Bob Seger, *Night Moves*[7]*.* Am observat că Pam se mişca în ritmul melodiei, trupul ei anormal de puternic şi flexibil îndoindu-se şi răsucindu-se aşa cum un trup uman n-ar fi putut-o face.

Mi-ar plăcea să o văd dansând pe muzică live cântată de vampiri. Ar trebui să ascultaţi o formaţie de vampiri. Nu poţi uita niciodată aşa ceva. Cel mai adesea cântă la New Orleans şi San Francisco, uneori la Savannah sau Miami. Când ieşeam cu Bill, el m-a adus să ascult un grup care cânta la Fangtasia într-o seară, în drumul lui spre sud, spre New Orleans. Solistul formaţiei –

[7] Cântăreţ de rock (n. 1945) care şi-a început cariera în 1961. Melodia *Night Moves (Noaptea trece)* a fost lansată în 1977.

Renfield's Masters[8], după cum îşi spuneau – a plâns cu lacrimi de sânge când a cântat o baladă.

— Sam a fost isteţ să te trimită pe tine să-mi ceri asta, zise Eric după o lungă pauză. O să mă lipsesc eu de cineva.

Am simţit că mi s-au relaxat umerii de uşurare. M-am concentrat asupra mâinilor şi am tras adânc aer în piept. Când am privit din nou către el, Eric se uita prin bar, studiind vampirii prezenţi.

Pe majoritatea îi cunoscusem în trecere. Thalia avea bucle lungi şi un profil care putea fi cel mai bine descris drept clasic. Avea un accent puternic – grecesc, bănuiesc –, şi un temperament irascibil. Indira era o femeie-vampir mărunţică, cu ochi de căprioară şi tika[9]; nimeni nu ar fi luat-o în serios până când lucrurile nu ar fi scăpat de sub control. Maxwell Lee era un bancher de investiţii afro-american. Deşi puternic, ca orice vampir, Maxwell avea tendinţa să se bucure de lucruri mai cerebrale, altele decât acela de a fi paznic.

— Şi dacă ţi-l trimit pe Charles? rosti Eric ca din întâmplare, dar îl cunoşteam suficient de bine încât să suspectez că nu era aşa.

— Sau pe Pam, am spus. Sau pe oricine îşi poate păstra cumpătul.

Am privit-o pe Thalia cum zdrobea o cană de metal cu degetele, ca să impresioneze un bărbat uman, care încerca să-i facă avansuri. Acesta se

---

[8] Denumirea formaţiei (Stăpânii lui Renfield) este inspirată de personajul Renfield din romanul *Dracula* (1897) de Bram Stoker (1847-l912).

[9] Tika – punctul desenat între sprâncene la femeile indiene.

făcu alb ca varul şi se grăbi să se întoarcă la masă. Unii dintre vampiri se bucură de compania oamenilor, dar Thalia nu se număra printre aceştia.

— Charles este cel mai puţin irascibil vampir pe care l-am văzut vreodată, deşi trebuie să recunosc că nu-l cunosc prea bine. Lucrează aici doar de două săptămâni.

— Se pare că-i dai ceva de lucru aici.

— Mă pot lipsi de el.

Eric îmi aruncă o privire arogantă care-mi spunea clar că doar de el depinde cât de ocupat voia să-şi ţină angajatul.

— Păi... bine. Clienţilor de la Merlotte's le va plăcea cu siguranţă piratul, iar veniturile lui Sam vor creşte în consecinţă.

— Iată condiţiile, zise Eric, uitându-se fix la mine. Sam îi oferă lui Charles o cantitate nelimitată de sânge şi un loc sigur în care să stea. Poate vrei să-l ţii la tine acasă, cum ai făcut cu mine.

— Sau poate nu, am spus indignată. Nu conduc nici o pensiune pentru vampirii aflaţi în trecere.

În fundal, Frank Sinatra începu să cânte *Strangers in the Night.*[10]

— Oh, desigur, am uitat. Dar ai fost plătită cu generozitate pentru găzduirea mea.

Atinsese un punct sensibil. De fapt, îl înţepase cu un ţăruş ascuţit. Am tresărit.

— A fost ideea fratelui meu, am spus.

Am zărit o sclipire în ochii lui Eric şi m-am înroşit toată. Îi confirmasem o suspiciune.

— Dar avea perfectă dreptate, am continuat cu

[10] Melodie devenită hit în 1965 *(Străini în noapte).*

convingere. De ce aş fi adăpostit în casa mea un vampir fără să fiu plătită? În fond, aveam nevoie de bani.

— Deja s-au terminat cei cincizeci de mii? zise Eric foarte liniştit. Ţi-a cerut Jason o parte din ei?

— Nu e treaba ta, am spus, pe un ton tăios şi indignat, exact cum îmi doream.

Îi dădusem lui Jason o cincime din ei. Nu mi-a cerut explicit, deşi trebuia să recunosc în sinea mea că se aştepta în mod evident să-i dau ceva. Din moment ce aveam mai mare nevoie de ei, am păstrat mai mult decât plănuisem iniţial.

Nu aveam asigurare de sănătate. Jason era, desigur, acoperit de planul regiunii. Am început să mă gândesc: „Şi dacă ajung incapabilă de muncă? Dacă-mi rup o mână sau trebuie să mă operez de apendicită?” Nu numai că aş fi lipsit de la muncă, dar aş fi avut şi facturi de plată către spital. Şi o şedere în spital în ziua de zi şi la vârsta mea este una costisitoare. Primisem câteva facturi medicale cu un an în urmă şi-mi luase o perioadă dureros de lungă ca să le plătesc.

Acum eram foarte fericită că fusesem atât de precaută. Când lucrurile merg normal, nu mă gândesc prea departe în viitor, pentru că sunt obişnuită să trăiesc de pe o zi pe alta. Dar rana lui Sam mi-a deschis ochii. M-am gândit cât de tare aveam nevoie de o maşină nouă – mă rog, una la mâna a doua, dar ceva mai nouă. M-am gândit la cât de murdare erau draperiile din sufragerie şi cât de plăcut ar fi fost să comand unele noi de la magazinul JCPenney. Mi-a trecut prin minte cât de

distractiv ar fi fost să cumpăr o rochie care nu era la reduceri. Dar am fost şocată de această frivolitate când Sam şi-a rupt piciorul.

În timp ce Connie Cadavrul prezenta următorul cântec *(One of These Nights*[11]*),* Eric îmi examina chipul.

— Aş vrea să-ţi pot citi gândurile aşa cum tu le poţi citi pe ale altora, zise. Aş vrea foarte mult să ştiu ce-ţi trece prin minte. Aş vrea să ştiu de ce mi-a păsat de ce se întâmplă în capul tău.

I-am aruncat un zâmbet strâmb.

— Sunt de acord cu condiţiile: sânge gratis şi adăpost, deşi adăpostul nu va fi neapărat la mine. Ce spui de bani?

Eric zâmbi.

— O să-mi iau plata în natură. Îmi place ideea că Sam îmi datorează o favoare.

L-am sunat pe Sam de pe telefonul mobil pe care mi-l împrumutase. I-am explicat situaţia. Sam părea resemnat.

— E un loc în bar unde ar putea dormi. În regulă. Masă şi casă şi o favoare. Când poate veni?

I-am transmis întrebarea lui Eric.

— Chiar acum.

Eric îi făcu semn unei chelneriţe care purta o rochie lungă, decoltată, aşa cum purtau toate angajatele umane. (O să vă spun ceva despre vampiri: nu le place să servească la mese. Şi nici nu se pricep s-o facă. N-o să găseşti nici un vampir care să debaraseze mese. Vampirii aproape

[11] Melodie lansată în 1975 de grupul Eagles *(Într-una din aceste nopţi).*

întotdeauna angajează oameni care să facă treburile cele mai neplăcute în localurile lor.) Eric îi spuse să-l aducă pe Charles din spatele barului. Ea făcu o plecăciune, cu pumnul la umărul opus, şi spuse:

— Da, stăpâne!

Sincer, îţi venea să verşi.

Oricum, Charles sări teatral peste bar, şi, în timp ce clienţii aplaudau, el îşi croi drum către separeul lui Eric.

Înclinându-se către mine, se întoarse către Eric cu un aer atent care ar fi putut părea servil, dar care era pur şi simplu sincer.

— Femeia aceasta îţi va spune ce să faci. Cât are nevoie de tine, ea va fi stăpâna ta.

Nu puteam vedea expresia lui Charles cât asculta ordinele lui Eric. Mulţi vampiri pur şi simplu nu ar fi acceptat să fie la ordinele unei fiinţe umane, indiferent ce le-ar fi spus şeful lor.

— Nu, Eric! am intervenit şocată. Dacă trebuie să răspundă în faţa cuiva, acela ar trebui să fie Sam.

— Sam te-a trimis pe tine. Ţie îţi încredinţez hotărârile care-l privesc pe Charles.

Chipul lui Eric deveni inexpresiv, rigid. Ştiam din experienţă că odată ce lua asemenea postură, nu avea rost să te cerţi cu el.

Nu ştiam unde va duce asta, dar simţeam că nu era bine.

— Lasă-mă să-mi iau haina şi voi fi gata oricând doreşti să plecăm, zise Charles Twining, înclinându-se într-un fel curtenitor şi elegant care

mă făcu să mă simt ca o idioată.

Am scos un mormăit drept aprobare. Stând tot aplecat, îşi ridică uşor capul şi-mi făcu un semn cu ochiul neacoperit. Involuntar, am zâmbit şi m-am simţit mult mai bine.

Din sistemul de sonorizare, Connie Cadavrul anunţa:

— Atenţie, voi, ascultători nocturni, un top zece pentru noi, capetele moarte adevărate. Iată un favorit.

Connie puse *Here Comes the Night*[12], iar Eric mă întrebă:

— Dansezi?

M-am uitat către micul ring de dans. Era gol. Oricum, Eric găsise un barman şi paznic pentru Sam, aşa cum îl rugase Sam. Ar fi trebuit să mă arăt amabilă.

— Desigur, am răspuns şi m-am strecurat afară din separeu.

Eric mi-a întins o mână, am luat-o, iar el şi-a pus cealaltă mână pe talia mea.

În ciuda diferenţei de înălţime dintre noi, ne descurcam destul de bine. Încercam să ignor faptul că toată lumea din bar se uita la noi şi am dansat ca şi cum am fi fost singuri. M-am concentrat asupra gâtului lui Eric, ca să nu privesc mai sus, să-i văd ochii.

Când dansul se termină, îmi spuse:

— Am o senzaţie foarte familiară când te ţin în

---

[12] Melodie cântată de Beach Boys *(Vine noaptea). A* fost lansată în 1967, apoi prelucrată şi relansată în 1979.

braţe, Sookie.

Cu un efort enorm, am continuat să-i privesc mărul lui Adam. Simţeam o nevoie imperioasă să-i şoptesc: „Mi-ai spus că mă iubeşti şi că vei rămâne cu mine pentru totdeauna.”

— Ai vrea tu, am spus însă cu voce tare, tăios.

I-am dat drumul mâinii cât de repede am putut şi m-am desprins din îmbrăţişarea lui.

— Apropo, ai dat cumva vreodată peste un vampir rău, pe care-l cheamă Mickey?

Eric mă apucă din nou de mână şi mă strânse.

— Au!

Îmi dădu drumul.

— A fost aici săptămâna trecută. Unde l-ai văzut pe Mickey? întrebă.

— La Merlotte's.

Am fost uimită de efectul produs de întrebarea mea asupra lui Eric.

— Care-i treaba cu el?

— Ce făcea acolo?

— Bea o Chestie Roşie şi stătea la masă cu prietena mea, Tara. O ştii şi tu, ai cunoscut-o. La Clubul Morţilor în Jackson.

— Când am văzut-o se afla sub protecţia lui Franklin Mott.

— Da, ieşeau împreună. Nu pot să înţeleg de ce a lăsat-o să iasă cu Mickey. Credeam că poate Mickey se afla acolo ca bodyguard sau ceva asemănător.

Mi-am recuperat haina din separeu.

— Şi care-i concluzia referitoare la tipul ăsta? am întrebat.

— Stai departe de el. Nu vorbi cu el, nu-i ieşi în cale şi nu încerca s-o ajuţi pe prietena ta, Tara. Când a fost aici, Mickey a vorbit mai mult cu Charles. Charles mi-a spus că e un netrebnic. E capabil de… lucruri barbare. Nu te apropia de Tara.

I-am cerut lui Eric amănunte.

— Ar face lucruri pe care majoritatea dintre noi nu le-ar accepta, zise Eric.

M-am uitat la Eric şocată şi profund îngrijorată.

— Nu pot să ignor situaţia în care se află Tara. Nu am atât de mulţi prieteni, încât să-mi permit să las unul să se ducă pe apa sâmbetei.

— Dacă e încurcată cu Mickey, e doar o bucată de carne într-un cârlig, zise Eric cu o simplitate brutală.

Mi-a luat haina şi mi-a ţinut-o ca să mă îmbrac. I-am simţit mâinile pe umeri şi după ce mi-am încheiat toţi nasturii.

— Îţi vine bine.

Nu trebuia să-i citeşti gândurile ca să-ţi dai seama că nu mai voia să spună nimic despre Mickey.

— Ai primit biletul meu de mulţumire?

— Bineînţeles. Foarte… ăăă… decent, cum se cuvine.

Am încuviinţat, sperând că acesta avea să fie semnalul că subiectul era încheiat. Dar bineînţeles că nu era aşa.

— Încă mă întreb de ce vechea ta haină avea pete de sânge pe ea, murmură Eric, şi ochii mei priviră în sus spre el.

Mi-am blestemat încă o dată lipsa de atenţie de

atunci. Când se întorsese să-mi mulţumească pentru că-l adăpostisem, scotocise prin casă în timp ce eu eram ocupată cu altceva, până dăduse de haină.

— Ce am făcut, Sookie? Şi cui?

— Era sânge de pui. Am tăiat un pui şi l-am gătit, am aruncat eu o minciună.

O văzusem de multe ori pe bunica mea făcând asta când eram mică, dar eu nu omorâsem niciodată o pasăre.

— Sookie, Sookie. Detectorul meu de minciuni indică acest răspuns ca fiind fals, zise Eric, clătinând din cap mustrător.

Eram atât de uimită, încât am izbucnit în râs. Era momentul cel mai potrivit să plec.

Îl puteam vedea pe Charles Twining aşteptând lângă uşa de la intrare, îmbrăcat cu o jachetă foarte modernă.

— La revedere, Eric, şi mulţumesc pentru barman, am zis, ca şi cum Eric mi-ar fi împrumutat nişte baterii standard sau o cană cu orez.

Se aplecă şi-mi atinse obrazul cu buzele reci.

— Ai grijă cum conduci, zise. Şi stai departe de Mickey. Trebuie să aflu ce caută pe teritoriul meu. Sună-mă dacă ai vreo problemă cu Charles. (Dacă bateriile nu sunt bune sau orezul are viermi.)

Dincolo de el, o vedeam pe acea femeie că tot mai stătea la bar – cea care aruncase remarca deplasată că nu mai eram fecioară. Se întreba, evident, ce făcusem ca să merit atenţia unui vampir atât de bătrân şi de atrăgător ca Eric.

Deseori, şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

Capitolul 4

Drumul înapoi către Bon Temps a fost plăcut. Vampirii nu miros ca oamenii şi nici nu se poartă ca ei, dar cu siguranţă sunt relaxanţi pentru creierul meu. Să fiu cu un vampir alături e aproape la fel de lipsit de tensiune ca şi când aş fi singură, evident, cu excepţia riscului de a-mi fi supt sângele.

Charles Twining a pus câteva întrebări despre munca pentru care fusese angajat şi despre bar. Felul meu de a conduce părea să-l facă să se simtă inconfortabil – deşi era posibil ca agitaţia lui să se datoreze faptului că se afla într-o maşină. Unii dintre vampirii din perioada prerevoluţiei industriale detestau mijloacele de transport moderne. Peticul îi acoperea ochiul stâng, pe partea dinspre mine deci, ceea ce-mi crea sentimentul ciudat că eram invizibilă.

L-am condus până la pensiunea pentru vampiri unde locuia, ca să-şi adune câteva lucruri. Avea cu el o geantă sport, una suficient de mare încât să încapă în ea schimburi pentru vreo trei zile. Mi-a spus că abia se mutase în Shreveport şi nu avusese timp să se decidă unde să se stabilească.

După ce merseserăm cam patruzeci de minute, vampirul întrebă:

— Şi dumneata, domnişoară Sookie? Locuieşti

cu părinţii dumitale?

— Nu, au murit încă de când aveam şapte ani, am răspuns. Cu colţul ochiului am zărit un gest al mâinii care mă invita să continui. Plouase destul de mult într-un interval scurt de timp, într-o noapte, în primăvara aia, iar ei au încercat să traverseze un pod care fusese acoperit deja de apă. Au fost măturaţi de şuvoi.

Am aruncat o privire către dreapta mea şi l-am văzut dând din cap. Oamenii mor uneori pe neaşteptate, şi uneori din cauze minore. Un vampir ştie asta mai bine decât oricine altcineva.

— Fratele meu şi cu mine am crescut cu bunica noastră, am continuat. Ea a murit anul trecut. Fratele meu a moştenit casa părinţilor mei, iar eu pe a bunicii.

— Eşti norocoasă că ai un loc unde să stai, comentă vampirul.

Din profil, nasul său coroiat părea o miniatură elegantă. M-am întrebat dacă îi păsa că oamenii de azi erau mai înalţi, în timp ce el rămăsese la fel de mic.

— Oh, da, am fost de acord. Sunt foarte norocoasă. Am o slujbă. Îl am pe fratele meu. Am o casă. Am prieteni. Şi sunt sănătoasă.

Se răsuci spre mine să mă privească, cred, dar treceam pe lângă o rablă de camionetă Ford, aşa că nu i-am putut întoarce privirea.

— Interesant. Iartă-mă, dar Pam m-a lăsat să cred că suferi de un fel de handicap.

— Oh, păi da.

— Şi care ar fi ăsta…? Pari foarte… ăăă…

robustă.

— Sunt telepată.

S-a gândit puţin:

— Asta însemnând că...?

— Pot să citesc gândurile altor oameni.

— Dar nu pe ale vampirilor.

— Nu, nu pe ale vampirilor.

— Foarte bine.

— Da, cred că da. Dacă aş fi putut citi gândurile vampirilor aş fi fost moartă de mult. Vampirii ţin la intimitatea lor.

— L-ai cunoscut pe Chow? mă întrebă.

— Da.

Era rândul meu să fiu lapidară.

— Şi pe Long Shadow?

— Da.

— În calitate de cel mai nou barman de la Fangtasia, sunt foarte interesat de moartea lor.

Era de înţeles, dar nu aveam nici o idee cum să răspund.

— Bine, am zis precaută.

— Ai fost acolo când Chow a murit din nou?

Asta era modul în care anumiţi vampiri se refereau la moartea finală.

— Hm... da.

— Şi Long Shadow?

— Păi... da.

— Aş fi interesat să aud ce ai de zis.

— Chow a murit în ceea ce ei numesc Războiul Vrăjitoarelor. Long Shadow a încercat să mă omoare, dar Eric a înfipt un ţăruş în el pentru că-i deturna banii.

— Eşti sigură că ăsta este motivul pentru care Eric l-a înjunghiat? Pentru deturnare de fonduri?

— Am fost acolo. Aşa că ştiu. Am încheiat subiectul.

— Bănuiesc că viaţa ta s-a complicat, zise Charles după o pauză.

— Da.

— Unde voi petrece orele de lumină?

— Şeful meu are un loc pentru tine.

— Sunt multe probleme în barul ăsta?

— Nu au fost până de curând, am răspuns cu oarecare ezitare.

— Paznicul vostru obişnuit nu se poate descurca singur cu teriantropii?

— Paznicul nostru obişnuit este proprietarul, Sam Merlotte. Este teriantrop. În acest moment, este un teriantrop cu un picior rupt. A fost împuşcat. Şi nu e singurul.

Asta nu păru să-l uimească pe vampir.

— Câţi?

— Trei de care ştiu eu. Un vârcolac-panteră pe nume Calvin Norris, care nu a fost rănit mortal, şi o fată teriantrop, numită Heather Kinman, care e moartă. A fost împuşcată la Sonic. Ştii ce este Sonic?

Vampirii nu sunt întotdeauna atenţi la restaurantele fast-food, pentru că ei nu mănâncă. (Hei, voi câte bănci de sânge ştiţi pe dinafară?)

Charles încuviinţă dând energic din cap.

— Locul unde mănânci în maşină?

— Da, corect, am spus. Heather fusese în maşina unei prietene ca să stea de vorbă şi ieşise

ca să se întoarcă la maşina ei, aflată la câteva locuri mai încolo. A fost împuşcată de pe partea cealaltă a străzii. Avea un milkshake în mână.

Îngheţata de ciocolată topită se amestecase pe pavaj cu sângele. Văzusem imaginea în mintea lui Andy Bellefleur.

— Era noaptea târziu şi toate magazinele de pe cealaltă parte a străzii erau închise de ore bune. Aşa că ucigaşul a scăpat.

— Toate trei împuşcăturile au avut loc noaptea?

— Da.

— Mă întreb dacă are vreo importanţă.

— Ar putea avea, dar ar putea fi doar faptul că noaptea te poţi ascunde mai uşor.

Charles încuviinţă.

— De când Sam a fost rănit, teriantropii sunt tot mai înfricoşaţi, pentru că e greu de crezut că aceste trei atacuri sunt o simplă coincidenţă. Şi oamenii obişnuiţi au devenit îngrijoraţi, pentru că sub ochii lor trei persoane au fost împuşcate la întâmplare, oameni care nu aveau nimic în comun şi care, de asemenea, nu aveau duşmani. Din moment ce toată lumea e nervoasă, au loc mai multe certuri în bar.

— Nu am mai fost paznic până acum, zise Charles ca să continue conversaţia. Eram fiul cel mic al unui baronet lipsit de importanţă, aşa că a trebuit să mă descurc singur, şi am făcut multe lucruri. Am mai lucrat şi înainte ca barman şi cu mulţi ani în urmă făceam reclamă pentru o casă de toleranţă. Stăteam afară şi trâmbiţam calităţile porumbiţelor – drăguţă expresie, nu-i aşa? – şi

aruncam în stradă clienţii care deveneau prea duri cu prostituatele. Cred că e acelaşi lucru cu a fi paznic într-un bar.

Rămăsesem fără glas în faţa acestei confidenţe neaşteptate.

— Bineînţeles, asta a fost după ce mi-am pierdut ochiul, dar înainte să devin vampir, zise Charles.

— Bineînţeles, l-am aprobat încet.

— Asta s-a întâmplat când am devenit pirat, a continuat.

Zâmbea. Am verificat, cu o privire rapidă.

— Ce ai… ăăă… piratat?

Nu ştiam dacă verbul ăsta exista sau nu, dar a înţeles exact ce voiam să spun.

— Oh, încercam să prindem aproape pe oricine pe nepregătite, zise vesel. Când şi când, am trăit pe coastele Americii, în sud, spre New Orleans, unde luam mici vase de marfa şi chestii asemănătoare. Aveam o şalupă mică, aşa că nu puteam să atacăm vase mari sau prea bine apărate. Dar când prindeam din urmă vreo barcă, atunci să vezi luptă!

Oftă adânc, bănuiesc că la amintirea atacurilor şi a măcelăririi oamenilor cu sabia.

— Şi ce ai păţit? am întrebat politicoasă, cu intenţia de a afla cum se despărţise de minunata sa viaţă de jaf şi măcel, cu sânge cald, pentru varianta ca vampir a aceluiaşi lucru.

— Într-o seară, am abordat un galion care nu avea echipaj, zise.

Am observat că-şi strânsese pumnii. Vocea îi

era ca de gheaţă.

— Am navigat spre Tortugas[13]. Era la apus. Am fost primul care a coborât în cală. Acolo au pus mâna pe mine.

După această scurtă poveste, am rămas amândoi tăcuţi, de parcă încheiaserăm un acord tacit.

Sam stătea pe canapea, în livingul rulotei sale. Îşi parcase rulota dublă perpendicular pe spatele barului. În acest fel, cel puţin vedea parcarea când deschidea uşa, ceea ce era mai bine decât să privească spatele barului, cu uriaşul său tomberon aflat între uşa bucătăriei şi cea a angajaţilor.

— Ai sosit, zise Sam, pe un ton morocănos.

Sam nu era genul care să poată sta liniştit.

Acum, că avea piciorul în ghips, era agitat din cauza lipsei de activitate. Ce va face la următoarea lună plină? Va fi până atunci piciorul suficient de vindecat ca să se poată transforma? Dacă devenea animal, ce se întâmpla cu ghipsul? Mai cunoscusem înainte teriantropi răniţi, dar nu fusesem prin preajmă în timpul convalescenţei lor, aşa că asta era ceva cu totul nou pentru mine.

— Începusem să cred că te-ai pierdut pe drumul de întoarcere.

Vocea lui Sam mă aduse la realitate. Era tăioasă.

— „Ei, mulţumesc, Sookie, văd că te-ai întors cu un paznic”, am venit eu cu replica. „Îmi pare rău că a trebuit să treci prin umilinţa de a-i cere lui Eric o

[13] Insulele Tortugas se află în apropierea coastelor Floridei, la circa 113 km de Key West.

favoare în numele meu.”

În acel moment, nu-mi mai păsa că era şeful meu.

Sam păru jenat.

— Asta înseamnă că Eric a fost de acord, răspunse.

Îl salută pe pirat cu o înclinare a capului.

— Charles Twining, în slujba dumneavoastră, zise vampirul.

Ochii lui Sam ieşiră din orbite.

— Bine. Sunt Sam Merlotte, proprietarul barului. Mulţumesc că ai venit să ne ajuţi.

— Mi s-a ordonat să o fac, răspunse tăios vampirul.

— Aşadar, înţelegerea pe care ai încheiat-o include casă, masă şi o favoare, mi se adresă Sam. Îi datorez lui Eric o favoare.

Spuse asta pe un ton pe care orice persoană cât de cât amabilă l-ar fi putut descrie ca teribil de morocănos.

— Da.

Acum devenisem de-a dreptul furioasă.

— M-ai trimis să rezolv o afacere. Am discutat condiţiile cu tine! Asta e înţelegerea pe care am încheiat-o. I-ai cerut o favoare lui Eric; acum, şi el va primi o favoare în schimb. Indiferent ce sperai tu, aşa stau lucrurile.

Sam încuviinţă, deşi nu părea prea fericit.

— Oricum, mi-am schimbat părerea. Cred că domnul Twining, aici de faţă, ar trebui să stea cu tine.

— Şi de ce crezi aşa ceva?

— Dulapul meu pare cam înghesuit. Iar tu ai un loc pentru vampiri, în care nu pătrunde lumina, nu-i aşa?

— Nu m-ai întrebat dacă sunt de acord.

— Refuzi să o faci?

— Da! Nu sunt patroana unui hotel pentru vampiri!

— Dar lucrezi pentru mine, şi el lucrează pentru mine…

— Oho! Şi le-ai cere lui Arlene sau lui Holly să-l ia acasă?

Sam se uită la mine şi mai uimit.

— Nu, dar asta din cauză că…

Se opri brusc.

— Nu prea ştii cum să-ţi termini fraza, nu-i aşa? am rânjit. Gata, amice, am plecat. Mi-am petrecut întreaga seară punându-mă pentru tine într-o situaţie jenantă. Şi ce primesc în schimb? *Nici măcar un mulţumesc!*

Am ieşit din rulotă ca din puşcă. Nu am trântit uşa, pentru că nu voiam să mă comport ca un copil fără minte. Să trânteşti uşa nu e un gest care indică maturitate. Nici smiorcăitul. Bine, probabil că nici plecatul ca din puşcă nu e. Dar era o opţiune între o explozie verbală şi a-l plesni pe Sam. Normal, Sam era unul dintre oamenii mei preferaţi, dar în seara asta… nu era.

În următoarele trei zile aveam să lucrez în primul schimb – nu că aş fi fost sigură că mai aveam o slujbă. Când am ajuns la Merlotte's a doua zi dimineaţa, la unsprezece, grăbindu-mă

spre intrarea personalului prin ploaia ce cădea şiroaie, îmbrăcată cu pelerina mea urâtă, dar atât de folositoare, eram aproape sigură că Sam îmi va spune să-mi iau ultimul salariu şi să o şterg. Dar nu era acolo. Mi-am dat seama că o clipă m-am simţit chiar dezamăgită. Poate speram la o altă ceartă, ceea ce era ciudat.

Terry Bellefleur îi ţinea din nou locul lui Sam, iar Terry avea o zi proastă. Nu era o idee bună să-i pun întrebări sau să discut cu el despre trimiterea comenzilor, mai mult decât necesară.

Observasem că Terry detesta în mod special vremea ploioasă şi nu-l plăcea nici pe şeriful Bud Dearborn. Nu cunoşteam motivul pentru nici una dintre aceste neplăceri. Astăzi, ploaia se scurgea ca o perdea cenuşie pe pereţi şi acoperiş, iar Bud Dearborn ţinea prelegeri în faţa a cinci dintre tovarăşii săi, în zona fumătorilor. Arlene îmi prinse privirea şi făcu ochii mari ca să-mi atragă atenţia.

Deşi Terry era palid şi transpira, îşi trăsese până sus fermoarul jachetei uşoare pe care o purta deseori peste tricoul său cu emblema Merlotte's. Am observat când umplea un pahar cu bere că îi tremurau mâinile. M-am întrebat dacă avea să reziste până la lăsarea întunericului.

Măcar bine că nu erau prea mulţi clienţi în bar, dacă se întâmpla să meargă ceva prost. Arlene se întoarse să vorbească cu un cuplu care tocmai intrase, prieteni de-ai ei. Zona mea era aproape goală, cu excepţia fratelui meu, Jason, şi a prietenului său, Hoyt.

Hoyt era cel mai bun prieten al lui Jason. Dacă

nu ar fi fost amândoi, fără urmă de îndoială, heterosexuali, i-aş fi sfătuit să se căsătorească, atât de bine se completau. Lui Hoyt îi plăceau glumele, iar lui Jason îi plăcea să le spună. Hoyt nu era în stare să-şi umple timpul liber, iar Jason punea mereu la cale câte ceva. Mama lui Hoyt era puţin cam posesivă, iar Jason nu avea părinţi. Hoyt era bine ancorat în realitate şi avea un ascuţit simţ a ceea ce comunitatea ar fi tolerat sau nu. Lui Jason îi lipsea complet aşa ceva.

M-am gândit la secretul important pe care-l ascundea Jason acum şi m-am întrebat dacă fusese tentat să i-l împărtăşească lui Hoyt.

— Ce mai faci, surioară? întrebă Jason.

Ridică paharul, arătându-mi că mai voia un Dr. Pepper[14]. Jason nu bea alcool decât după ce se termina ziua de lucru, o bilă albă în favoarea lui.

— Bine, frăţioare. Hoyt, tu mai vrei ceva? am întrebat.

— Mulţumesc, Sookie. Ice tea, răspunse Hoyt.

Într-o clipă, eram înapoi cu băuturile lor. Terry s-a uitat la mine când am intrat în spatele barului, dar nu a zis nimic. Puteam ignora o privire.

— Sook, vrei să mergi cu mine la spitalul din Grainger în după-amiaza asta, când termini? întrebă Jason.

— Oh, am făcut eu. Da, sigur.

Calvin Norris fusese întotdeauna bun cu mine. Hoyt interveni.

— E o adevărată nebunie, Sam şi Calvin şi Heather, împuşcaţi. Ce crezi despre asta, Sookie?

---

[14] Băutură răcoritoare carbogazoasă.

Hoyt decisese că eram un veritabil oracol.

— Hoyt, ştii despre asta la fel de multe ca şi mine, i-am răspuns. Cred că ar trebui să fim cu toţii atenţi.

Am sperat că mesajul acesta nu-i scăpase fratelui meu. Jason se cutremură.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut un străin care aştepta să fie condus la o masă şi m-am grăbit către el. Părul său închis la culoare ce părea negru din cauza ploii era strâns în coadă. Faţa îi era marcată de o linie subţire, albă, care-i brăzda un obraz. Când îşi dădu jos jacheta, am putut vedea că avea un trup bine lucrat.

— Fumători sau nefumători? am întrebat ţinând deja în mână un meniu.

— Nefumători, zise, şi mă urmă spre masă.

Îşi aranjă cu grijă jacheta udă pe spătarul scaunului, se aşeză, după care luă meniul.

— Soţia mea o să vină în câteva minute, zise. Ne întâlnim aici.

Am mai pus un meniu pe locul din faţă.

— Vreţi să comandaţi acum sau o aşteptaţi?

— Aş dori nişte ceai fierbinte, îmi ceru el. O să aştept până vine ea, ca să comandăm de mâncare. E cam sărac meniul aici, nu-i aşa?

Se uită la Arlene şi apoi din nou la mine. Ştiam că nu se află aici pentru că ăsta era un loc convenabil unde puteai să mănânci.

— Asta-i tot ce putem oferi, am spus, având grijă să par relaxată. Tot ce avem e gustos.

Când am pus apa fierbinte şi pliculeţul de ceai, am aşezat pe tavă şi o farfuriuţă cu felii de lămâie.

Nu erau zâne prin jur care să se simtă ofensate.

— Dumneavoastră sunteţi Sookie Stackhouse? mă întrebă când m-am întors cu ceaiul.

— Da, eu sunt.

Am pus farfuriuţă încet pe masă, chiar lângă cană.

— De ce întrebaţi?

Ştiam deja motivul, dar cu oamenii obişnuiţi aşa trebuie să procedezi.

— Sunt Jack Leeds, detectiv particular, se prezentă el.

Puse pe masă o carte de vizită, întoarsă în aşa fel încât să o pot citi. Aşteptă o clipă, ca şi cum de obicei obţinea reacţii dramatice ca urmare a acestei declaraţii.

— Am fost angajat de o familie din Jackson Mississippi, familia Pelt, continuă, când îşi dădu seama că nu aveam de gând să reacţionez.

Inima îmi sări din piept înainte să înceapă să bată într-un ritm nebun. Acest bărbat credea că Debbie e moartă. Şi se gândea că existau şanse reale ca eu să ştiu ceva despre asta.

Avea perfectă dreptate.

Cu câteva săptămâni în urmă, o împuşcasem mortal pe Debbie Pelt, în legitimă apărare. Al ei era corpul pe care Eric îl ascunsese. De la ea pornise glonţul pe care-l primise Eric în locul meu.

Dispariţia lui Debbie după ce „plecase” de la o petrecere din Shreveport, Louisiana (de fapt, o încăierare pe viaţă şi pe moarte între vrăjitoare, vampiri şi vârcolaci), fusese o minune care ţinuse nouă zile. Sperasem să nu mai aud de ea.

— Aşadar, familia Pelt nu e mulţumită cu investigaţia poliţiei? am întrebat.

Era o întrebare prostească, una pe care o aruncasem la întâmplare. Trebuia să spun ceva ca să rup tăcerea.

— Nu a existat o investigaţie în adevăratul sens al cuvântului, zise Jack Leeds. Poliţia din Jackson a decis că probabil a dispărut de bunăvoie.

Cu toate acestea, el nu credea asta.

Deodată, chipul parcă i se transformă; era ca şi cum cineva ar fi aprins o lumină în spatele ochilor săi. M-am întors să văd la ce se uita, şi am zărit o femeie blondă, de înălţime medie, care-şi scutura umbrela la uşă. Era tunsă scurt şi avea pielea palidă, iar când se întoarse am văzut că era foarte drăguţă; mă rog, era bine dacă ar fi fost ceva mai plină de viaţă.

Dar asta nu era important pentru Jack Leeds. El se uita la femeia pe care o iubea, şi când aceasta îl zări, aceeaşi lumină se aprinse şi în ochii ei. Ea traversă încăperea către masa lui atât de lin încât parcă plutea, iar când îşi scoase jacheta, am putut observa că avea braţe la fel de musculoase ca şi ale lui. Nu se sărutară, dar mâna lui alunecă peste a ei şi o strânse scurt. După ce se aşeză şi ceru o cola light, ochii i se îndreptară spre meniu. Se gândea că toată mâncarea pe care Merlotte's o oferea era nesănătoasă. Avea dreptate.

— Salată? întrebă Jack Leeds.

— Trebuie să mănânc ceva cald, răspunse ea. Chili?

— Bine. Două porţii de chili, îmi spuse el. Lily,

aceasta este Sookie Stackhouse. Domnişoară Stackhouse, v-o prezint pe Lily Bard Leeds[15].

— Bună, zise.

Avea ochii de un albastru-deschis, iar privirea era un adevărat laser.

— Ai văzut-o pe Debbie Pelt în seara în care a dispărut.

Mintea ei adăugă: *tu eşti cea pe care o ura atât de mult.*

Nu cunoşteau adevărata natură a lui Debbie Pelt şi am fost uşurată că familia Pelt nu reuşise să găsească un detectiv vârcolac. Nu-şi vor da de gol fata în faţa unor detectivi obişnuiţi. Cu cât cei cu dublă-natură reuşeau să-şi ţină mai mult în secret existenţa, cu atât mai bine, din punctul lor de vedere.

— Da, am spus. Am văzut-o în noaptea aia.

— Putem să venim să discutăm cu dumneavoastră despre asta? După ce terminaţi programul de lucru?

— După serviciu, merg să văd un prieten care se află în spital, am zis.

— Bolnav? întrebă Jack Leeds.

— Împuşcat, am răspuns eu.

Interesul lor crescu.

— De cineva de prin partea locului? întrebă femeia blondă.

Atunci am văzut cum ar putea merge totul.

— De o persoană care împuşcă oameni la întâmplare prin zona asta.

---

[15] Personaj dintr-o serie de romane poliţiste, *Lily Bard Mysteries,* scrisă tot de Charlaine Harris.

— Au dispărut vreunii dintre ei? întrebă Jack Leeds.

— Nu, am recunoscut. Toţi au fost lăsaţi acolo unde au căzut. Bineînţeles, au existat martori la toate împuşcăturile. Poate din cauza asta.

De fapt, nu auzisem să fi fost cineva care chiar să-l fi văzut pe Calvin când fusese împuşcat, dar imediat după aceea apăruse o persoană şi sunase la 911.

Lily Leeds mă întrebă dacă puteau sta de vorbă cu mine a doua zi înainte să plec la serviciu. Le-am explicat cum să ajungă acasă la mine, apoi le-am spus să vină la zece. Nu eram convinsă că era o idee bună să vorbesc cu ei, dar nici nu credeam că aveam de ales. Aş fi devenit subiectul unor suspiciuni şi mai mari dacă refuzam să vorbesc despre Debbie.

M-am trezit dorindu-mi să-l pot suna pe Eric în seara asta şi să-i povestesc despre Jack şi Lily Leeds; dacă îţi împărtăşeşti problemele, scapi pe jumătate de ele. Dar Eric nu-şi amintea nimic. Mi-am dorit ca şi eu să pot uita moartea lui Debbie. Era îngrozitor să ştii ceva atât de apăsător şi teribil şi să nu poţi vorbi cu nimeni despre asta.

Cunoşteam foarte multe secrete, dar nici unul dintre ele nu era al meu. Secretul meu era întunecat şi plin de sânge.

Charles Twining trebuia să-l înlocuiască pe Terry când se lăsa complet întunericul. Arlene lucra până târziu, pentru că Danielle se dusese la recitalul de dans al fiicei ei, iar eu am reuşit să-mi mai schimb puţin starea de spirit informând-o pe Arlene despre

noul barman/paznic. Era intrigată. Nici un englez nu ne vizitase vreodată barul, cu atât mai puţin un englez cu un petic pe ochi.

— Transmite-i salutări lui Charles, am strigat când am început să-mi îmbrac pelerina de ploaie.

După câteva ore de ploaie mai blândă, aceasta deveni din nou torenţială.

M-am repezit afară, spre maşina mea, cu gluga trasă bine pe faţă. Chiar când descuiam portiera din partea şoferului şi o deschideam, am auzit pe cineva strigându-mă. Sam stătea sprijinit în cârje în uşa rulotei sale. Îi adăugase o verandă acoperită, cu vreo doi ani în urmă, aşa că nu se uda, dar nici nu trebuia să fie acolo. Trântind portiera, am evitat bălţile călcând pe câteva pietre. În două secunde, stăteam pe verandă şi lăsam dâre de apă în jurul meu.

— Îmi pare rău, zise.

M-am uitat fix la el.

— Aşa şi trebuie, am bombănit morocănoasă.

— Păi, chiar îmi pare.

— Bine. Grozav.

Intenţionat nu l-am întrebat ce făcuse cu vampirul.

— Ce s-a întâmplat astăzi la bar?

Am ezitat.

— Păi, nu a fost prea multă lume, ca să mă exprim delicat. Dar…

Am început să-i povestesc despre detectivii particulari, dar apoi mi-am dat seama că ar pune prea multe întrebări. Şi aş putea sfârşi prin a-i dezvălui întreaga poveste nefericită, doar pentru

uşurarea de a o împărtăşi cu cineva.

— Sam, trebuie să plec. Jason mă duce să-l vizitez pe Calvin Norris la spitalul din Grainger.

Se uită la mine cu ochii mari. Genele îi erau la fel de auriu-roşcate ca şi părul, aşa că erau vizibile doar când stăteai aproape de el. Şi nu era treaba mea să mă gândesc la genele lui Sam, sau la oricare parte din el, că tot veni vorba.

— Am fost un nemernic ieri, zise. Nu trebuie să-ţi spun de ce.

— Ba cred că trebuie, am replicat, scurt. Pentru că eu singură precis nu înţeleg.

— Ideea e că ştii că poţi conta pe mine.

Să se înfurie pe mine fără motiv? Să-şi ceară scuze după aia?

— M-ai băgat destul în ceaţă în ultima vreme, am spus. Dar ai fost prietenul meu atâţia ani şi am o părere foarte bună despre tine.

Asta suna cam prea pompos, aşa că am încercat să zâmbesc. Îmi zâmbi şi el, apoi o picătură de ploaie căzu de pe glugă şi se împrăştie pe vârful nasului meu, şi momentul se termină. L-am întrebat:

— Când crezi că te vei întoarce la bar?

— O să încerc să vin mâine puţin, răspunse. Măcar pot sta în birou, ca să umblu prin registre, să le mai completez.

— Pe mâine.

— Sigur.

Şi m-am grăbit spre maşină, simţindu-mi inima mult mai uşoară. Să fiu la cuţite cu Sam era aiurea. Nu mi-am dat seama că această greşeală îmi

acaparase gândurile până când nu am pus lucrurile la punct cu el.

Capitolul 5

Ploaia a început din nou când am ajuns în parcarea spitalului din Grainger. Era la fel de mic ca şi cel din Clarice, cel la care erau duşi cei mai mulţi dintre locuitorii din regiunea Renard. Dar spitalul din Grainger era mai nou şi era dotat cu mai multă aparatură modernă de diagnosticare, absolut necesară într-un spital în ziua de azi.

Mă schimbasem în blugi şi în pulover, dar am continuat să port pelerina de ploaie. În timp ce mă grăbeam împreună cu Jason spre uşile automate din sticlă, m-am felicitat că mă încălţasem cu ghetele. Din punct de vedere al vremii, seara se arăta la fel de urâtă pe cât fusese şi dimineaţă.

Spitalul roia de teriantropi. Am putut să le simt furia imediat ce am intrat. Doi dintre vârcolacii-panteră din Hotshot, un bărbat şi o femeie, stăteau în hol; mi-am imaginat că erau pe post de paznici. Jason se duse la ei şi le strânse hotărât mâna. Poate schimbaseră o strângere de mână secretă sau ceva de genul ăsta; nu ştiu. Măcar nu se frecaseră unii de picioarele celorlalţi. Ei nu păreau a fi la fel de fericiţi să-l vadă pe Jason pe cât părea el că se întâlnise cu ei, şi am observat că Jason s-a îndepărtat de ei uşor încruntat. Cei doi se uitau foarte atent la mine. Bărbatul era de înălţime medie şi îndesat, şi avea părul des, şaten spre

blond. Privirea sa era plină de curiozitate.

— Sook, acesta este Dixon Mayhew, zise Jason. Şi aceasta este Dixie Mayhew, sora lui geamănă.

Dixie avea părul de aceeaşi culoare şi aproape la fel de lung ca al fratelui ei, dar avea ochi închişi la culoare, aproape negri. Cu siguranţă, gemenii nu erau identici.

— A fost linişte pe-aici? am întrebat cu precauţie.

— Până acum nu au fost probleme, răspunse Dixie, aproape şoptit.

Privirea lui Dixon era fixată asupra lui Jason.

— Ce face şeful tău?

— E în ghips, dar se va vindeca.

— Calvin a fost rănit grav.

Dixie mă studie atent câteva clipe.

— E sus, la 214.

Obţinând aprobarea să trecem, Jason şi cu mine ne-am îndreptat către scări. Gemenii ne-au urmărit cu privirea tot timpul. Am trecut de „doamna în roz”[16] care era de gardă la ghişeul de informaţii pentru vizitatori. M-am simţit cam îngrijorată pentru ea: avea părul alb, o faţă drăguţă, cu multe riduri. Speram că în timpul schimbului ei nu se va întâmpla nimic care să-i schimbe ideile despre lume.

Era uşor să-ţi dai seama care era camera lui Calvin. O grămadă de muşchi se sprijinea de

---

[16] În engleză, *pink lady* – aşa este numit prin tradiţie personalul auxiliar fără pregătire medicală de la recepţia unui spital.

peretele holului, un bărbat cât un dulap, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Era un vârcolac. Vârcolacii sunt gărzi de corp foarte bune, conform părerii teriantropilor, pentru că sunt tenaci şi fără milă. Din ceea ce văzusem, vârcolacii erau asociaţi cu ideea de băieţi răi. Dar e adevărat că, în general, reprezintă cel mai dur element al comunităţii celor cu dublă-natură. Nu vei găsi prea mulţi vârcolaci doctori, de exemplu, dar vei găsi o groază lucrând în construcţii. Şi slujbele legate de motociclete sunt dominate de vârcolaci. Unele dintre găştile de motociclişti fac ceva mai mult decât să bea bere în nopţile cu lună plină.

Nu mi-a plăcut să văd un vârcolac. Eram surprinsă că panterele din Hotshot aduseseră pe cineva din afară. Jason murmură:

— Asta e Dawson. Are un mic atelier de reparat motoare între Hotshot şi Grainger.

Dawson era în alertă când am apărut pe culoar.

— Jason Stackhouse zise, după un minut, când îl identifică pe fratele meu.

Dawson purta blugi şi o cămaşă din acelaşi material, dar bicepşii aproape că ieşeau prin el. Cizmele lui de piele văzuseră multe la viaţa lor.

— Am venit să vedem cum se simte Calvin, zise Jason. Aceasta e sora mea, Sookie.

— Don'şoară, mârâi Dawson.

Mă măsură încet cu privirea şi nu era nimic lasciv în ceea ce făcea. Eram bucuroasă că-mi lăsasem geanta încuiată în maşină. Ar fi controlat-o, eram sigură.

— Vreţi să vă daţi jos haina şi să vă întoarceţi?

Nu m-am supărat; Dawson îşi făcea doar treaba. Nici eu nu voiam să-l văd pe Calvin atacat din nou. Mi-am dat jos pelerina, i-am dat-o lui Jason şi m-am întors cu spatele. O soră care completa ceva într-o fişă urmărea procedura cu o curiozitate nedisimulată. I-am ţinut haina lui Jason şi a fost şi el controlat. Mulţumit, Dawson a bătut la uşă. Deşi nu am auzit nici un răspuns, el trebuie să fi auzit, pentru că deschise uşa şi zise:

— Familia Stackhouse.

Din cameră se auzi doar o şoaptă. Dawson încuviinţă.

— Domnişoară Stackhouse, puteţi intra, zise.

Jason încercă să mă urmeze, dar Dawson puse o mână uriaşă în faţa lui.

— Doar sora ta, lămuri el.

Jason şi cu mine am început să protestăm în acelaşi timp, dar Jason ridică din umeri:

— Du-te tu, Sook, acceptă el.

Era evident că nu-l puteai clinti pe Dawson şi nu avea nici un rost să superi un bărbat rănit, dacă tot era pe aşa. Am deschis uşa grea.

Calvin era singur, deşi mai exista un pat în cameră. Liderul panterelor arăta îngrozitor. Era palid şi tras la faţă. Părul îi era murdar, deşi obrajii, deasupra bărbii tunse, erau proaspăt raşi. Purta o cămaşă de spital şi era conectat la o mulţime de aparate.

— Îmi pare rău, am exclamat.

Eram îngrozită. Deşi multe creiere îmi transmiseseră asta, am putut vedea că, în cazul în care Calvin nu ar fi avut dublă-natură, rana ar fi

fost mortală. Oricine l-a împuşcat îl voia mort.

Calvin îşi întoarse capul către mine încet, cu greutate.

— Nu-i aşa de rău pe cât pare, zise reţinut, cu voce abia auzită. Mâine o să-mi scoată câteva dintre chestiile astea.

— Unde ai fost lovit? l-am întrebat.

Calvin îşi mişcă o mână, atingându-şi partea stângă a pieptului. M-am apropiat mai mult de el şi mi-am pus mâna peste a lui.

— Îmi pare aşa de rău, am spus din nou.

Degetele sale se strânseră în jurul degetelor mele.

— Au mai fost şi alţii, îmi spuse în şoaptă.

— Da.

— Şeful tău.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Fata aceea.

Am dat din nou din cap.

— Oricine ar face asta trebuie oprit.

— Da.

— Trebuie să fie cineva care urăşte teriantropii. Poliţia nu va afla niciodată cine face asta. Nu putem să le spunem ce să caute.

Ei, asta era o parte a problemei dacă îţi ţineai adevărata natură secretă.

— Va fi mai greu pentru ei să dea de persoana care face asta, am fost de acord. Dar, poate vor reuşi.

— Unii dintre oamenii mei se întreabă dacă trăgătorul nu este cumva chiar un teriantrop, zise Calvin. Degetele sale le strânseră mai tare pe ale

mele. Cineva care n-a vrut să devină teriantrop. Cineva care a fost muşcat.

A durat o secundă până să-mi cadă fisa. Sunt aşa de proastă câteodată!

— Oh, nu, Calvin, nu, nu, am zis, cuvintele poticnindu-se unele de altele din grabă.

Lacrimile începură să-mi curgă pe obraji, ca şi cum cineva ar fi deschis un robinet în ochii mei.

— Îmi spunea cât de mult îi place să fie unul dintre voi, chiar dacă nu poate fi ca o panteră care s-a născut aşa. Este atât de nou, nu a avut timp să-şi dea seama cine mai are dublă-natură. Nu cred că şi-a dat seama că Sam şi Heather erau…

— Nimeni n-o să-l elimine până nu aflăm adevărul, zise Calvin. Poate că mă aflu în acest pat, însă am rămas liderul haitei.

Dar îmi puteam da seama că a trebuit să se certe cu ei pentru asta, şi mai ştiam şi că (am auzit-o direct din mintea lui Calvin) unele dintre pantere erau încă de părere că Jason trebuia executat. Calvin nu putea să prevină asta. Poate că ar fi fost furios după, dar dacă Jason ar fi murit, nu ar mai fi avut nici o importanţă. Degetele lui Calvin le eliberară pe ale mele şi, ridicând mâna, făcu un efort ca să-mi şteargă lacrimile de pe obraz.

— Eşti o femeie bună la suflet, zise. Aş vrea să mă poţi iubi.

— Şi eu aş vrea, am spus.

Atât de multe dintre problemele mele şi-ar fi găsit rezolvarea dacă l-aş fi iubit pe Calvin Norris! M-aş fi mutat în Hotshot, aş fi devenit unul dintre membrii micii comunităţi misterioase. Două sau

trei nopţi pe lună ar fi trebuit să mă asigur că stăteam în casă, dar în afară de asta aş fi fost în deplină siguranţă. Nu numai că acest Calvin m-ar fi apărat cu preţul vieţii, dar la fel ar fi făcut şi ceilalţi membri ai clanului din Hotshot.

Dar numai gândul la toate astea mă făcu să mă cutremur. Câmpurile deschise bătute de vânt, vechea şi puternica răscruce în jurul căreia se înghesuiau căsuţele… Nu cred că aş fi putut suporta izolarea continuă de restul lumii. Dacă ar fi trăit, bunica m-ar fi zorit să accept oferta lui Calvin. Era un bărbat aşezat, era şef de tură la Norcross – o slujbă care aducea beneficii serioase. Aţi putea crede că aşa ceva e de neglijat, dar staţi să ajungeţi să vă plătiţi asigurarea singuri, şi după aceea să râdeţi.

Mi-a trecut prin minte (aşa cum ar fi trebuit de la bun început) că acum Calvin era în poziţia în care-mi putea forţa mâna – viaţa lui Jason în schimbul consimţământului meu de a trăi alături de el – dar nu profitase de asta.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz.

— O să mă rog să te faci bine, am spus. Îţi mulţumesc că-i oferi lui Jason o şansă.

Poate că nobleţea lui Calvin se datora faptului că acesta nu era într-o formă care să-i permită să profite de mine, dar era nobleţe, iar eu am remarcat-o şi am apreciat-o.

— Eşti un bărbat bun, am spus şi l-am mângâiat pe faţă.

Părul din barba sa tunsă era moale.

Privirea îi era liniştită când îmi spuse la

revedere.

— Ai grijă de fratele ăla al tău, Sookie, îmi zise. Oh, şi spune-i lui Dawson că nu mai vreau vizite în seara asta.

— N-o să mă creadă pe cuvânt, i-am atras atenţia.

Calvin reuşi să zâmbească:

— Cred că nu ar fi un paznic bun dacă ar face-o.

I-am transmis mesajul vârcolacului. Dar, bineînţeles, când Jason şi cu mine ne îndreptam spre scări, Dawson intra în camera lui Calvin ca să verifice cele spuse de mine.

M-am gândit câteva minute înainte să mă hotărăsc că era mai bine ca Jason să ştie ce se punea la cale împotriva lui. În camion, în timp ce conducea spre casă, i-am povestit fratelui meu discuţia pe care o avusesem cu Calvin.

Era îngrozit de faptul că noii săi amici din lumea vârcolacilor-panteră puteau crede aşa ceva despre el.

— Nu spun că nu mi se părea tentant aşa ceva înainte să mă transform prima oară, mărturisi Jason în timp ce ne îndreptam spre Bon Temps prin ploaie. Eram supărat. Nu doar supărat, furios. Dar acum, că m-am transformat, văd lucrurile altfel.

Și continuă tot aşa, în timp ce gândurile mi se învârteau năvalnic în cap şi încercam să găsesc o cale de ieşire din dezastrul ăsta.

Cazul atacatorului trebuia rezolvat până la următoarea lună plină. Dacă nu se întâmpla asta, ceilalţi l-ar fi putut face bucăţi pe Jason la următoarea transformare. Poate că ar trebui să se

învârtă doar prin pădurile din jurul casei sale când ajungea în forma de om-panteră, sau poate că trebuia să vâneze în cele de pe lângă casa mea, fiindcă la Hotshot nu era în siguranţă. Dar tot ar fi putut veni după el. Nu l-aş fi putut apăra împotriva tuturor.

Până la următoarea lună plină, ucigaşul cu arma trebuia să fie arestat.

Până când am spălat vasele, în seara aceea, nu mi s-a părut ciudat faptul că, deşi Jason era acuzat de comunitatea de vârcolaci-panteră că este un asasin, eu eram de fapt cea care împuşcase un teriantrop. Mă gândisem la întâlnirea pe care o stabilisem cu detectivii, la mine, pentru dimineaţa următoare. Şi, aşa cum mă trezeam făcând din obişnuinţă, m-am pomenit căutând în bucătărie urme ale morţii lui Debbie Pelt. Aflasem de pe Discovery Channel şi de pe Learning Channel, că nu puteam face să dispară complet petele de sânge şi ţesut care-mi împroşcaseră bucătăria, dar frecasem şi curăţasem întruna. Eram sigură că la o privire întâmplătoare – şi chiar la o inspecţie amănunţită, făcută cu ochiul liber – nu s-ar fi putut vedea ceva în neregulă în această cameră.

Am făcut singurul lucru posibil, dacă nu voiam să stau acolo şi să mă las măcelărită. La asta se referise Iisus când spusese să întoarcem şi celălalt obraz? Speram că nu, pentru că instinctul meu mă îndemnase să mă apăr, iar cel mai la îndemână mijloc fusese o puşcă.

Bineînţeles ar fi trebuit să anunţ imediat, dar

până atunci rana lui Eric se vindecase, cea pe care i-o făcuse Debbie atunci când încercase să mă împuşte. În afară de mărturia vampirului şi de a mea, nu exista nici o dovadă că ea trăsese prima, iar cadavrul lui Debbie ar fi fost dovada incontestabilă a vinovăţiei noastre. Primul meu impuls a fost să şterg urmele vizitei ei la mine acasă. Nici Eric nu mi-a dat vreun alt sfat, ceea ce de asemenea ar fi putut schimba lucrurile.

Nu, nu intenţionam să pun vina mea în spinarea lui Eric. El nici măcar nu era în toate minţile în acel moment. Era doar vina mea că nu mă aşezasem să cuget mai bine. Ar fi existat urme de praf de puşcă pe mâinile lui Debbie. Se trăsese cu arma ei. Pe podea ar fi fost sânge uscat de-al lui Eric. Intrase prin efracţie pe uşa din faţă, iar uşa purta semnele evidente ale forţării. Maşina îi era ascunsă peste drum, şi doar amprentele ei ar fi fost găsite în interior.

Intrasem în panică; o zbârcisem.

Trebuia să mă obişnuiesc cu ideea.

Dar îmi părea rău pentru nesiguranţa în care trăia familia ei. Îi datoram o explicaţie – pe care însă nu i-o puteam oferi.

Am stors cârpa de vase şi am agăţat-o deasupra chiuvetei. Mi-am şters mâinile şi am împăturit şervetul de bucătărie. Bine, acum mi-am liniştit conştiinţa. Era mult mai bine! Ba nu. Furioasă pe mine însămi, am năvălit în sufragerie şi am dat drumul la televizor: altă greşeală. Se transmitea o ştire despre funeraliile lui Heather; o echipă de ştiri din Shreveport venise ca să fie de faţă la modesta

înmormântare din această după-amiază. Gândiţi-vă ce ştire de senzaţie ar fi fost dacă presa şi-ar fi dat seama cum îşi alegea ucigaşul victimele. Prezentatorul de ştiri, un bărbat afro-american cu un aer solemn, spunea că poliţia din Districtul Renard descoperise alte indicii ale unor cazuri de oameni împuşcaţi la nimereală prin oraşe mici din Tennessee şi Mississippi. Eram uimită. Un criminal în serie, aici?

A sunat telefonul.

— Alo, am răspuns, fără să mă aştept la ceva bun.

— Sookie, bună, sunt Alcide.

Mi-am dat seama că zâmbeam. Alcide Herveaux, care lucra la firma de supraveghere a tatălui său, în Shreveport, era una dintre persoanele care-mi plăceau cel mai mult. Fusese şi iubitul lui Debbie Pelt. Dar Alcide o părăsise înainte ca ea să dispară, printr-un ritual care o făcea invizibilă şi de neauzit pentru el – nu la modul propriu, ci doar la figurat.

— Sookie, sunt la Merlotte's. Am crezut că poate lucrezi în seara asta, aşa că am venit aici. Pot veni la tine acasă? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ştii că eşti în pericol venind în Bon Temps.

— Nu, de ce?

— Din cauza atacatorului.

Auzeam în fundal zgomotul din bar. Se distingea fără îndoială râsul lui Arlene. Puteam pune pariu că noul barman îi fermecase pe toţi.

— De ce mi-aş face griji pentru asta?

Am tras concluzia că Alcide nu-şi prea bătuse

capul să afle ştirile.

— Toţi oamenii care au fost împuşcaţi aveau dublă-natură, i-am explicat. Acum au anunţat la ştiri că sunt mai multe cazuri, spre sud. Oameni împuşcaţi la întâmplare în orăşele mici. Gloanţe care se potrivesc cu cel recuperat aici, din Heather Kinman. Şi pun pariu că şi celelalte victime erau tot teriantropi.

La capătul liniei urmă o tăcere gânditoare, dacă poţi caracteriza astfel tăcerea.

—- Nu mi-am dat seama, zise Alcide.

Vocea lui adâncă, răguşită, parcă era şi mai fermă decât de obicei.

— Oh, şi ai vorbit cu detectivii particulari?

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— Dacă ne vor vedea stând de vorbă, familiei lui Debbie o să i se pară foarte suspect.

— Familia lui Debbie a angajat detectivi particulari care să o caute?

— Exact asta-ţi spuneam.

— Ştii ce, vin acum la tine acasă, închise telefonul.

Nu găseam nici un motiv valabil pentru care detectivii să-mi supravegheze casa, şi nici nu ştiam de unde o supravegheaseră până atunci, dar dacă-l vedeau pe fostul logodnic al lui Debbie apărând pe aleea mea, avea să le fie foarte uşor să facă o legătură şi să-şi creeze o imagine complet greşită. Se vor gândi că Alcide o omorâse pe Debbie ca să-mi lase mie drumul liber, şi nimic nu era mai neadevărat. Speram din tot sufletul că Jack Leeds şi Lily Bard Leeds dormeau adânc în loc să stea la

pândă pe undeva prin pădure, cu un binoclu.

Alcide mă îmbrăţişă. O făcea întotdeauna. Şi din nou am fost copleşită de dimensiunile sale, de masculinitatea sa, de mirosul familiar. În ciuda alarmei care-mi suna în minte, l-am îmbrăţişat şi eu.

Ne-am aşezat pe canapea şi ne-am întors unul spre altul, astfel încât să ne privim faţă-n faţă. Alcide purta haine de lucru, care la vremea asta însemnau o cămaşă groasă purtată descheiată peste un tricou, jeanşi şi şosete groase în bocancii săi de lucru. Claia de păr negru avea o urmă de la casca de protecţie, şi începea să-i crească barba.

— Povesteşte-mi despre detectivi, zise, iar eu i-am descris cuplul şi tot ceea ce spuseseră cei doi.

— Familia lui Debbie nu mi-a povestit nimic despre asta, zise Alcide.

Răsuci această idee pe toate părţile în minte. Îi puteam urmări firul gândurilor.

— Cred că asta înseamnă că sunt siguri că eu am făcut-o să dispară.

— Poate că nu. Poate că se gândesc că eşti atât de afectat, încă nu vor să deschidă acest subiect.

— Afectat.

Alcide rumegă şi asta cam un minut.

— Nu. Am cheltuit toată…

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Am folosit toată energia pe care trebuia să o economisesc pentru ea, zise în cele din urmă. Am fost atât de orb, aproape cred că a făcut nişte vrăji asupra mea. Mama ei se pricepe la vrăji şi e pe jumătate teriantrop. Tatăl ei este un teriantrop

pursânge.

— Crezi că e posibil? Magie?

Nu mă întrebam dacă magia există, ci dacă Debbie o folosise.

— Altfel de ce aş fi rămas cu ea atâta vreme? De când lipseşte, mă simt de parcă cineva mi-ar fi dat jos de la ochi o pereche de ochelari negri. Îmi doream atât de mult să o iert, ca atunci când te-a împins în portbagaj.

Debbie profitase de o ocazie ca să mă împingă în portbagajul unei maşini, unde era sechestrat iubitul meu, vampirul Bill, care răbdase de foame câteva zile. Iar ea plecase şi mă lăsase în portbagaj cu Bill, care era pe cale să se trezească.

— Te-a lăsat să fii violată, zise aspru Alcide.

Am fost şocată că el spusese aşa ceva.

— Atenţie, la început Bill nu ştia că sunt eu, i-am explicat. Nu mâncase de zile întregi, iar impulsurile sunt atât de înrudite! Vreau să zic că s-a oprit, ştii? S-a oprit când şi-a dat seama că sunt eu.

Nu putusem să formulez ideea astfel şi pentru mine; nu reuşisem să rostesc cuvântul. Ştiam fără urmă de îndoială că dacă Bill ar fi fost el însuşi, mai degrabă şi-ar fi dat o mână decât să-mi facă aşa ceva. La momentul acela era singurul partener sexual pe care-l avusesem vreodată. Sentimentele mele în legătură cu incidentul erau atât de confuze, încât nici măcar nu îndrăznisem să le mai răscolesc. Înainte, când mă gândeam la viol, când alte fete îmi spuseseră ce păţiseră sau o citisem în mintea lor, nu simţeam ambiguitatea pe care o

percepeam în legătură cu timpul scurt şi îngrozitor pe care-l petrecusem în portbagaj.

— Ţi-a făcut ceva ce tu nu voiai, spuse simplu Alcide.

— Nu era el însuşi, am replicat.

— Dar a făcut-o.

— Da, a făcut-o şi am fost îngrozitor de speriată.

Vocea începu să-mi tremure.

— Dar când şi-a venit în fire şi s-a *oprit,* iar eu eram bine, i-a părut foarte, foarte rău. De atunci nu m-a mai atins nici cu un deget, nu m-a mai întrebat dacă putem face sex, niciodată…

Vocea mi se stinse. Mi-am privit mâinile.

— Da, Debbie a fost răspunzătoare pentru asta.

Cumva, faptul că o spusesem cu voce tare m-a făcut să mă simt mai bine.

— Ştia că se va întâmpla asta, sau în orice caz nu i-a păsat de ce se va întâmpla.

— Şi chiar şi atunci, spuse Alcide, întorcându-se la ceea ce voia să spună, ea tot revenea la mine, iar eu tot încercam să găsesc o justificare pentru comportamentul ei. Nu pot să cred că aş fi făcut asta dacă nu eram sub vreo influenţă magică.

Nu intenţionam să-l fac pe Alcide să se simtă mai vinovat. Aveam propria mea vinovăţie de dus.

— Gata, s-a terminat.

— Pari sigură de asta.

L-am privit pe Alcide în ochi. Ai lui erau apropiaţi şi verzi.

— Crezi că există cea mai mică şansă ca Debbie să fie în viaţă? l-am întrebat.

— Familia ei… Alcide se opri. Nu, nu cred.

Nu puteam scăpa de Debbie Pelt, nici moartă.

— De fapt, de ce voiai să vorbeşti cu mine? l-am întrebat. Mi-ai spus la telefon că trebuie să-mi spui ceva.

— Colonelul Flood a murit ieri.

— Oh, îmi pare rău! Ce s-a întâmplat?

— Mergea cu maşina spre magazin, când un şofer l-a lovit din lateral.

— E îngrozitor. Mai era cu cineva în maşină?

— Nu, era singur. Copiii lui se întorc la Shreveport pentru înmormântare, bineînţeles. Mă întrebam dacă nu vii şi tu la înmormântare cu mine.

— Sigur că vin. Dar nu e în cadru restrâns?

— Nu, cunoştea atât de mulţi oameni care încă se mai află la Baza Air Force; era şi şeful grupului său de Pază Civilă, trezorierul bisericii sale şi, bineînţeles, era liderul haitei.

— A avut o viaţă plină, am spus. Cu multe responsabilităţi.

— Mâine la ora unu. Care e programul tău de lucru?

— Dacă pot face schimb de ture cu cineva, va trebui să fiu înapoi la patru şi jumătate ca să mă schimb şi să plec la muncă.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă.

— Cine va fi acum liderul haitei?

— Nu ştiu, răspunse Alcide, dar vocea sa nu era atât de neutră pe cât mă aşteptasem.

— Vrei să fii tu?

— Nu.

Am observat că părea să ezite puţin şi am simţit

conflictul din mintea sa.

— Dar tatăl meu vrea.

Nu terminase ce avea de spus. Am aşteptat.

— Funeraliile vârcolacilor sunt destul de ceremonioase, continuă el, şi mi-am dat seama că încerca să-mi comunice ceva.

Nu ştiam sigur despre ce e vorba.

— Hai, spune tot.

Sinceritatea e întotdeauna cea mai bună variantă, cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Să ştii că oricum te-ai îmbrăca, nu o să fii niciodată suficient de elegantă pentru un asemenea eveniment. Ştiu că restul teriantropilor cred că vârcolacii poartă doar piele şi lanţuri, dar nu e adevărat. La înmormântări, purtăm haine de gală.

Voia să-mi dea mai multe sfaturi legate de modă, dar se mulţumi doar cu atât. Puteam să văd cum gândurile i se adună, vrând să fie exprimate.

— Fiecare femeie îşi doreşte să ştie ce trebuie să poarte, am spus. Mulţumesc. Nu voi purta pantaloni.

Clătină din cap.

— Ştiu că poţi face asta, dar întotdeauna sunt luat prin surprindere.

Îmi dădeam seama că era teribil de tulburat.

— Vin să te iau la unsprezece şi jumătate, zise.

— Lasă-mă să văd dacă pot face schimb de ture.

Am sunat-o pe Holly şi am descoperit că îi convenea să schimbe tura cu a mea.

— Pot să vin cu maşina şi să ne întâlnim acolo,

m-am oferit.

— Nu, hotărî el. Vin să te iau şi te aduc înapoi.

Bine, dacă voia să se deranjeze să mă ducă şi să mă aducă, eu eram de acord. Mi-am imaginat că făceam economie la kilometrajul maşinii mele. Nu prea te puteai baza pe bătrâna mea Nova.

— În regulă, voi fi gata.

— Mai bine plec, spuse.

Se lăsă tăcerea. Ştiam că Alcide se gândea să mă sărute. Se apleca spre mine şi mă sărută uşor pe buze. Ne-am privit de la o distanţă de câţiva centimetri.

— Păi, am nişte lucruri pe care trebuie să le fac, iar tu ar trebui să te întorci la Shreveport. O să fiu gata la unsprezece şi jumătate, mâine.

După ce Alcide a plecat, mi-am luat cartea împrumutată de la bibliotecă – ultimul roman al lui Caroline Haines[17] – şi am încercat să uit de griji. Dar de această dată, cartea nu m-a ajutat. Am încercat cu o baie fierbinte în cadă şi mi-am epilat picioarele până au rămas perfect netede. Mi-am lăcuit unghiile de la mâini şi de la picioare cu un roz-închis şi apoi mi-am pensat sprâncenele. În cele din urmă, m-am simţit relaxată, şi când m-am urcat în pat ajunsesem la o stare de linişte interioară. M-a cuprins somnul atât de repede, încât nici măcar nu mi-am terminat rugăciunile.

[17] Autoare (n. 1953) de romane poliţiste.

Capitolul 6

Trebuie să ştii ce să porţi la o înmormântare, ca la orice alt eveniment social, chiar dacă pare că hainele ar trebui să fie ultima ta grijă. Îmi plăcuse şi-l admirasem pe colonelul Flood în scurta perioadă cât ne cunoscuserăm, aşa că îmi doream să arăt cum trebuie la înmormântarea sa, mai ales după comentariile lui Alcide.

În dulapul meu nu am găsit nimic care să mi se pară potrivit. A doua zi dimineaţă pe la opt, am sunat-o pe Tara, care mi-a spus unde era cheia pentru urgenţe.

— Ia ce-ţi trebuie din dulapul meu, zise Tara. Dar ai grijă să nu intri în nici o altă cameră, bine? Intră pe uşa din spate a casei şi du-te direct în camera mea, apoi pleacă tot pe-acolo.

— Oricum, asta aş fi făcut, am răspuns, încercând să nu am un ton jignit.

Tara chiar credea că scotocesc prin casa ei?

— Bineînţeles că asta ai fi făcut, doar că mă simt responsabilă pentru tine.

Brusc, am înţeles că Tara-mi spunea că în casa ei dormea un vampir. Poate era Mickey, bodyguardul, poate Franklin Mott. După avertismentul lui Eric, voiam să stau departe de Mickey. Doar vampirii foarte bătrâni puteau să se trezească înainte de apus, dar să dau peste un

vampir adormit ar fi fost un început cam neplăcut.

— Bine, am priceput, m-am repezit să-i spun.

Ideea de a fi singură cu Mickey m-a făcut să mă cutremur, şi nu de nerăbdare sau plăcere. Înăuntru şi afară. Pentru că nu aveam vreme de pierdut, am sărit în maşină şi am mers în oraş, acasă la Tara. O locuinţă modestă, într-o zonă modestă a oraşului, dar faptul că Tara avea propria ei casă mi se părea un miracol când îmi aduceam aminte unde crescuse.

Unii oameni nu ar trebui să aibă copii; dacă totuşi copiii lor au ghinionul să se nască, aceştia ar trebui să le fie luaţi imediat. Aşa ceva nu este permis în ţara noastră şi în nici o altă ţară pe care o ştiu eu. Cei doi Thornton, amândoi alcoolici, erau nişte oameni răi, care ar fi trebuit să moară mult mai devreme decât o făcuseră (uit de religie şi credinţă când mă gândesc la ei). Îmi amintesc de Myrna Thornton întorcându-i bunicii mele casa cu susu-n jos, căutând-o pe Tara, ignorând protestele bunicii mele, până când aceasta fusese nevoită să-l cheme pe şerif să o gonească pe Myrna de-acolo. Slavă Domnului că Tara fugise pe uşa din spate ca să se ascundă în pădurea din spatele casei când văzuse silueta mamei sale, în momentul în care doamna Thornton se clătina la uşa noastră. La vremea aceea, aveam amândouă treisprezece ani.

Încă mai pot vedea expresia de pe chipul bunicii mele în timp ce vorbea cu ajutorul de şerif care o împingea pe Myrna Thornton – încătuşată şi ţipând – pe bancheta din spate a maşinii de patrulare.

— Păcat că nu o pot arunca în mlaştină pe

drumul de întoarcere spre oraş, zisese adjunctul.

Nu-mi pot aminti numele lui, dar cuvintele sale m-au impresionat. Mi-a trebuit un minut ca să fiu sigură că înţelesesem ce voia să spună, dar odată ce am înţeles, am realizat că mai existau şi alţi oameni care ştiau prin ce treceau Tara şi fraţii ei. Aceşti oameni erau adulţi puternici. Dacă ştiau situaţia, de ce nu rezolvau problema?

De-abia acum înţelegeam într-o oarecare măsură că nu era atât de simplu; dar tot cred că micii Thornton ar fi putut fi scutiţi de câţiva ani îngrozitori.

Cel puţin Tara avea această căsuţă drăguţă cu dotări noi, şi un dulap plin de haine, şi un prieten bogat. Aveam însă sentimentul neplăcut că nu ştiam tot ceea ce se întâmpla în viaţa Tarei, dar, la suprafaţă, totul era dincolo de aşteptări.

Aşa cum îmi ceruse, am traversat bucătăria curată lună, am luat-o la dreapta şi am trecut de sufragerie, ca să ajung în dormitorul Tarei. Tara nu avusese timp să-şi facă patul de dimineaţă. Într-o clipă, am tras cearşafurile şi l-am făcut să arate bine. (Nu m-am putut abţine.) Nu mă puteam hotărî dacă îi făcusem o favoare sau nu, din moment ce acum avea să ştie că băgasem de seamă că nu fusese făcut, dar nu-l puteam strica la loc nici dacă viaţa mea depindea de asta.

Am deschis dressingul ei. Am zărit imediat ceea ce-mi trebuia. Agăţat în mijlocul barei din spate era un costum. Jacheta neagră cu paspoal roz la cusături era făcută să fie purtată cu un top roz asortat care se afla pe umeraşul de alături. Fusta

neagră era creaţă. Tara o scurtase, iar eticheta cu modificarea încă mai atârna pe sacul de plastic în care era băgată. Am pus fusta pe lângă mine şi m-am privit în oglinda mare a Tarei. Tara era cu 10-l5 centimetri mai înaltă decât mine, aşa că fusta îmi trecea cu vreo cinci centimetri de genunchi, lungimea potrivită pentru o înmormântare. Mânecile jachetei păreau puţin cam lungi, dar nu era o tragedie. Aveam pantofi negri cu toc şi o geantă şi chiar o pereche de mănuşi negre pe care încercasem să le păstrez pentru ocazii.

Misiune îndeplinită în timp record.

Am strecurat jacheta şi topul în sacul de plastic cu fusta şi am ieşit imediat din casă. Stătusem în locuinţa Tarei mai puţin de zece minute. Am început să mă pregătesc în grabă, din cauza întâlnirii mele de la ora zece. Mi-am strâns părul şi l-am prins cu nişte agrafe vechi pe care bunica mea le păstrase; fuseseră ale bunicii ei. Aveam un dres negru, din fericire, şi o pereche de chiloţi negri, iar rozul de pe unghii se asorta cu cel de pe jachetă şi top. Când la ora zece am auzit o bătaie în uşa din faţă, eram gata, doar că nu-mi pusesem pantofii. M-am încălţat cu ei în drum spre uşă.

Jack Leeds era vizibil uimit de transformarea mea, în timp ce Lily îşi încruntă sprâncenele.

— Vă rog, intraţi, am spus. M-am îmbrăcat pentru o înmormântare.

— Sper că nu ai pierdut un prieten, zise Jack Leeds.

Chipul tovarăşei sale părea sculptat în marmură albă. Femeia asta nu auzise niciodată de solar?

— Nu unul apropiat. Luaţi loc. Cu ce să vă servesc? Cafea?

— Nu, mulţumesc, răspunse el, cu un zâmbet care-i transformă chipul.

Detectivii luară loc pe canapea, în timp ce eu m-am aşezat pe marginea fotoliului rabatabil. Cumva, eleganţa mea neobişnuită mă făcea să mă simt mai curajoasă.

— Referitor la seara în care domnişoara Pelt a dispărut, începu Leeds. Aţi văzut-o în Shreveport?

— Da. Am fost invitată la aceeaşi petrecere la care fusese şi ea. Acasă la Pam.

Toţi cei care trecuserăm prin Războiul Vrăjitoarelor – Pam, Eric, Clancy, cei trei practicanţi Wicca, şi vârcolacii care supravieţuiseră – căzuserăm de acord asupra poveştii noastre: în loc să spunem poliţiei că Debbie dispăruse din magazinul dărăpănat şi părăsit unde-şi stabiliseră cartierul general vrăjitoarele, declaram că petrecuserăm toată seara acasă la Pam şi că Debbie plecase cu maşina ei de la acea adresă. Vecinii ar fi putut depune mărturie că toată lumea plecase în grup mai devreme, dacă membrii Wicca nu ar fi făcut nişte vrăji ca să le şteargă amintirile despre seara aceea.

— Colonelul Flood era acolo, am spus. De fapt, la înmormântarea lui mă duc.

Lily părea mirată, ceea ce era probabil echivalent cu comportamentul altcuiva care ar fi exclamat: „Tu vorbeşti serios?!”

— Colonelul Flood a murit într-un accident de maşină acum două zile, le-am explicat.

Se uitară unul la altul.

— Aşadar era ceva lume la petrecerea asta? zise Jack Leeds.

Eram sigură că avea o listă cu cei care stătuseră pe canapeaua lui Pam pentru ceea ce fusese în esenţă un consiliu de război.

— Oh, da. Au fost ceva. Nu-i cunosc pe toţi. Oameni din Shreveport.

În acea seară, am întâlnit pentru prima oară trei practicanţi Wicca, îi ştiam oarecum pe vârcolaci. Pe vampiri îi ştiam de asemenea.

— Dar aţi mai întâlnit-o pe Debbie Pelt înainte de asta?

— Da.

— Când ieşeaţi cu Alcide Herveaux?

Hopa, detectivii îşi făcuseră temele.

— Da, am răspuns. Când ieşeam cu Alcide.

Faţa mea era la fel de calmă şi de imobilă ca a lui Lily. Aveam multă experienţă în a reuşi să nu-mi exteriorizez gândurile şi să păstrez secretele.

— Aţi stat vreodată cu el în apartamentul familiei Herveaux din Jackson?

Am vrut să strig că stătusem în dormitoare separate, dar nu era treaba lor.

— Da, am răspuns cu o notă tăioasă în voce.

— Voi doi aţi dat peste domnişoara Pelt într-o noapte, în Jackson, într-un club numit Josephine's?

— Da, sărbătorea logodna cu un tip numit Clausen, am răspuns.

— A avut loc vreun incident între voi în acea seară?

— Da.

M-am întrebat cu cine vorbiseră; cineva le dăduse detectivilor o mulţime de informaţii pe care nu ar fi trebuit să le aibă.

— A venit la masa noastră şi a făcut câteva comentarii.

— Şi aţi fost să-l vedeţi pe Alcide la birourile Herveaux acum câteva săptămâni? Voi doi aţi fost la locul unei crime în după-amiaza aceea?

Îşi făcuseră *mult* prea bine temele.

— Da, am răspuns.

— Şi i-aţi spus ofiţerului venit la locul crimei că dumneavoastră şi Alcide Herveaux sunteţi logodiţi?

Minciunile se întorc mereu împotriva ta.

— Cred că Alcide a spus asta, am zis, încercând să par gânditoare.

— Şi era corectă afirmaţia lui?

Jack Leeds se gândea că eram cea mai ciudată femeie pe care o întâlnise vreodată şi nu putea înţelege cum cineva care se putea logodi şi rupe o logodnă ca o veritabilă expertă putea fi chelneriţa sensibilă şi muncitoare pe care o văzuse cu o zi înainte.

Ea se gândea că în casa mea era foarte curat. (Ciudat, nu-i aşa?) Se mai gândea şi că eram perfect capabilă să o omor pe Debbie Pelt, deoarece descoperise că oamenii erau capabili de cele mai îngrozitoare lucruri. Ea şi cu mine aveam în comun mai multe decât ar fi putut bănui. Şi eu ştiam de ce sunt oamenii în stare, pentru că o auzeam direct din mintea lor.

— Da, am spus. În acel moment era adevărat. Am fost logodiţi, să zicem, vreo zece minute. Eu şi

cu Britney.

Detestam să mint. Ştiam aproape întotdeauna când cineva minţea, aşa că simţeam că pe fruntea mea scrie cu litere mari : MINCINOASĂ.

Gura lui Jack Leeds se strâmbă, dar referirea la mariajul de cincizeci şi cinci de ore al starului pop nici măcar nu o făcu să clipească pe Lily Bard Leeds.

— Domnişoara Pelt a avut ceva de obiectat în legătură cu faptul că ieşeaţi cu Alcide?

— Oh, da.

Eram bucuroasă că aveam ani de antrenament în a-mi ascunde sentimentele.

— Dar Alcide nu voia să se căsătorească cu ea.

— Era supărată pe dumneavoastră?

— Da, am spus, pentru că era evident că ştiau adevărul. M-a făcut în toate felurile. Cred că aţi auzit că Debbie nu credea în mascarea emoţiilor.

— Şi când aţi văzut-o ultima dată?

— Ultima dată am văzut-o… *(cu jumătate din cap lipsă, căzută pe podeaua bucătăriei mele, cu picioarele încurcate în picioarele unui scaun).* Staţi să mă gândesc… Când a plecat de la petrecere în seara aia. A ieşit singură în întuneric.

Nu de la Pam de-acasă, ci dintr-un alt loc, unul plin de cadavre, cu sânge împrăştiat pe toţi pereţii.

— Am presupus că a plecat înapoi spre Jackson.

Am ridicat din umeri.

— Nu a venit în Bon Temps? E chiar la ieşirea de pe autostradă, pe drumul ei de întoarcere.

— Nu-mi pot imagina de ce ar fi făcut-o. Nu a bătut la uşa mea.

A intrat prin efracţie.

— Nu aţi mai văzut-o după petrecere?

— Nu am mai văzut-o din acea noapte.

Ei bine, chiar *ăsta* era adevărul gol-goluţ.

— L-aţi mai văzut pe domnul Herveaux?

— Da, l-am văzut.

— Sunteţi logodiţi?

Am zâmbit:

—- Din câte ştiu eu, nu, am răspuns.

Nu am fost surprinsă atunci când femeia m-a întrebat dacă putea să meargă la baie. Îmi lăsasem garda jos ca să aflu cât de suspicioşi erau detectivii, aşa că ştiam că voia să aibă o privire mai de ansamblu asupra casei mele. I-am arătat drumul spre baia de pe hol, nu spre cea din dormitorul meu; nu că ar fi putut găsi ceva suspect în vreuna dintre ele.

— Ce-mi puteţi spune despre maşină? mă întrebă brusc Jack Leeds.

Încercam să arunc o privire spre ceasul de pe poliţa de deasupra şemineului, pentru că voiam să fiu sigură că cei doi plecau înainte ca Alcide să vină să mă ia la înmormântare.

— Mmm?

Pierdusem şirul discuţiei.

— Maşina lui Debbie Pelt.

— Ce-i cu ea?

— Aveţi vreo idee unde se află?

— Nici cea mai mică idee, am declarat absolut sinceră.

Când Lily se întoarse în sufragerie, el mă întrebă:

— Domnişoară Stackhouse, din pură curiozitate, ce credeţi că s-a întâmplat cu Debbie Pelt?

M-am gândit, *cred că a primit ce merita.* Eram puţin şocată. Uneori nu sunt o persoană foarte simpatică, şi se pare că nici nu mă transform în aşa ceva.

— Nu ştiu, domnule Leeds, am zis. Cred că ar trebui să vă spun că, excepţie făcând grijile pe care şi le face familia ei, nici măcar nu-mi pasă. Nu ne iubeam. Mi-a făcut o gaură în şal, mi-a spus că sunt curvă şi s-a purtat oribil cu Alcide; deşi, din moment ce el e major, asta e problema lui. Îi plăcea să se poarte urât cu toată lumea. Îi plăcea ca toţi cei din jur să danseze după cum cânta ea.

Jack Leeds părea uşor copleşit de atâtea informaţii.

— Aşadar, am conchis, cam asta cred.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, zise, în timp ce soţia lui mă fixa cu ochii ei de culoarea cerului.

Dacă mai aveam vreun dubiu, acum am înţeles că ea era cea grozavă dintre ei doi. Dacă luăm în calcul profunzimea investigaţiei lui Jack Leeds, asta spunea ceva.

— Aveţi gulerul întors, spuse ea liniştită. Lăsaţi-mă să vi-l aranjez.

Am stat nemişcată în timp ce degetele ei apucară de jachetă şi traseră până ce gulerul se aşeză cum trebuie.

Apoi plecară. Am urmărit cum maşina lor pornea în jos pe alee. Mi-am dat jos jacheta şi am

inspectat-o cu atenţie. Deşi nu am sesizat nici o astfel de intenţie în mintea ei, poate-mi pusese un microfon? Cei doi Leeds puteau fi mult mai suspicioşi decât păreau. Am descoperit că nu se întâmplase nimic: femeia era pur şi simplu obsedată de ordine, aşa cum părea de fapt, şi chiar nu suportase gulerul meu întors. Dacă tot eram bănuitoare, am inspectat şi baia de pe hol. Nu mai fusesem înăuntru de când făcusem curăţenie ultima dată, cu o săptămână în urmă, aşa că arăta destul de bine şi proaspătă şi strălucitoare pe cât putea arăta o baie într-o casă foarte veche. Chiuveta era udă, iar prosopul fusese folosit şi împăturit la loc, dar asta era tot. Nu era nimic în plus şi nu lipsea nimic, şi dacă detectivul deschisese dulapul din baie ca să-i verifice conţinutul, pur şi simplu nu-mi păsa.

Tocul mi se agăţă într-o gaură din podea. Pentru a o suta oară, m-am întrebat dacă aş putea învăţa să pun singură linoleum, pentru că pardoseala avea nevoie cu siguranţă de un nou strat. M-am întrebat şi cum aş putea şterge faptul că într-un minut omorâsem o femeie, iar în următorul îmi făceam griji pentru linoleumul crăpat din baie.

— Era rea, am spus cu voce tare. Era rea şi se purta urât şi voia ca eu să mor fără să aibă cu adevărat un motiv.

Aşa o puteam face. Trăisem într-o cochilie de vină, dar tocmai crăpase şi se sfărâmase. Obosisem să mă tem mereu de cineva care m-ar fi omorât cât ai zice peşte, cineva care s-a străduit din răsputeri să-mi provoace moartea. Nu m-aş fi

pregătit intenţionat niciodată să o prind la înghesuială pe Debbie, dar nici nu eram pregătită să o las să mă omoare doar pentru că îi convenea ca eu să fiu moartă.

La naiba cu subiectul ăsta! O s-o găsească sau nu. Nu avea nici un rost să mă îngrijorez pentru vreuna dintre variante.

Brusc, m-am simţit mult mai bine.

Am auzit o maşină venind prin pădure. Alcide era punctual. Mă aşteptam să văd cunoscutul său Dodge Ram, dar spre surprinderea mea era într-un Lincoln bleumarin. Părul îi era cât de pieptănat se putea, ceea ce nu însemna prea mult, şi purta un costum sobru, nuanţa antracitului, şi o cravată vişinie. M-am holbat la el pe fereastră, cu gura căscată, urmărindu-l cum urca treptele verandei. Arăta de-ţi venea să-l mănânci, şi am încercat să nu chicotesc ca o idioată la acest gând.

Când am deschis uşa, şi el a părut la fel de mirat.

— Arăţi minunat, zise după ce mă privi îndelung.

— Şi tu, am răspuns simţindu-mă aproape ruşinată.

— Cred că trebuie să plecăm.

— Desigur, dacă vrem să ajungem la timp.

— Trebuie să fim acolo cu zece minute mai devreme, zise.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Mi-am luat geanta neagră, am aruncat o privire în oglindă ca să mă asigur că rujul nu se ştersese şi am încuiat uşa în urma mea. Din fericire, ziua era

suficient de călduţă încât să-mi pot lăsa haina acasă. Nu voiam să-mi acopăr ţinuta elegantă.

— Aceasta este înmormântarea unui vârcolac, spuse pe un ton plin de înţelesuri.

— Şi prin ce se deosebeşte de o înmormântare obişnuită?

— Este înmormântarea liderului haitei, şi asta o face mai… ceremonioasă.

Bine, asta-mi spusese şi cu o zi înainte.

— Cum împiedicaţi oamenii obişnuiţi să-şi dea seama?

— O să vezi.

Aveam îndoieli cu privire la toată treaba.

— Eşti sigur că trebuie să vin?

— Te-a făcut prietena haitei.

Mi-am amintit de asta, deşi la momentul respectiv nu îmi dădusem seama că era un titlu, aşa cum Alcide îl făcuse să sune acum: Prietena Haitei.

Aveam sentimentul neplăcut că sunt şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştiu despre ceremonia funerară a colonelului Flood. De obicei, de când începusem să citesc gândurile, aveam despre orice subiect mai multă informaţie decât puteam duce; dar în Bon Temps nu erau vârcolaci, iar restul teriantropilor nu erau organizaţi aşa cum erau aceşti lupi. Deşi mintea lui Alcide era greu de citit, îmi puteam da seama că era preocupat de ceea ce urma să se întâmple la biserică, şi că era îngrijorat din cauza unui vârcolac numit Patrick.

Slujba se ţinea la Biserica Episcopaliană[18] a

[18] Ramură a Bisericii Anglicane, specifică Statelor Unite,

Graţiei Divine, o biserică dintr-o suburbie veche şi prosperă din Shreveport. Clădirea bisericii era clasică, din piatră cenuşie, şi avea o clopotniţă. Nu exista nici o biserică episcopaliană în Bon Temps, dar ştiam că slujbele semănau cu cele ale Bisericii Catolice. Alcide îmi spusese că tatăl său participa şi el la înmormântare, şi că venise să mă ia cu maşina acestuia.

— Camioneta mea nu era suficient de sobră pentru această ocazie, mi-a zis tata, îmi explică Alcide.

Îmi dădeam seama că tatăl său ocupa majoritatea gândurilor lui Alcide.

— Şi atunci, tatăl tău cu ce vine? am întrebat.

— Cu cealaltă maşină a lui, zise absent Alcide, ca şi cum nu ar fi ascultat cu adevărat ceea ce spuneam.

Eram puţin şocată de ideea ca o persoană să aibă două maşini elegante. Din experienţa mea, bărbaţii aveau o maşină combi şi o camionetă sau o camionetă şi un 4 x 4. Abia începuse însă şirul surprizelor din acea zi. Până când am ajuns la I-20 şi am luat-o spre vest, dispoziţia lui Alcide nu era prea grozavă. Nu aş fi ştiut cum s-o descriu, dar sigur implica tăcere.

— Sookie, zise Alcide brusc, cu mâinile strângând volanul până ce încheieturile degetelor se albiră.

— Da?

---

care se consideră calea de mijloc între catolicism şi protestantism.

Ar fi putut foarte bine ca deasupra capului lui Alcide să scrie cu litere mari şi luminoase că urmau lucruri rele. Domnul Conflict Interior.

— Trebuie să vorbim despre ceva.

— Despre ce? E ceva suspect legat de moartea colonelului Flood?

Ar fi trebuit să-mi dau seama! mi-am reproşat. Dar ceilalţi teriantropi au fost împuşcaţi. Un accident de trafic era cu totul altceva.

— Nu, spuse Alcide, părând surprins. Din câte ştiu eu, accidentul e doar un accident. Celălalt tip a trecut pe roşu.

M-am lăsat din nou pe spate în scaunul din piele.

— Deci care-i treaba?

— Ai ceva să-mi spui?

Am îngheţat.

— Să-ţi spun? Despre ce?

— Despre noaptea aia. Noaptea Războiului Vrăjitoarelor.

Anii în care am învăţat să-mi controlez expresia feţei mi-au sărit în ajutor.

— Nu am nimic să-ţi spun, am răspuns suficient de calmă, deşi se poate să-mi fi încleştat mâinile în timp ce vorbeam.

Alcide nu mai zise nimic. A parcat maşina şi a coborât ca să mă ajute să mă dau jos, ceea ce nu era necesar, dar era un gest drăguţ din partea lui. Am considerat că nu era nevoie să-mi iau geanta cu mine, aşa că am pus-o sub scaun, iar Alcide a încuiat maşina. Am pornit spre biserică. Spre surprinderea mea, Alcide m-a luat de mână. Poate

că eram prietena haitei, dar se pare că trebuia să fiu mai prietenă cu unul dintre membri decât cu ceilalţi.

— Iată-l pe tata, spuse Alcide în timp ce ne apropiam de un grup.

Tatăl lui Alcide era puţin mai mărunt decât fiul său, dar era la fel de solid ca acesta. Jackson Herveaux avea părul argintiu şi nu negru, şi un nas mare. Aceeaşi piele smeadă ca şi Alcide. Jackson părea şi mai întunecat la chip, pentru că stătea lângă o femeie palidă, delicată, cu părul alb strălucitor.

— Tată, rosti Alcide foarte protocolar, ţi-o prezint pe Sookie Stackhouse.

— Mă bucur să te cunosc, Sookie, zise Jackson Herveaux. Ea este Christine Larrabee.

Christine, care ar fi putut avea orice vârstă între cincizeci şi şapte şi şaizeci şi şapte, arăta ca un tablou în culori pastel. Ochii erau albastru-deschis, pielea sa catifelată era palidă ca petalele unei magnolii, cu o nuanţă subtilă de roz, iar părul alb era perfect coafat. Purta un costum bleu, pe care eu personal nu l-aş fi purtat până când iarna nu se termina cu adevărat, dar ea arăta perfect în el, asta-i sigur.

— Încântată să te cunosc, am spus întrebându-mă dacă ar trebui să mă înclin.

Strânsesem mâna tatălui lui Alcide, dar Christine nu mi-o oferise pe-a ei. M-a salutat cu o înclinare a capului şi cu un zâmbet amabil. După ce am aruncat o privire spre mâinile ei, am ajuns la concluzia că probabil se temuse că mă zgârii în

inelele ei cu diamante. Bineînţeles, acestea se asortau cu cerceii. Eram surclasată, nu exista nici un dubiu. *La naiba,* m-am gândit. Se pare că era ziua mea de ignorat lucrurile neplăcute.

— Ce moment trist, zise Christine.

Dacă voia să facem conversaţie politicoasă, eu eram gata.

— Da, colonelul Flood a fost un om minunat, am răspuns.

— Oh, îl cunoşteai, draga mea?

— Da, am răspuns.

De fapt, îl văzusem şi dezbrăcat, dar categoric în circumstanţe care numai erotice nu erau.

Răspunsul meu nu-i lăsă prea mult spaţiu de manevră. Am observat un amuzament sincer strălucind în ochii ei deschişi la culoare. Alcide şi tatăl său schimbau comentarii pe un ton scăzut, pe care era evident că noi trebuia să le ignorăm.

— Noi două suntem pur şi simplu de decor, astăzi, zise Christine.

— Atunci ştii mai multe decât ştiu eu.

— Aşa cred. Nu ai dublă-natură?

— Nu.

Christine avea, bineînţeles. Era un vârcolac pur-sânge, ca Jackson şi Alcide. Nu mi-o puteam imagina pe această femeie elegantă transformându-se într-un lup, mai ales cu reputaţia proastă pe care o aveau vârcolacii în comunitatea teriantropilor, dar imaginea pe care o primeam din mintea ei era de netăgăduit.

— Înmormântarea şefului haitei marchează începutul campaniei pentru înlocuirea lui, explică

Christine.

Din moment ce era o informaţie mult mai palpabilă decât cele pe care le primisem în două ore de la Alcide, am simţit imediat simpatie pentru această femeie mai în vârstă.

— Trebuie să fii extraordinară dacă Alcide te-a ales să-l însoţeşti astăzi, continuă Christine.

— Nu ştiu cât de extraordinară sunt. În sens literal, cred că sunt, am câteva chestii extra care nu sunt deloc ordinare.

— Şi anume? încercă Christine să ghicească. Zână? Pe jumătate goblin?

Aoleu! Am clătinat din cap.

— Nici una din astea. Şi ce o să se întâmple aici?

— Este un protocol mai deosebit decât de obicei, întreaga haită va sta în faţa bisericii, cei cu parteneri alături de aceştia, bineînţeles, şi de copiii lor. Candidaţii la postul de lider vor veni ultimii.

— Cum sunt aleşi?

— Îşi anunţă candidatura, îmi spuse, dar sunt supuşi unui test şi apoi ceilalţi votează.

— De ce te-a ales tatăl lui Alcide pe tine, sau e o întrebare prea personală?

— Sunt văduva şefului haitei care a fost înainte de colonelul Flood, zise liniştită Christine Larrabee. Asta îmi conferă o anume influenţă.

Am încuviinţat.

— Şeful haitei este întotdeauna bărbat?

— Nu. Dar, din moment ce printre probe se numără şi una de forţă, de obicei înving masculii.

— Câţi candidaţi sunt?

— Doi. Jackson, bineînţeles, şi Patrick Furnan. Îşi înclină capul cu eleganţă către dreapta, iar eu am privit mai atent la cuplul care se afla acolo.

Patrick Furnan avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, undeva între Alcide şi tatăl său. Era un bărbat solid, cu părul castaniu-deschis, tuns milităreşte, şi cu o barbă aranjată într-o formă modernă. Purta un costum tot de culoarea castanei. Însoţitoarea lui era o femeie drăguţă, căreia îi plăcea rujul din abundenţă şi bijuteriile în număr mare. Tocurile ei aveau cel puţin zece centimetri. M-am uitat cu admiraţie la pantofii ei. Mi-aş fi rupt gâtul dacă încercam să merg încălţată cu aşa ceva. Dar această femeie îşi păstra zâmbetul şi avea o vorbă bună pentru toţi cei care se apropiau. Patrick Furnan era mai rece. Ochii săi apropiaţi măsurau şi cântăreau fiecare vârcolac din mulţime.

— Tammy Faye[19] de acolo este soţia lui? am întrebat-o pe Christine pe un ton scăzut, cât mai discret.

Christine scoase un sunet despre care aş fi spus că era un chicotit, dacă ar fi venit din partea cuiva mai puţin rafinat.

— Într-adevăr, se machiază foarte strident, zise Christine. Numele ei este Libby, de fapt. Da, este soţia lui şi un vârcolac pursânge, şi au doi copii. Aşa că a contribuit la înmulţirea haitei.

[19] Tammy Faye Messner (1942-2007) – persoană publică, om de televiziune şi soţia teleevanghelistului Jimm Bakker – se machia întotdeauna excesiv şi purta gene false.

Doar cel mai mare dintre copii va deveni la pubertate vârcolac.

— Cum îşi câştigă existenţa? am întrebat.

— E distribuitor de Harley-Davidson, răspunse Christine.

— E firesc.

Vârcolacilor păreau să le placă mult motocicletele. Christine zâmbi, probabil un fel de râs în hohote pentru ea.

— Cine conduce?

Mă trezisem în mijlocul jocului şi trebuia să învăţ regulile. Mai târziu urma să-i arăt eu lui Alcide; dar, în acest moment, mă pregăteam să fac faţă înmormântării, din moment ce pentru asta venisem.

— Greu de spus, murmură Christine. Nu aş fi înclinat de partea nimănui, dacă aş fi avut de ales, dar Jackson a făcut apel la vechea noastră prietenie şi a trebuit să-i ţin partea.

— Asta nu-i frumos.

— Nu, dar e practic, zise, amuzată. Are nevoie de tot sprijinul pe care-l poate primi. Alcide ţi-a cerut să-l sprijini pe tatăl său?

— Nu, nu aş fi ştiut ce se întâmplă dacă nu ai fi fost atât de drăguţă să mă pui la curent, i-am mulţumit cu o înclinare a capului.

— Din moment ce nu eşti vârcolac – scuză-mă, dragă, dar încerc doar să-mi dau seama –, mă întreb ce poţi face tu pentru Alcide? De ce te-a vârât în asta?

— O să trebuiască să-mi explice foarte curând, am spus, iar dacă vocea mea era rece şi

ameninţătoare, pur şi simplu nu-mi păsa.

— Ultima sa prietenă a dispărut, zise Christine gânditoare. Se despărţeau şi se împăcau destul de des, după câte mi-a spus Jackson. Dacă duşmanii săi au ceva de-a face cu asta, mai bine ai fi atentă.

— Nu cred că sunt în pericol, am replicat.

— Oh?

Dar spusesem destul.

— Hm, adăugă Christine după ce se uită gânditoare la mine. Oricum, prea făcea pe diva pentru cineva care nici măcar nu era vârcolac.

Vocea lui Christine exprima dispreţul pe care vârcolacii îl au faţă de ceilalţi teriantropi. (De ce să te deranjezi să te mai transformi, dacă nu te poţi transforma într-un lup? am auzit un vârcolac spunând odată.)

Atenţia mi-a fost atrasă de strălucirea unui cap ras, şi am păşit puţin la stânga ca să pot observa mai bine. Nu-l mai văzusem pe acest bărbat înainte. Cu siguranţă, mi l-aş fi amintit; era foarte înalt, mai înalt decât Alcide sau chiar decât Eric, mi-a trecut prin minte. Avea umeri laţi şi braţele musculoase. Capul şi braţele aveau culoarea arămie a unui alb cu un bronz adevărat. Îmi puteam da seama pentru că purta un tricou din mătase, fără mâneci, cu o pereche de pantaloni negri şi pantofi din piele neagră, lustruiţi. Era o zi friguroasă de sfârşit de ianuarie, dar gerul nu părea să-l afecteze deloc. Exista o distanţă vizibilă între el şi cei din jurul lui.

În timp ce mă uitam la el, minunându-mă, se întoarse şi mă privi, ca şi cum ar fi putut simţi

privirea mea. Avea un nas mândru, iar faţa îi era la fel de catifelată ca şi craniul ras. De la distanţa asta, ochii îi păreau negri.

— Cine este? am întrebat-o pe Christine, cu vocea şoptită luată de vântul care începuse să bată, agitând frunzele tufişurilor de ilice plantate în jurul bisericii.

Christine aruncă o privire bărbatului şi probabil că ştia despre cine vorbesc, dar nu-mi răspunse.

Oameni obişnuiţi au apărut încet, încet printre vârcolaci, pornind în sus pe scările bisericii şi intrând. Acum la uşa bisericii apărură doi bărbaţi în costume negre. Îşi încrucişară braţele la piept, şi cel din dreapta înclină din cap către Jackson Herveaux şi Patrick Furnan.

Cei doi bărbaţi, împreună cu însoţitoarele lor, se aşezară faţă în faţă la baza scărilor. Vârcolacii adunaţi treceau printre ei ca să intre în biserică. Unii înclinau capul în faţa unuia, alţii în faţa celuilalt, şi câţiva în faţa amândurora. Neutri. Chiar şi după ce rândurile lor fuseseră reduse de recentul război cu vrăjitoarele, am numărat douăzeci şi cinci de vârcolaci pursânge, adulţi din Shreveport, o haită foarte mare pentru un oraş atât de mic. Dimensiunile haitei puteau fi puse şi pe seama bazei Air Force, mi-am imaginat.

Toţi cei care treceau printre cei doi candidaţi erau vârcolaci pursânge. Am văzut doar doi copii. Bineînţeles, unii dintre părinţi îşi lăsaseră poate copiii la şcoală, mai degrabă decât să-i aducă la înmormântare. Dar eram destul de sigură că mă aflam în faţa a ceea ce-mi spusese Alcide, şi care

era adevărat: infertilitatea şi o rată mare a mortalităţii infantile decimau vârcolacii.

Sora lui Alcide, Janice, se căsătorise cu o fiinţă umană. Nici ea nu-şi va schimba vreodată forma, din moment ce nu era primul născut. Trăsăturile recesive de vârcolac ale copiilor ei se puteau manifesta sub forma unei energii şi a unei capacităţi de vindecare crescute, îmi spusese Alcide. Mulţi dintre atleţii profesionişti veneau din familii care aveau în fondul lor genetic un anumit procentaj de sânge de vârcolac.

— Mergem într-o secundă, murmură Alcide. Stătea alături de mine, privind feţele celor ce treceau pe lângă cei doi.

— O să te omor mai târziu, i-am spus, păstrându-mi o expresie relaxată pentru vârcolacii care treceau pe lângă noi. De ce nu mi-ai explicat despre ce e vorba?

Bărbatul cel înalt porni în sus pe scări, cu mâinile legănându-se în timp ce mergea, corpul său mare mişcându-se atent şi cu graţie. Când trecu, întoarse capul spre mine şi i-am întâlnit privirea. Ochii erau întunecaţi, dar tot nu le-am putut vedea culoarea. Îmi zâmbi.

Alcide îmi atinse mâna, ca şi cum ar fi ştiut că atenţia îmi fusese distrasă. Se aplecă să-mi şoptească la ureche:

— Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să găseşti o ocazie după înmormântare ca să citeşti gândurile lui Patrick. O să facă ceva care să-l saboteze pe tatăl meu.

— De ce nu m-ai rugat asta pur şi simplu

înainte?

Mă simţeam nedumerită, dar mai ales rănită.

— Am crezut că ai putea să gândeşti că oricum îmi erai datoare!

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Ştiu că ai omorât-o pe Debbie.

Nici dacă mi-ar fi dat o palmă nu aş fi fost mai şocată. Nu aveam nici o idee cum arăta faţa mea. După ce impactul şocului şi vinovăţia au dispărut, am spus:

— Te-ai lepădat de ea. Ce importanţă mai are pentru tine?

— Nici una, răspunse. Nici una. Era deja moartă pentru mine.

Nu credeam asta nici o secundă.

— Dar tu ai crezut că e important pentru mine şi ai eliminat-o. Mi-am imaginat că o să ghiceşti că-mi eşti datoare.

Dacă aş fi avut o armă la mine, în acel moment aş fi fost tentată să o folosesc.

— Nu-ţi datorez nimic, i-am răspuns. Cred că ai venit să mă iei cu maşina tatălui tău pentru că ştiai că aş fi plecat imediat ce spuneai asta.

— Nu, zise.

Vorbeam pe un ton scăzut, dar puteam vedea după privirile piezişe că discuţia noastră intensă atrăsese atenţia.

— Da, poate. Te rog, uită ce ţi-am spus despre faptul că mi-ai fi datoare. De fapt, tatăl meu are necazuri şi aş face aproape orice ca să-l ajut. Şi tu mă poţi ajuta.

— Data viitoare când ai nevoie de ajutor,

trebuie doar să-l *ceri.* Nu încerca să mă şantajezi sau să mă manipulezi. Îmi place să ajut oamenii. Dar detest să fiu forţată sau păcălită.

Îşi coborî privirea, aşa că l-am apucat de bărbie şi l-am forţat să se uite în ochii mei.

— *Urăsc chestia asta.*

Am privit în sus, pe scări, ca să văd cât de mult atrăsese atenţia disputa noastră. Bărbatul înalt reapăruse. Privea în jos către noi fără vreo expresie vizibilă. Dar ştiam că-i atrăsesem atenţia.

Alcide privi şi el în sus. Se înroşi la faţă.

— Trebuie să mergem acum. Vii cu mine?

— Ce semnificaţie are faptul că intru alături de tine?

— Înseamnă că eşti de partea tatălui meu în această competiţie pentru şefia haitei.

— Şi la ce mă obligă asta?

— La nimic.

— Atunci de ce e important pentru mine să o fac?

— Deşi alegerea unui lider al haitei e treaba haitei, asta îi poate influenţa pe cei care ştiu cât de mult ne-ai ajutat în Războiul Vrăjitoarelor.

„Bătălia Vrăjitoarelor” ar fi fost mai corect spus, deşi chiar dacă fuseserăm noi împotriva lor, numărul total al persoanelor implicate era mai degrabă mic – să zicem, patruzeci sau cincizeci. Dar am ajuns la concluzia că, în istoria haitei din Shreveport, era un adevărat episod epic.

Am privit în jos la pantofii mei negri. M-am luptat cu instinctele mele războinice. Se pare că ambele voci din mintea mea erau la fel de

puternice. Una spunea: „Eşti la o înmormântare. Nu face o scenă. Alcide a fost drăguţ cu tine şi nu te va costa nimic să faci asta pentru el.” Cealaltă: „Alcide te-a ajutat în Jackson pentru că încerca să-l scoată pe tatăl lui din necazurile în care intrase cu vampirii. Acum, încearcă din nou să te implice în ceva periculos ca să-l scape pe tatăl lui.” Prima voce intervenea: „Ştia că Debbie e rea. A încercat să se îndepărteze de ea, apoi s-a lepădat de ea.” Cea de-a doua zicea: „În primul rând, de ce iubea pe cineva ca Debbie? De ce a luat în calcul să fie împreună când avea dovezi clare că era rea? Nimeni altcineva nu a sugerat că avea puteri magice. Chestia asta cu «magia» e o scuză ieftină.” M-am simţit ca Linda Blair în *Exorcistul*[20], cu capul învârtindu-i-se pe umeri.

A câştigat vocea numărul unu. L-am luat pe Alcide de braţul pe care mi-l întindea, am urcat scările şi am intrat în biserică.

Băncile erau pline de oameni obişnuiţi. Primele trei rânduri de pe ambele părţi fuseseră păstrate pentru haită. Dar bărbatul cel înalt, care ar fi ieşit în evidenţă oriunde, stătea în rândul din spate. I-am zărit o clipă umerii, înainte să trebuiască să fiu atentă la ceremonia haitei. Cei doi copii ai familiei Furnan, drăguţi foc, au mers solemn până la primul rând din dreapta. Apoi am intrat eu şi cu Alcide, precedându-i pe cei doi candidaţi la şefia haitei. Ceremonia aceasta a ocupării locurilor era ciudată ca o nuntă, cu mine şi Alcide pe post de domnişoara şi cavalerul de onoare. Jackson cu

[20] Film de referinţă al genului horror (1973).

Christine, şi Patrick cu Libby Furnan vor intra ca părinţii mirelui şi miresei.

Ce au înţeles oamenii obişnuiţi din asta, nu ştiu.

Ştiu că toţi se holbau, dar sunt obişnuită cu asta. Faptul că eşti chelneriţă te face să te obişnuieşti cu orice, e ca şi cum ai fi examinată. Eram bine îmbrăcată şi arătam cât de bine puteam, şi la fel şi Alcide, aşa că să-i lăsăm să se uite. Alcide şi cu mine ne-am aşezat pe primul rând din partea stângă, spre marginea exterioară. L-am văzut pe Patrick Furnan alături de soţia sa, Libby, intrând pe culoarul dintre bănci. Apoi am privit înapoi şi i-am zărit pe Jackson şi Christine intrând încet, cu un aer grav, aşa cum se cuvenea. Am remarcat o uşoară mişcare a capetelor şi a mâinilor, un mic zumzet de şoapte, şi apoi Christine s-a aşezat în bancă, cu Jackson alături de ea.

Coşciugul, drapat cu un material cu broderii complicate, a fost îndreptat către altar în timp ce noi ne ridicam în picioare, apoi a început slujba.

După ce a citit Litaniile, pe care Alcide mi le indică în cartea de rugăciuni, preotul întrebă dacă e cineva care ar dori să spună câteva cuvinte despre colonelul Flood. Unul dintre prietenii de la baza Air Force se ridică primul şi vorbi despre devotamentul colonelului şi mândria de a fi fost sub comanda sa. Veni la rând unul dintre enoriaşii bisericii sale, lăudând generozitatea colonelului şi timpul pe care acesta îl petrecuse ocupându-se de contabilitatea bisericii.

Patrick Furnan părăsi banca pe care stătea şi se

îndreptă către amvon. Dar discursul său era o schimbare faţă de elogiile rostite de ceilalţi doi bărbaţi.

—John Flood a fost un bărbat remarcabil şi un mare lider, începu Furnan.

Era un vorbitor mai bun decât mă aşteptasem. Deşi nu ştiam cine-i scrisese discursul, era vorba despre cineva educat.

— În frăţia ai cărei membri suntem, el a fost mereu cel care ne-a spus în ce direcţie să mergem, scopurile pe care ar trebui să le atingem. Pe măsură ce îmbătrânea, a făcut deseori remarca despre acest post că se potriveşte cuiva tânăr.

O cotitură elegantă de la elogiu către discurs electoral. Nu fusesem singura care remarcase asta; în jurul meu, am sesizat mici foieli, comentarii şoptite.

Deşi luat prin surprindere de reacţia stârnită, Patrick Furnan continuă:

— I-am spus lui John că era cel mai bun om pe care l-am avut vreodată în această funcţie, şi încă mai cred asta. Indiferent cine îi va urma, John Flood nu va fi niciodată uitat sau înlocuit. Următorul lider poate doar să spere că va munci la fel de mult ca John. Voi fi întotdeauna mândru că John mi-a acordat încrederea sa, iar asta nu numai o dată, şi că m-a numit chiar „mâna lui dreaptă”.

Cu aceste cuvinte, distribuitorul de Harley a subliniat dorinţa sa de a lua locul colonelului Flood ca şef al haitei (sau, aşa cum se spunea printre ei, ca lider al haitei).

Alcide, aflat în dreapta mea, era înlemnit de

furie. Dacă nu ar fi stat chiar pe primul rând la o înmormântare, i-ar fi plăcut să-mi adreseze câteva remarci la adresa lui Patrick Furnan. De cealaltă parte a lui Alcide, abia o puteam vedea pe Christine, al cărei chip părea dăltuit în fildeş. Şi ea se abţinea.

Tatăl lui Alcide a aşteptat câteva clipe înainte să pornească spre amvon. Era evident că voia să ne lase să ne limpezim mintea înainte să ne demonstreze măiestria sa.

Jackson Herveaux, antreprenor bogat şi vârcolac, ne oferi ocazia să-i privim cu atenţie faţa de o frumuseţe matură. Începu:

— Nu vom vedea prea curând pe cineva ca John Flood. Un bărbat a cărui înţelepciune a sporit odată cu vârsta, şi a fost testată de-a lungul anilor…

Oh, aoleu! Asta dacă nu era critică, nu era nimic, nuuu, domnule.

Restul slujbei m-am deconectat de la cei din jur, ca să mă pot ocupa de gândurile mele. Aveam destule lucruri pe care să le întorc pe toate feţele. Ne-am ridicat atunci când John Flood, colonel în Air Force şi lider al haitei, a fost scos din biserica sa pentru ultima dată. Am rămas tăcută cât a durat drumul până la cimitir, am stat lângă Alcide în timpul slujbei de la groapă, şi m-am urcat înapoi în maşină când totul s-a încheiat şi toate strângerile de mână formale se terminaseră.

M-am uitat după bărbatul cel înalt, dar nu era la cimitir.

Pe drumul de întoarcere spre Bon Temps, era evident că Alcide dorea să păstrăm tăcerea, dar

era vremea să răspundă la nişte întrebări.

— De unde ştii? am întrebat.

Nici măcar nu a încercat să se prefacă în vreun fel că nu înţelege despre ce vorbesc.

— Când am venit ieri acasă la tine, am putut simţi o vagă urmă a mirosului ei la uşa ta, zise. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama.

Nu luasem niciodată în calcul posibilitatea asta.

— Nu cred că l-aş fi simţit dacă nu aş fi cunoscut-o atât de bine, se justifică. Cu siguranţă nu am simţit nici un miros nicăieri altundeva în casă.

Aşadar, tot frecatul meu avusese un rezultat. Avusesem noroc că Jack şi Lily Leeds nu aveau dublă-natură.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat?

— Nu cred, răspunse după o pauză suficient de lungă. Ştiind-o pe Debbie, bănuiesc că ai făcut doar ceea ce trebuia să faci. În fond, urma mirosului ei era la tine acasă. Nu avea ce căuta acolo.

Asta era departe de o aprobare adevărată.

— Şi Eric era încă la tine acasă, pe atunci, nu-i aşa? Poate a fost Eric?

Alcide părea aproape plin de speranţă.

— Nu, am răspuns.

— Poate că vreau să aud întreaga poveste.

— Poate m-am răzgândit şi nu mai vreau să ţi-o spun. Ori mă crezi, ori nu. Fie crezi că sunt genul de persoană care poate omorî o femeie fără nici un motiv serios, fie ştii că nu sunt aşa.

Adevărul era că mă simţeam mai rănită decât

crezusem. Am fost foarte grijulie să nu intru din greşeală în mintea lui Alcide, pentru că mi-a fost frică să nu aud ceva care ar fi fost şi mai dureros.

Alcide a încercat de mai multe ori să pornească o altă discuţie, dar drumul nu părea să se sfârşească suficient de repede pentru mine. Când intră în luminiş şi ştiam că mă aflu la câteva zeci de metri de casă, am fost copleşită de uşurare. Nu mă puteam da jos din maşina asta elegantă suficient de repede.

Dar Alcide venea chiar în urma mea.

— Nu-mi pasă, spuse cu o voce care suna aproape ca un mârâit.

— Poftim?

Ajunsesem la uşă şi cheia era în broască.

— Nu-mi pasă.

— Nu cred asta nici un minut.

— Poftim?

— Eşti mai greu de citit decât un simplu om, Alcide, dar pot vedea urmele unei rezerve în mintea ta. Din moment ce ai vrut să te ajut în legătură cu tatăl tău, o să-ţi spun. Patrick sau cum l-o fi chemând plănuieşte să aducă în discuţie problemele cu jocurile de noroc pe care tatăl tău le are, ca să arate că nu este potrivit să devină lider al haitei. Nimic nu e mai la îndemână şi mai comod decât adevărul. I-am citit mintea înainte să mă rogi tu să o fac. Nu vreau să te mai văd multă, multă vreme de acum încolo.

— Poftim? zise din nou Alcide.

Arăta de parcă îl pocnisem cu ceva în cap.

— Să te văd… să-ţi ascult gândurile… mă face

să mă simt rău.

Bineînţeles, existau mai multe motive pentru care o făceam, dar nu voiam să le enumer pe toate.

— Aşadar, mulţumesc că m-ai dus până la înmormântare (poate că am fost puţin sarcastică). Apreciez că te-ai gândit la mine. (Aici era chiar o mai mare probabilitate să fiu sarcastică.)

Am intrat în casă, i-am trântit uşa în faţă – avea o expresie uimită – şi am încuiat-o, doar ca să fiu sigură. Am traversat sufrageria călcând apăsat, ca să-mi poată auzi paşii, dar apoi m-am oprit pe hol şi am aşteptat. Am ascultat cum el urca din nou în Lincoln. Am auzit maşina uriaşă demarând rapid pe alee, probabil lăsând urme în pietrişul meu minunat.

În timp ce împachetam costumul Tarei, ca să-l las la curăţătorie, recunosc că eram tristă. Se spune că dacă ţi se închide o uşă, ţi se deschide alta. Dar cine spune asta nu a trăit la mine-n casă.

Oricum, se pare că majoritatea uşilor pe care le deschid au ceva înspăimântător ascuns în spatele lor.

Capitolul 7

În seara aceasta Sam era la bar; stătea la o masă din colţ, ca un rege venit în vizită, cu piciorul ridicat pe un scaun pe care se afla un teanc de perne. Era atent atât la Charles, cât şi la reacţia clientelei în faţa unui barman vampir.

Oamenii se opreau, se aşezau pe scaunul de vizavi de el, stăteau câteva minute, apoi eliberau scaunul. Ştiam că Sam suferă. Întotdeauna pot citi preocuparea oamenilor care au dureri. Dar era bucuros să vadă alţi oameni, bucuros să se afle înapoi în bar, mulţumit de munca lui Charles.

Îmi puteam da seama de toate acestea, şi totuşi când venea vorba despre cel care îl împuşcase, nu aveam nici cea mai mică idee. Cineva îi împuşca pe cei cu dublă-natură, cineva care omorâse deja câţiva şi rănise încă şi mai mulţi. Era absolut necesar să descopăr identitatea ucigaşului. Poliţia nu-l suspecta pe Jason, dar propriii săi tovarăşi da. Dacă oamenii lui Calvin Norris se hotărau să ia problema în propriile mâini, ar fi putut cu uşurinţă găsi o cale să-l elimine pe Jason. Ei nu ştiau că există şi alte victime în afara celor din Bon Temps.

Am cercetat minţi, am încercat să prind oamenii în momente de neatenţie, am încercat chiar să mă gândesc la cei mai posibili candidaţi pentru rolul de asasin, ca să nu trebuiască să ascult (de exemplu)

grijile pe care Liz Baldwin şi le făcea în legătură cu fiica ei cea mare.

Am presupus că cel care trăsese era aproape sigur un bărbat. Ştiam destule femei care mergeau la vânătoare şi destule care aveau acces la puşti. Dar nu erau ţintaşii aproape întotdeauna bărbaţi? Poliţia era debusolată de felul în care acest bun trăgător îşi alegea ţintele, pentru că nu cunoştea adevărata natură a tuturor victimelor. Cei cu dublă-natură erau derutaţi în căutarea lor de faptul că se gândeau doar la suspecţii locali.

— Sookie, zise Sam când am trecut pe lângă el. Lasă-te puţin jos lângă mine.

Am îngenuncheat chiar lângă scaunul său ca să-mi poată vorbi în şoaptă.

— Sookie, îmi pare rău să te rog din nou, dar debaraua nu e bună pentru Charles.

Dulapul cu produse de curăţenie nu fusese construit ermetic, dar nu lăsa lumina să pătrundă, ceea ce era suficient. În fond, dulapul nu avea vitrină şi se afla într-o cameră fără ferestre.

Mi-a luat un minut ca să-mi mut gândurile pe alt făgaş.

— N-o să-mi spui că nu poate să doarmă, am zis neîncrezătoare.

Vampirii pot dormi în timpul zilei indiferent de circumstanţe.

— Sunt sigură că ai pus o încuietoare şi pe interiorul uşii.

— Sigur că da, însă trebuie să se cam înghesuie pe podea; şi spune că miroase a cârpe vechi.

— Păi, păstrăm chestii de curăţenie acolo.

— Ce vreau să spun e: ar fi atât de rău pentru el dacă ar sta la tine?

— De ce vrei de fapt să-l iau acasă? am întrebat. Trebuie să fie şi un alt motiv în afară de confortul vampirului pe timpul zilei, când, oricum, e mort.

— Nu suntem prieteni de suficient de multă vreme, Sookie?

Mi-am dat seama că era ceva putred la mijloc.

— Ba da, am admis, ridicându-mă ca să trebuiască să se uite în sus la mine. Şi?

— Am auzit din vorbă-n vorbă că localnicii din Hotshot au angajat un paznic vârcolac pentru salonul din spital al lui Calvin.

— Da, şi eu cred că e cam ciudat, am acceptat grija sa neexprimată. Aşa că bănuiesc că ai auzit ce suspectează.

Sam încuviinţă. Ochii săi de un albastru strălucitor îmi prinseră privirea.

— Trebuie să iei în serios chestia asta, Sookie.

— Ce te face să crezi că nu o iau?

— Îl refuzi pe Charles.

— Nu văd ce legătură are faptul că-i spun că nu poate dormi la mine acasă cu grija mea pentru Jason.

— Cred că te-ar ajuta să-l protejezi pe Jason, dacă se ajunge la asta. Eu sunt inutil din cauza piciorului, că altfel... Nu cred că Jason a fost cel care m-a împuşcat.

Nodul de tensiune s-a desfăcut şi ne-am relaxat când Sam a spus asta. Nu mi-am dat seama că eram îngrijorată de ceea ce putea el crede, dar se

pare că asta mă frământase.

Mi s-a mai înmuiat puţin inima.

— Of, bine, am acceptat fără prea mare chef. Poate veni să stea cu mine.

Am plecat morocănoasă, fără să ştiu sigur de ce acceptasem.

Sam îi făcu semn lui Charles şi discută puţin cu el. Mai târziu, în acea seară, Charles ceru cheile maşinii mele ca să-şi pună bagajul înăuntru. După câteva minute, era înapoi la bar şi-mi făcea semn că-mi pusese cheile înapoi în geantă. Am dat din cap poate puţin cam prea nervos. Nu eram fericită, dar dacă tot era să mă trezesc pe cap cu un oaspete, măcar era un oaspete politicos.

Mickey şi Tara veniră la Merlotte's în acea seară. Ca şi înainte, întunecimea pronunţată a vampirului îi făcu pe toţi cei din bar puţin mai agitaţi, puţin mai gălăgioşi. Privirea Tarei mă urmărea cu un fel de pasivitate tristă. Speram să o prind singură, dar nu am observat să se ridice de la masă pentru vreo treabă. Mi s-a părut că ăsta era un alt motiv să mă alarmez. Când venea la bar cu Franklin Mott, îşi găsea întotdeauna un minut ca să mă îmbrăţişeze şi să sporovăim despre familie şi slujbă.

De partea cealaltă a camerei, am zărit-o şi pe Claudine, zâna, şi deşi plănuisem să mă duc la ea şi să discutăm puţin, eram prea preocupată de situaţia Tarei. Ca de obicei, Claudine era înconjurată de admiratori.

În cele din urmă, mi s-a făcut atât de teamă, încât „am apucat vampirul de colţi” şi m-am dus la

masa Tarei. Mickey, cel ca un şarpe, se holba la barmanul nostru ce atrăgea atenţia, şi abia dacă-mi aruncă o privire când m-am apropiat. Tara părea în acelaşi timp şi plină de speranţă şi temătoare, şi am rămas în picioare lângă ea şi am pus mâna pe umărul ei, ca să am o imagine mai clară a gândurilor ei. Tara s-a descurcat atât de bine, încât rareori mă îngrijorez pentru slăbiciunea ei: alege bărbaţi nepotriviţi. Mi-am amintit de perioada când se întâlnea cu Fraieru' Benedict, care aparent murise într-un incendiu toamna trecută. Fraieru' fusese un băutor înrăit şi avusese o fire slabă. Cel puţin Franklin Mott o tratase pe Tara cu respect şi o acoperise de cadouri, deşi natura cadourilor declara mai degrabă „sunt o femeie întreţinută” decât „sunt o iubită apreciată”. Dar cum se făcea că ajunsese în compania lui Mickey, Mickey al cărui nume îl făcea până şi pe Eric să ezite?

M-am simţit ca şi cum aş fi citit o carte doar ca să descopăr că-i fuseseră rupte câteva pagini din mijloc.

— Tara, am spus calmă.

Privi în sus către mine, cu ochii ei mari, căprui, lipsiţi de strălucire şi morţi: fără teamă sau ruşine.

Din afară părea aproape normală. Era bine coafată şi fardată, iar hainele ei erau moderne şi atrăgătoare. Dar în interior, Tara era tulburată. Ce se întâmpla cu prietena mea? De ce nu observasem mai înainte că era ceva care-i măcina sufletul?

M-am întrebat ce să fac în continuare. Tara şi cu

mine ne uitam fix una la cealaltă şi, deşi ştia că văd ce se întâmplă în interiorul ei, nu-mi răspundea.

— Trezeşte-te, am spus, fără ca măcar să ştiu de unde îmi vin cuvintele. Trezeşte-te, Tara!

O mână albă mă apucă de braţ şi-l ridică de pe umărul Tarei cu forţa.

— Nu te plătesc ca să pui mâna pe partenera mea, zise Mickey.

Avea cei mai reci ochi pe care-i văzusem vreodată – de culoarea noroiului, reptilieni.

— Te plătesc să ne aduci băuturile.

— Tara e prietena mea, am spus.

Încă mă mai strângea de braţ, şi dacă un vampir te strânge, nu ai cum să nu simţi.

— Îi faci ceva. Sau laşi pe altcineva să-i facă rău.

— Nu-i treaba ta.

— Este treaba mea, am spus.

Ştiam că ochii mi se umpleau de lacrimi, din cauza durerii, şi am avut un moment de laşitate. Uitându-mă la faţa lui, mi-am dat seama că ar fi putut să mă ucidă şi să iasă din bar înainte să-l poată opri cineva. O putea lua pe Tara cu el, ca pe un câine sau ca pe o vită. Înainte ca frica să pună stăpânire pe mine, am spus:

— Dă-mi drumul.

Am rostit tare şi clar fiecare cuvânt, deşi ştiam că era în stare să audă şi un ac căzând, în toiul unei furtuni.

— Tremuri ca un câine bolnav, îmi spuse dispreţuitor.

— Dă-mi drumul, am repetat.

— Sau ce-o să faci?

— Nu poţi sta treaz pentru totdeauna. Dacă nu sunt eu, va fi altcineva.

Mickey părea să se răzgândească. Nu cred că era din cauza ameninţării mele, deşi eram mai hotărâtă ca niciodată.

Se uită în jos la Tara, iar ea spuse, ca şi cum ar fi fost un robot programat să vorbească:

— Sookie, nu mai face atâta caz pentru nimic. Mickey este iubitul meu acum. Nu mă face de râs în faţa lui.

Mâna îmi căzu din nou pe umărul ei şi am riscat să-mi iau ochii de la Mickey, ca să mă uit în jos la ea. Voia fără urmă de îndoială să renunţ; din punctul ăsta de vedere era complet sinceră. Dar gândurile ei în legătură cu motivaţia erau curios de neclare.

— Bine, Tara. Mai vrei ceva de băut? am întrebat încet.

Simţeam cum înaintez prin gândurile ei şi întâlneam un zid de gheaţă, alunecos şi aproape opac.

— Nu, mulţumesc, răspunse politicoasă Tara. Mickey şi cu mine trebuie să plecăm acum.

Asta-l luă prin surprindere pe Mickey, mi-am putut da seama. M-am simţit puţin mai bine; Tara era capabilă să se descurce, cel puţin până la un punct.

— O să-ţi înapoiez costumul. L-am dus deja la curăţat, am zis.

— Nu e nici o grabă.

— Bine. Ne mai vedem.

Mickey o apucă strâns de braţ pe prietena mea şi amândoi porniră prin mulţime.

Am luat paharele goale de pe masă, am şters-o şi m-am întors la bar. Charles Twining şi Sam erau în alertă. Urmăriseră întregul incident. Am ridicat din umeri şi s-au relaxat.

Când am închis în acea seară barul, noul barman mă aştepta la uşa din spate, cât mi-am pus haina şi mi-am scos cheile din geantă.

Am descuiat maşina şi el a urcat.

— Mulţumesc pentru că ai acceptat să mă iei acasă, zise.

M-am străduit să-i răspund la fel de politicos. Nu avea nici un sens să fiu prost-crescută.

— Crezi că Eric se va supăra că stau la tine? întrebă el pe când conduceam pe drumul districtual.

— Nu e treaba lui, am spus politicoasă.

Mă enerva că îşi făcuse automat griji din cauza lui Eric.

— Nu vine des să te vadă? se interesă Charles cu o insistenţă neobişnuită.

Nu am răspuns până ce nu am parcat în spatele casei mele.

— Auzi, nu ştiu ce ţi-a trecut pe la urechi, dar el nu este… noi nu suntem… aşa.

Charles se uită la mine şi avu înţelepciunea să nu spună nimic în timp ce eu descuiam uşa din spate.

— Simte-te liber să explorezi, i-am zis după ce l-am invitat să-mi treacă pragul.

Vampirilor le place să cunoască intrările şi ieşirile.

— O să-ţi arăt apoi locul tău de dormit.

În timp ce barmanul privea curios prin casa modestă în care familia mea trăise atâţia ani, mi-am agăţat haina în cuier şi mi-am dus geanta în cameră. Mi-am făcut un sandviş şi l-am întrebat pe Charles dacă vrea nişte sânge. Păstram nişte grupa 0 în frigider, iar el păru bucuros să se aşeze şi să bea, după ce studie casa. Charles Twining era genul de tip paşnic, mai ales pentru un vampir. Nu părea să fie atras de mine şi nu părea să vrea nimic de la mine.

I-am arătat chepengul din dulapul camerei de oaspeţi. I-am spus cum funcţiona telecomanda televizorului, i-am arătat colecţia mea de filme şi cărţile de pe rafturile din camera de oaspeţi şi sufragerie.

— Mai e ceva de care crezi că ai avea nevoie? am întrebat.

Bunica mea m-a crescut cum trebuie, deşi nu cred că şi-a imaginat vreodată că va trebui să găzduiesc o grămadă de vampiri.

— Nu, mulţumesc, domnişoară Sookie, spuse Charles politicos.

Bătu uşor în peticul de pe ochi cu degetele sale lungi şi albe, un obicei ciudat, care-mi dădea fiori reci.

— Atunci, dacă-mi dai voie, îţi voi spune noapte bună.

Mă simţeam frântă şi era obositor să faci conversaţie cu un străin.

— Bineînţeles. Odihnă plăcută, Sookie. Dacă vreau să dau o tură prin pădure...?

— Nici o problemă, am spus imediat.

Aveam o cheie în plus de la uşa din spate şi am scos-o din sertarul din bucătărie unde-mi ţineam toate cheile. Acesta fusese sertarul cu mărunţişuri de vreo optzeci de ani încoace, încă de când bucătăria fusese adăugată casei. Erau cel puţin o sută de chei în el. Cele care erau vechi încă de când fusese construită bucătăria arătau destul de ciudat. Le-am etichetat pe cele din generaţia mea şi am pus cheia de la uşa din spate pe un inel din plastic roz, de la agentul meu de asigurări de la State Farm.

— Odată ce ai intrat – şi nu mai vrei să ieşi – te rog să tragi zăvorul.

Dădu afirmativ din cap şi luă cheia.

De obicei, era o greşeală să resimţi simpatie pentru un vampir, dar nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că era ceva trist în legătură cu Charles. Mi se părea singuratic şi întotdeauna e ceva patetic în singurătate. O încercasem şi eu. O să neg cu ferocitate că eram patetică, dar când vedeam singurătatea altcuiva, aveam un sentiment de milă.

M-am spălat pe faţă şi mi-am pus o pijama de nailon roz. Eram pe jumătate adormită în timp ce mă spălam pe dinţi şi când m-am căţărat în vechiul pat înalt în care bunica mea dormise până când a murit. Stră-străbunica mea făcuse plăpumioara cu care mă înveleam, iar strămătuşa mea Julia brodase cuvertura. Deşi poate că nu am pe nimeni

pe lume – cu excepţia fratelui meu, Jason – merg la culcare înconjurată de familie.

Somnul meu cel mai adânc e în jurul orei trei dimineaţa şi, cam pe atunci, am fost trezită de o mână care m-a apucat de umăr.

Am fost şocată de trezirea bruscă, de parcă aş fi fost aruncată într-o piscină rece. Ca să mă împotrivesc şocului care aproape mă paralizase, am lovit cu pumnul. Mi-a fost prins într-o strânsoare rece.

— Nu, nu, nu, sssst, se auzi o şoaptă din întuneric.

Cu accent englezesc, Charles continuă să-mi şoptească:

— Cineva bântuie pe lângă casa ta, Sookie.

Respiraţia mea era şuierătoare ca un acordeon. M-am întrebat dacă nu cumva aveam să fac un atac de cord. Mi-am pus mâna pe inimă, ca şi cum aş fi putut s-o ţin, când ea era hotărâtă să-mi sară din piept.

— Întinde-te, îmi spuse chiar la ureche, şi apoi l-am simţit ghemuindu-se lângă patul meu, în întuneric.

M-am întins şi am ţinut ochii închişi aproape tot timpul. Capul patului era situat între cele două ferestre ale camerei, aşa că oricine s-ar fi furişat pe afară nu putea să-mi vadă bine faţa. M-am străduit să stau pe cât de nemişcată şi de relaxată puteam. Am încercat să gândesc, dar eram pur şi simplu prea speriată. Dacă era un vampir, nu ar fi putut să intre decât dacă era Eric. Anulasem oare invitaţia lui Eric de a intra? Nu-mi puteam aminti.

Trebuie să ţin socoteala chestiilor de genul ăsta, am bombănit pentru mine.

— S-a dus, zise Charles cu o voce atât de slabă, încă ar fi putut părea fantoma unei voci.

— Ce e? am întrebat cu un ton care speram să fie aproape la fel de şoptit.

— E prea întuneric afară ca să-mi dau seama.

Dacă un vampir nu putea vedea nimic, înseamnă că era într-adevăr foarte întuneric.

— O să mă strecor afară ca să aflu.

— Nu, am spus repede, dar era prea târziu.

Iisuse Hristoase! Dacă intrusul era Mickey? O să-l omoare pe Charles – ştiam asta.

— Sookie!

Ultimul lucru la care mă aşteptam, deşi sincer, eram departe de o stare de conştiinţă în care să mă aştept la ceva, era ca Charles să mă strige.

— Vino afară, dacă binevoieşti!

Mi-am vârât picioarele în papucii mei roz, pufoşi, şi m-am grăbit pe hol către uşa din spate; mi s-a părut că de-acolo se auzise vocea.

— Aprind luminile din curte, am strigat.

Nu voiam să fie cineva orbit de lumina bruscă.

— Eşti convins că nu e nici un pericol, acolo afară?

— Da, răspunseră două voci în acelaşi timp.

Am apăsat comutatorul cu ochii închişi. După o secundă, am deschis ochii şi am păşit, aşa cum eram, în pijama şi papuci, către uşa verandei închise. Mi-am încrucişat braţele la piept. Deşi noaptea nu era friguroasă, era totuşi rece.

Am privit cu atenţie scena din faţa mea.

— Minunat, am zis încet.

Charles se afla în zona cu pietriş în care parcasem şi îl ţinea de gât cu încheietura braţului pe Bill Compton, vecinul meu. Bill este vampir, aşa a fost încă de la Războiul Civil. Avem un trecut împreună. Reprezintă doar o pietricică pe drumul lungii vieţi a lui Bill, dar pentru mine este un adevărat bolovan.

— Sookie, zise Bill printre dinţi. Nu vreau să-i fac vreun rău acestui străin. Spune-i să-şi ia mâinile de pe mine.

Am reacţionat rapid.

— Charles, cred că poţi să-i dai drumul, am spus, şi cât ai bate din palme Charles era lângă mine.

— Îl cunoşti pe acest bărbat?

Vocea lui Charles era tăioasă.

La fel de rece, Bill răspunse:

— Mă cunoaşte, foarte intim.

Oh, *câh.*

— E politicos să spui asta? am zis, şi cred că şi vocea mea era puţin tăioasă. Eu nu mă plimb povestind celor din jur detaliile fostei noastre relaţii. Mă aştept ca un gentleman să facă acelaşi lucru.

Spre mulţumirea mea, Charles se uită la Bill, ridicând dintr-o sprânceană într-un fel superior şi foarte enervant.

— Aşadar, cu el împărţi patul acum? făcu Bill o mişcare din cap către vampirul mai mărunţel.

Dacă ar fi spus orice altceva, poate că mi-aş fi pierdut calmul. Nu prea mi-l pierd des, dar atunci

când o fac e pierdut de-a binelea.

— E cumva treaba ta? am întrebat accentuând fiecare cuvânt. Că mă culc cu o sută de bărbaţi sau cu o sută de oi, asta nu e treaba ta! De ce te furişezi pe lângă casa mea în miezul nopţii? M-ai speriat de moarte.

Bill nu părea nici pe departe să se căiască.

— Îmi pare rău că te-am trezit şi te-ai speriat, spuse el, cu o voce falsă. Verificam dacă eşti în siguranţă.

— Te învârteai prin pădure şi ai mirosit un alt vampir, am spus.

Avusese întotdeauna un nas foarte fin.

— Aşa că ai venit încoace să vezi cine e.

— Am vrut să fiu sigur că nu eşti atacată, zise Bill. Mi s-a părut că am mirosit şi o fiinţă umană. Ai avut vreun vizitator uman, azi?

Nu am crezut nici o secundă că Bill era doar îngrijorat pentru siguranţa mea, dar nu am vrut nici să cred că gelozia îl adusese la fereastra mea, sau vreun fel de curiozitate ciudată. Am inspirat şi am expirat, cam un minut, încercând să mă calmez şi să gândesc.

— Charles nu mă atacă, am spus, mândră că vorbeam pe un ton atât de calm.

Bill mârâi.

— Charles, repetă pe un ton foarte dispreţuitor.

— Charles Twining, zise însoţitorul meu, înclinându-se.

Bill mârâi din nou.

— Charles, repetă pe un ton dispreţuitor.

— Charles Twining, zise din nou însoţitorul meu,

făcând o plecăciune – dacă poţi numi aşa uşoara înclinare a capului său cu bucle arămii.

— De unde l-ai mai scos şi pe ăsta?

Vocea lui Bill îşi recăpătase calmul.

— De fapt, lucrează pentru Eric, ca şi tine.

— Eric ţi-a dat o gardă de corp? Ai nevoie de o gardă de corp?

— Auzi, nene, am spus printre dinţii strânşi, viaţa mea a continuat şi după ce ai plecat tu. La fel şi a oraşului. Au fost oameni împuşcaţi pe-aici, printre ei şi Sam. Aveam nevoie de un barman care să-i ţină locul, iar Charles s-a oferit să ne ajute.

Asta poate nu era în întregime exact, dar nu exactitatea era problema mea în acest moment. Eram preocupată să-mi exprim punctul de vedere.

Cel puţin Bill fusese luat prin surprindere, aşa cum trebuia, de informaţie.

— Sam. Şi mai cine?

Tremuram, din moment ce nu era vreme de stat afară în pijama de nailon. Dar nu-l voiam pe Bill în casă.

— Calvin Norris şi Heather Kinman.

— Împuşcaţi mortal?

— Heather, da. Calvin a fost rănit destul de grav.

— A arestat poliţia pe cineva?

— Nu.

— Ştii cine a făcut-o?

— Nu.

— Eşti îngrijorată pentru fratele tău.

— Da.

— S-a transformat când a fost lună plină.

— Da.

Bill se uită la mine cu o expresie care ar fi putut exprima şi milă.

— Îmi pare rău, Sookie, zise, şi vorbea serios.

— Nu are nici un rost să-mi spui mie asta, am izbucnit. Spune-i lui Jason, el e cel căruia îi creşte blană.

Faţa lui Bill deveni rece şi dură.

— Iartă-mă că te-am deranjat, spuse. O să plec.

Dispăru imediat în pădure.

Nu ştiu cum a reacţionat Charles la acest episod, pentru că m-am întors şi am intrat înapoi în casă, stingând lumina din curte. M-am aruncat înapoi în pat şi am zăcut acolo, bufnind şi trăsnind în tăcere. Mi-am tras păturile peste cap, astfel încât vampirul să priceapă că nu voiam să discut despre incident. Se mişca atât de atent, încât nu puteam fi sigură nici dacă era în casă; cred că s-a oprit în prag o secundă, apoi a pornit mai departe.

Am stat trează cam patruzeci şi cinci de minute, după care m-am cufundat iar în somn.

La un moment dat, cineva mă scutură din nou de umăr. Am simţit un parfum dulce şi am mai mirosit ceva, ceva îngrozitor. Eram teribil de ameţită.

— Sookie, casa ta a luat foc, zise o voce.

— Nu se poate, am răspuns. Nu am lăsat nimic aprins.

— Trebuie să ieşi acum, insistă vocea.

O sirenă persistentă îmi amintea de simulările de incendiu din şcoala primară.

— Bine, am zis, cu mintea înceţoşată de somn şi

(am văzut când am deschis ochii) fum.

Sirena din fundal era detectorul meu de fum. Fuioare lungi şi cenuşii se vălătuceau în dormitorul meu galben şi alb, ca nişte genii ale răului. Nu mă mişcam suficient de repede pentru Claudine, care m-a smuls din pat şi m-a dus la uşa din faţă. Nu mă mai luase pe sus nici o femeie, dar, bineînţeles, Claudine nu era o femeie obişnuită. M-a pus în picioare în iarba rece din curtea din faţă. Senzaţia de rece mă trezi brusc. Nu era un vis urât.

— Casa mea a luat foc?

Încă mă mai străduiam să stau trează.

— Vampirul spune că era o fiinţă umană, acolo, zise, arătând spre stânga casei.

Dar pentru un lung moment ochii mi se opriră asupra priveliştii îngrozitoare a flăcărilor şi asupra strălucirii roşii a focului, care lumina noaptea. Ardeau veranda din spate şi o parte din bucătărie.

M-am forţat să mă uit la o formă chircită pe pământ lângă o forsiţia îmbobocită. Charles era îngenuncheat lângă ea.

— Aţi sunat la pompieri? i-am întrebat pe amândoi în timp ce-mi croiam drum către casă în picioarele goale, ca să mă uit la forma lipsită de viaţă.

În lumina slabă, m-am uitat la faţa uscăţivă a bărbatului. Era alb, proaspăt bărbierit şi probabil avea în jur de treizeci de ani. Deşi cu greu se putea spune că erau cele mai potrivite condiţii, nu l-am recunoscut.

— Oh, nu, nu m-am gândit la asta, spuse Charles şi privi în sus de lângă corpul chircit.

El venea dintr-o vreme când nu existau pompieri.

— Iar eu mi-am uitat telefonul mobil, zise Claudine, care era modernă până-n măduva oaselor.

— Atunci trebuie să mă întorc înăuntru şi să sun eu, dacă telefonul mai funcţionează, am spus întorcându-mă pe călcâie.

Charles se ridică – înălţimea lui era de neluat în seamă – şi se uită la mine.

— Nu mai intri acolo.

Asta era cu siguranţă un ordin de la Claudine.

— Băiete, tu alergi suficient de repede ca să faci asta.

— Focul, zise Charles, este fatal, foarte rapid, pentru vampiri.

Era adevărat; se aprindeau ca o torţă dacă se atingeau de foc. Egoistă, pentru o secundă aproape că am insistat; îmi voiam haina şi papucii şi geanta.

— Du-te şi sună de la telefonul lui Bill, am spus, arătând cu degetul în direcţia corectă, iar el a pornit ca din puşcă.

Chiar în minutul în care a dispărut din raza vizuală şi înainte ca zâna Claudine să mă poată opri, am ţâşnit pe uşa din faţă şi mi-am croit drum spre camera mea. Fumul era mult mai dens şi am putut vedea flăcările câteva zeci de centimetri mai jos pe hol, în bucătărie. Imediat ce am zărit flăcările, mi-am dat seama că făcusem o mare greşeală ducându-mă din nou în casă, şi mi-a fost greu să nu intru în panică. Geanta mea era acolo

unde o lăsasem, iar haina era aruncată pe fotoliul din colţul camerei. Nu am reuşit să-mi găsesc papucii şi am ştiut că nu mai puteam rămâne. Am scotocit în sertar după o pereche de şosete – ştiam sigur că se află acolo – şi apoi am ieşit în fugă din casă, tuşind şi înecându-mă. Acţionând din instinct, am luat-o brusc la stânga să închid uşa către bucătărie, şi apoi m-am răsucit şi m-am grăbit spre uşa din faţă. Am căzut peste un scaun în sufragerie.

— Asta a fost o prostie, a zis Claudine, iar eu am ţipat.

M-a apucat de talie şi a ieşit fugind din nou din casă, cu mine la subraţ, ca un covor rulat.

Combinaţia de ţipăt şi tuse mi-a blocat sistemul respirator un minut sau două, timp în care Claudine mă duse mai departe de casă. Mă aşeză jos pe iarbă şi-mi puse şosetele în picioare. Apoi mă ajută să mă ridic şi să-mi bag mâinile pe mânecile hainei. Am închis nasturii, plină de recunoştinţă.

Asta era a doua oară când Claudine apărea din neant când eram pe cale să am necazuri serioase. Prima dată aţipisem la volan după o zi foarte lungă.

— Faci ca lucrurile să fie foarte grele pentru mine, zise.

Încă mai părea veselă, dar poate nu la fel de amabilă.

Ceva se schimbă în interiorul casei şi mi-am dat seama că lumina de veghe din hol dispăruse. Fie curentul se întrerupsese, fie îl opriseră din oraş cei

de la pompieri.

— Îmi pare rău, am spus, simţind că aşa trebuia, deşi nu aveam nici o idee de ce Claudine se simţea înşelată când era vorba de casa mea care ardea.

Am vrut să mă grăbesc spre curtea din spate, ca să văd mai bine, dar Claudine m-a apucat de braţ.

— Nu merge mai aproape, a spus simplu, şi nu am putut să scap din strânsoarea ei. Auzi, vin maşinile.

Acum puteam auzi sirenele pompierilor, şi am binecuvântat fiecare persoană care venea să ne ajute. Ştiam că pagerele porniseră în toată zona şi că voluntarii s-au grăbit spre cazarmă direct din paturile lor.

Catfish Hunter, şeful fratelui meu, a venit cu maşina lui. A sărit din ea şi a fugit direct spre mine.

— A mai rămas cineva înăuntru? m-a întrebat grăbit.

Maşina de pompieri a oraşului a oprit în urma lui, denivelând îngrozitor pietrişul de pe aleea mea.

— Nu, am spus.

— Există un rezervor cu propan?

— Da.

— Unde?

— În curtea din spate, am spus, şi vocea a început să-mi tremure.

— Rezervor cu propan în spate, răcni Catfish peste umăr.

A urmat un strigăt de răspuns, urmat de o activitate susţinută. I-am recunoscut pe Hoyt Fortenberry şi pe Ralph Tooten, plus patru sau

cinci alţi bărbaţi şi vreo două femei.

După o scurtă conversaţie cu Hoyt şi Ralph, a strigat la o femeie micuţă, care părea să fie copleşită de echipamentul pe care-l purta. Îi arătă spre figura nemişcată din iarbă, iar ea îşi aruncă imediat casca şi îngenunche lângă victimă. După ce se uită şi o atinse, clătină din cap. Abia am recunoscut-o ca fiind asistenta doctorului Robert Meredith, Jane şi nu mai ştiu cum.

— Cine-i bărbatul mort? întrebă Catfish.

Nu părea să fie prea deranjat de cadavru.

— Habar nu am, am spus.

Am descoperit cât de şocată eram după felul în care mi-am auzit vocea – tremurătoare, mică. Claudine mă cuprinse cu braţul.

O maşină de poliţie trase lângă cea a pompierilor, iar şeriful Bud Dearborn coborî de pe scaunul şoferului. Pasagerul său era Andy Bellefleur.

Claudine exclamă:

— Ah!

— Da, am zis.

Apoi Charles se afla din nou lângă mine, iar Bill era chiar pe urmele sale. Vampirii măsurară cu privirea activitatea nebunească, dar cu scop bine definit. O observară pe Claudine.

Femeia mărunţică, după ce se ridică să-şi aranjeze echipamentul, strigă:

— Şerifule, fă-mi o favoare şi sună după ambulanţă să ia de-aici cadavrul ăsta.

Bud Dearborn îi aruncă o privire lui Andy, care se întoarse ca să transmită prin staţie.

— Nu e suficient că ai un iubit mort, Sookie? mă întrebă Bud Dearborn.

Bill mârâi arătându-şi colţii, pompierii sparseră geamul de lângă masa stră-stră-străbunicii mele, şi un val puternic de căldură şi scântei izbucni în noapte. Maşina cu apă făcea mult zgomot, iar acoperişul subţire de deasupra bucătăriei şi verandei se desprinse de pe casă.

Casa mea se făcea praf şi pulbere.

Capitolul 8

Claudine stătea în stânga mea. Bill veni să se aşeze în dreapta şi mă apucă de mână. Împreună am privit pompierii care atacau focul prin fereastra spartă. Un zgomot de sticlă sfărâmată venit din partea cealaltă a casei indica şi spargerea ferestrei de deasupra chiuvetei. În timp ce pompierii se concentrau asupra focului, poliţia se concentra asupra cadavrului. Charles făcu un pas în faţă.

— Eu l-am omorât, recunoscu el calm. L-am prins dând foc casei. Era înarmat şi m-a atacat.

Nu exista om care să semene mai tare cu un pechinez decât şeriful Dearborn. Faţa sa era, practic, concavă. Ochii îi erau rotunzi şi strălucitori, şi în acest moment extrem de curioşi. Părul negru, înspicat peste tot cu fire argintii, era pieptănat pe spate şi m-am aşteptat să vorbească pe nas.

— Şi tu cine eşti? îl întrebă pe vampir.

— Charles Twining, răspunse amabil Charles. La dispoziţia dumneavoastră.

Şeriful scoase un sunet ciudat, iar Andy Bellefleur îşi dădu ochii peste cap.

— Şi eşti aici pentru că…?

— Stă cu mine, zise calm Bill, cât timp lucrează la Merlotte's.

Probabil şeriful auzise deja de noul barman, pentru că doar încuviinţă cu o mişcare a capului.

Eram uşurată că nu trebuia să mărturisesc că Charles dormea în dulapul meu, şi l-am binecuvântat pe Bill pentru că minţise în legătură cu asta. Privirile ni se întâlniră o clipă.

— Aşadar, recunoşti că l-ai omorât pe bărbatul acesta? îl întrebă Andy pe Charles.

Vampirul încuviinţă scurt.

Andy îi făcu un semn femeii care purta un halat alb şi care aştepta lângă maşina ei – oricum, în curtea mea erau acum vreo şase maşini, plus cea a pompierilor. Femeia nou-venită mă privi cu multă curiozitate când trecu pe lângă mine şi se îndreptă spre forma ghemuită în tufişuri. Scoţând un stetoscop din buzunar, îngenunche lângă bărbat şi îl auscultă în mai multe părţi ale corpului.

— Da, e mort de-a binelea, anunţă ea.

Andy scosese din maşina poliţiei un aparat de fotografiat Polaroid ca să pozeze cadavrul. Din moment ce singura lumină provenea de la bliţul aparatului şi de la licăririle focului care-mi mistuia casa, m-am gândit că fotografiile nu vor ieşi prea bine. Eram amorţită din cauza şocului şi mă uitam la Andy, ca şi cum asta ar fi fost o activitate importantă.

— Ce păcat! Ar fi fost foarte bine să descoperim de ce a dat foc casei lui Sookie, zise Bill, în timp ce-l privea pe Andy lucrând.

Vocea sa era la fel de rece ca un congelator.

— În teama mea pentru siguranţa lui Sookie, cred că am strâns prea tare.

Charles încerca să pară plin de regrete.

— Din moment ce gâtul îi este rupt, cred că aşa

ai făcut, zise doctoriţa studiind faţa lui Charles, cu aceeaşi atenţie pe care mi-o acordase şi mie.

M-am gândit că doctoriţa avea în jur de treizeci de ani; era o femeie slabă uscată, cu un păr tuns foarte scurt şi roşu. Avea în jur de un metru şaizeci şi trăsături de elf, sau cel puţin aşa cum îmi închipuiam eu că trebuie să aibă un elf: un nas scurt şi cârn, ochi mari şi o gură mare. Cuvintele îi erau în acelaşi timp seci şi îndrăzneţe, şi nu părea deloc nici tulburată, nici încântată de faptul că fusese chemată în miezul nopţii pentru ceva atât de neplăcut. Poate că era legistul districtului, aşa că probabil am votat pentru ea, dar nu-mi aminteam cum o cheamă.

— Tu cine eşti? întrebă Claudine cu cea mai plăcută voce a ei.

La vederea lui Claudine, doctoriţa clipi. Claudine, la acea neomenească oră a dimineţii, era fardată cu grijă şi purta un tricou mulat fucsia, cu pantaloni strâmţi negri. Pantofii erau cu dungi fucsia şi negre, şi la fel şi jacheta. Părul negru, ondulat, îi era prins cu piepteni fucsia.

— Eu sunt doctorul Tonnesen. Linda. Tu cine eşti?

— Claudine Crane, zise zâna.

Nu ştiusem niciodată numele de familie pe care-l folosea Claudine.

— Şi de ce vă aflaţi aici, domnişoară Crane? întrebă Andy Bellefleur.

— Sunt naşa-zână a lui Sookie, zise Claudine, râzând.

Deşi scena era sinistră, toată lumea râse. Era ca

şi cum nu ne-am fi putut abţine să nu fim veseli în jurul lui Claudine. Dar eu m-am minunat foarte mult de explicaţia ei.

— Acum, serios, zise Bud Dearborn. De ce sunteţi aici, domnişoară Crane?

Claudine zâmbi diabolic.

— Îmi petreceam noaptea cu Sookie, zise făcând cu ochiul.

Într-o clipă, eram obiectul unei cercetări fascinate a tuturor bărbaţilor care auziseră, şi a trebuit să-mi închid mintea, ca şi cum ar fi fost o închisoare de maximă siguranţă, pentru a bloca imaginile pe care le transmiteau creierele bărbaţilor.

Andy se scutură, închise gura, şi se lăsă pe vine lângă bărbatul mort.

— Bud, o să-l întorc, zise puţin răguşit, şi întoarse cadavrul, pentru a putea umbla prin buzunarele mortului.

Portofelul bărbatului se dovedi a fi în jachetă, ceea ce mi se păru ciudat. Andy se ridică şi se îndepărtă de cadavru ca să examineze conţinutul compartimentelor acestuia.

— Vrei să te uiţi, să vezi dacă-l recunoşti? mă întrebă şeriful Dearborn.

Bineînţeles că nu voiam aşa ceva, dar ştiam şi că nu aveam încotro. Nervoasă, m-am apropiat puţin şi am privit din nou faţa bărbatului mort. Părea tot banal. Era tot mort. Probabil avea înjur de treizeci de ani.

— Nu-l cunosc, am spus cu vocea stinsă, în vacarmul pompierilor şi curgerea apei care se

revărsa peste casă.

— Poftim?

Bud Dearborn nu reuşea să mă audă. Ochii săi rotunzi, căprui, erau fixaţi asupra mea.

— Nu-l cunosc! am repetat aproape strigând. Din câte-mi amintesc, nu l-am văzut niciodată. Claudine?

Nu ştiu de ce am întrebat-o pe Claudine.

— Oh, da, eu l-am văzut, zise ea, veselă.

Asta atrase atenţia celor doi vampiri, a celor doi oameni ai legii, a doctoriţei şi a mea.

— Unde?

Claudine îşi pusese mâinile pe după umerii mei.

— Era la Merlotte's în seara asta. Cred că erai prea îngrijorată pentru prietenul tău ca să-l observi. Stătea în partea de încăpere unde mă aflam şi eu.

Ariene servise acolo.

Nu eram prea uimită că ratasem chipul unui bărbat într-un bar ticsit. Dar mă deranja că ascultasem gândurile oamenilor şi le ratasem pe cele care s-ar fi putut dovedi importante pentru mine. În fond, fusese în bar cu mine, şi câteva ore mai târziu îmi dăduse foc la casă. Trebuia să se fi gândit la mine, nu-i aşa?

— Permisul de conducere arată că-i din Little Rock, Arkansas, zise Andy.

— Nu asta mi-a spus mie, zise Claudine. A zis că e din Georgia.

Arăta la fel de radioasă şi când realiză că bărbatul o minţise, dar nu mai zâmbea.

— A zis că se numeşte Marlon.

— V-a spus de ce se află în oraş, domnişoară Crane?

— A zis că era în trecere, îşi luase o cameră la un motel pe autostrada interstatală.

— A mai povestit şi altceva?

— Nu.

— Aţi mers cu el la motel, domnişoară Crane? întrebă Bud Dearbon cu cea mai nevinovată voce de care era capabil.

Doctoriţa Tonnesen se uita de la unul la altul, ca şi cum ar fi asistat la un meci de tenis, verbal.

— Oh, nu, eu nu fac lucruri din astea, răspunse zâmbind Claudine.

Bill arăta ca şi cum cineva i-ar fi fluturat în faţă o sticlă cu sânge. Colţii îi ieşiseră şi ochii o fixau pe Claudine. Vampirii nu pot rezista prea mult când se află în preajma zânelor. Şi Charles se apropiase de Claudine.

Trebuia să plece înainte ca oamenii legii să observe cum se purtau vampirii. Linda Tonnesen observase deja; ea însăşi era destul de interesată de Claudine. Am sperat că o să atribuie fascinaţia resimţită de vampiri mai degrabă aspectului fizic deosebit al lui Claudine, decât farmecului copleşitor pe care zânele îl exercită asupra vampirilor.

— Frăţia Soarelui, zise Andy. Are o legitimaţie de membru devotat aici. Nu e nici un nume trecut pe ea; asta-i ciudat. Permisul său de conducere este eliberat pe numele de Jeff Marriot.

Se uită întrebător la mine. Am clătinat din cap. Numele nu-mi spunea nimic.

Era tipic pentru un membru al frăţiei să-şi imagineze că putea face ceva rău cum ar fi să-mi dea foc la casă – cu mine înăuntru – şi că nu-l va lua nimeni la întrebări. Nu era prima dată când Frăţia Soarelui, un grup care promova ura faţă de vampiri, încercase să mă ardă de vie.

— Probabil că ştia că ai… ăăă… într-un fel eşti asociată cu vampirii, zise Andy în tăcerea care se lăsase.

— Îmi pierd casa şi aş fi putut muri pentru că ştiu nişte vampiri?

Chiar şi Bud Dearborn părea puţin ruşinat.

— Probabil că cineva a auzit că obişnuiaţi să vă întâlniţi cu domnul Compton aici de faţă, mormăi Bud. Îmi pare rău, Sookie.

Am spus:

— Claudine trebuie să plece.

Schimbarea bruscă de subiect îi uimi atât pe Andy şi Bud, cât şi pe Claudine. Ea se uită la cei doi vampiri, care erau vizibil mai aproape de ea şi spuse rapid:

— Da, îmi pare rău, trebuie să mă întorc acasă. Mâine merg la muncă.

— Unde e maşina dumneavoastră, domnişoară Crane? întrebă Bud Dearborn, privind insistent în jur. Nu văd nici o altă maşină în afară de cea a lui Sookie, care e parcată în spate.

— Am parcat la Bill, minţi senină Claudine, având ani întregi de practică.

Fără să mai aştepte alte comentarii, dispăru în pădure şi doar mâinile mele care-i ţineau bine îi împiedicară pe Charles şi Bill să se strecoare prin

întuneric în urma ei. Se uitau spre copacii întunecaţi când i-am ciupit cât am putut de tare.

— Ce? întrebă Bill aproape visător.

— Termină, am mormăit, sperând că Bud, Andy şi doctoriţa nu mă vor auzi.

Ei nu aveau nevoie să ştie că frumoasa Claudine era o fiinţă supranaturală.

— Ce femeie! exclamă doctoriţa Tonnesen, aproape la fel de vrăjită ca şi vampirii.

După care încercă să-şi regăsească tonul normal:

— Ambulanţa va veni să-l ia... ăăă... pe Jeff Marriot. Sunt aici doar pentru că aveam scanerul pornit şi mă întorceam de la schimbul meu de la spitalul din Clarice. Trebuie să ajung acasă şi să dorm puţin. Îmi pare rău pentru incendiu, domnişoară Stackhouse, dar cel puţin nu aţi sfârşit ca tipul ăsta de-aici, spuse ea şi arătă spre cadavru cu o mişcare a capului.

În timp ce se urca în Rangerul ei, pompierul-şef se îndreptă spre noi. Îl ştiam pe Catfish Hunter de ani întregi – fusese unul dintre prietenii tatălui meu –, dar nu-l întâlnisem niciodată în calitatea lui de pompier-şef al brigăzii de voluntari. Catfish transpira în ciuda frigului, iar faţa îi era mânjită cu funingine.

— Sookie, l-am dovedit, zise obosit. Nu e atât de rău pe cât ai putea crede.

— Chiar nu e? am întrebat cu o voce mică.

— Nu, drăguţo. Ai rămas fără veranda din spate şi fără bucătărie şi mi-e teamă că şi fără maşină. A stropit-o şi pe ea cu nişte benzină. Dar mare parte

din casă ar trebui să fie în regulă.

Bucătăria… singurul loc unde urmele morţii pe care o provocasem puteau fi găsite. Acum nici măcar tehnicienii prezentaţi pe Discovery Channel nu ar mai fi reuşit să găsească vreo urmă de sânge în camera distrusă. Fără să vreau, am început să râd.

— Bucătăria, am rostit printre chicoteli. Bucătăria a dispărut cu totul?

— Da, răspunse Catfish stânjenit. Sper că ai o asigurare la casă.

— Oh, am spus încercând din răsputeri să nu mai chicotesc. Am.

Mi-a fost greu să-mi plătesc ratele, dar am continuat poliţa pe care bunica o avea pe casă. Slavă Domnului că bunica mea a crezut cu adevărat în asigurări. Văzuse prea mulţi oameni care renunţaseră să mai plătească pentru a mai scădea din cheltuielile lunare şi care suferiseră pierderi pe care nu fuseseră capabili să le recupereze.

— Unde o ai? Îi sun chiar acum.

Catfish era atât de nerăbdător să mă oprească din râs, încât era gata să se strâmbe şi să latre dacă-i ceream.

— Greg Aubert, am spus.

Întâmplările întregii nopţi îmi apărură brusc şi mă treziră la realitate. Casa îmi arsese, cel puţin în parte. Aveam mai mult de un duşman. Ţineam în casă un vampir căruia trebuia să-i ofer o ascunzătoare pe timp de zi. Maşina mea se dusese. În curtea mea era un bărbat mort, care se numea

Jeff Marriot şi care-mi dăduse foc la casă şi maşină pe baza unor simple prejudecăţi. Eram copleşită.

—Jason nu e acasă, zise Catfish de la distanţă. Am sunat la el. O să vrea ca Sookie să meargă la el acasă.

— Ea şi Charles – adică, Charles şi cu mine o să o luăm la mine acasă, zise Bill.

Şi el părea să fie departe cu gândul.

— Nu ştiu ce să zic, interveni nehotărât Bud Dearborn. Sookie, pentru tine e bine?

Cu greu m-am putut decide să mă gândesc la câteva opţiuni. Nu puteam să o sun pe Tara, pentru că Mickey era acolo. Rulota lui Arlene era ticsită de nu se putea.

— Da, e în regulă, am spus, iar vocea îmi suna îndepărtată şi goală, chiar şi pentru propriile mele urechi.

— În regulă, câtă vreme ştim unde să dăm de tine.

— L-am sunat pe Greg, Sookie, şi am lăsat un mesaj pe robotul de la biroul său. Mai bine îl suni chiar tu, dimineaţă, zise Catfish.

— Bine, am acceptat.

Şi toţi pompierii se târâră prin faţa mea şi-mi spuseră cât de rău le pare. Îi ştiam pe toţi: prieteni ai tatălui meu, prieteni ai lui Jason, obişnuiţi ai barului, cunoştinţe din şcoală.

— Aţi făcut tot ce aţi putut, am spus, iar şi iar. Mulţumesc că aţi salvat mare parte din ea.

Iar ambulanţa veni să ia piromanul.

Până atunci, Andy găsise o canistră în tufişuri, iar mâinile cadavrului miroseau a benzină, zisese

doctoriţa Tonnesen.

Mi-era greu să cred că un străin hotărâse că trebuia să-mi pierd casa şi viaţa din cauza gusturilor mele în materie de parteneri de întâlnire. Gândindu-mă în acel moment cât de aproape fusesem de moarte, nu am simţit că era nedrept că-şi pierduse viaţa făcând asta. Am recunoscut în gând că mi-a trecut prin minte că Charles făcuse o treabă bună. Era posibil să datorez viaţa insistenţelor lui Sam ca vampirul să fie cazat la mine acasă. Dacă Sam ar fi fost acolo în acel moment, i-aş fi mulţumit într-un mod foarte entuziast.

În cele din urmă, Bill, Charles şi cu mine am pornit spre locuinţa lui Bill. Catfish mă sfătuise să nu intru din nou în casa mea până dimineaţă, şi atunci, abia după ce agentul de asigurări şi investigatorul de incendii vor fi cercetat locul. Doctoriţa Tonnesen îmi spusese că dacă mă simt ameţită să merg la ea la cabinet, dimineaţă. Mai spusese şi alte lucruri, dar nu prea le reţinusem.

În pădure era întuneric, bineînţeles, şi era deja în jur de cinci dimineaţa. După câţiva paşi printre copaci, Bill m-a luat pe sus, la propriu. Nu am protestat, pentru că eram atât de obosită, încât mă întrebasem cum o să mă descurc să trec prin cimitir.

Mă lăsă jos când am ajuns la el acasă.

— Te descurci pe scări? întrebă.

— Te duc eu, se oferi Charles.

— Nu, mă descurc, am spus şi am pornit înainte să mai aud alte comentarii.

Ca să recunosc adevărul, nu eram prea sigură că pot, dar încet-încet mi-am croit drum spre dormitorul pe care-l folosisem când Bill era prietenul meu. El avea un loc în care lumina nu pătrundea, undeva la parter, dar nu-l întrebasem niciodată exact unde. (Aveam o bănuială că era în spaţiul pe care constructorii îl luaseră din bucătărie ca să facă un fel de debara.) Deşi în Louisiana pânza freatică este prea aproape de suprafaţă pentru ca să se poată face subsoluri la case, eram aproape sigură că mai era o gaură întunecată ascunsă pe undeva. Găsise un loc şi pentru Charles, fără să fie nevoie să se înghesuie împreună – nu că asta ar fi fost în fruntea listei mele de preocupări. Una dintre cămăşile mele de noapte încă se mai afla în sertarul dormitorului în stil vechi, şi în baia de pe hol încă mai era una din periuţele mele de dinţi. Bill nu-mi aruncase lucrurile la gunoi; le păstrase, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă întorc.

Sau poate nu prea avusese nici un motiv să meargă la etaj de când ne despărţiserăm.

Promiţându-mi un duş îndelungat dimineaţă, mi-am dat jos pijamaua plină de pete şi ciorapii distruşi. M-am spălat pe faţă şi mi-am pus cămaşa curată înainte să mă urc în patul înalt, folosind scăunelul vechi încă aflat unde-l lăsasem. În timp ce incidentele zilei şi ale nopţii încă mai zumzăiau în capul meu ca albinele, i-am mulţumit lui Dumnezeu că fusesem cruţată, şi asta a fost tot ce am apucat să Îi spun înainte să mă ia somnul.

Am dormit doar trei ore. Apoi, îngrijorarea m-a

trezit. M-am sculat destul de devreme ca să mai am timp să-l întâlnesc pe Greg Aubert, agentul de asigurări. M-am îmbrăcat cu o pereche de blugi de-ai lui Bill şi cu o cămaşă tot de-a lui. Fuseseră lăsate afară, lângă uşă, alături de nişte şosete groase. Pantofii săi nu intrau în discuţie, dar spre încântarea mea am găsit o pereche de papuci cu talpă de cauciuc pe care-i lăsasem în fundul unui dulap. Bill avea cafea şi o cafetieră în bucătărie, de pe vremea când îmi făcea curte, şi am fost recunoscătoare că aveam o cană pe care să o iau cu mine în timp ce-mi croiam cu grijă drum prin cimitir şi prin porţiunea de pădure care înconjoară ceea ce mai rămăsese din casa mea.

Greg tocmai parca în curtea din faţă, când eu ieşeam dintre copaci. Coborî din camionetă, îmi măsură ţinuta ciudată şi o ignoră politicos. Am rămas amândoi, unul lângă altul, uitându-ne la bătrâna casă. Greg avea părul nisipiu, ochelari fără ramă şi era un membru al consiliului Bisericii Prezbiteriene[21]. Îmi plăcuse întotdeauna, măcar şi pentru că de fiecare dată când o duceam pe bunica să-şi plătească ratele, ieşea de la birou ca să-i strângă mâna şi să o facă să simtă că era un client important. Intuiţia sa în afaceri era egalată doar de norocul său. Oamenii spuneau de ani întregi că norocul său se extindea şi asupra celor ce-i cumpărau poliţele, deşi, desigur, spuneau asta oarecum în glumă.

— Dacă aş fi putut să prevăd asta, zise Greg. Sookie, îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva.

---

[21] Biserică protestantă ce se bazează pe doctrina calvinistă.

— Ce vrei să spui, Greg?

— Oh, eu doar… Aş vrea să mă fi gândit că ai nevoie de o acoperire mai mare, zise absent.

Porni spre spatele casei, iar eu am luat-o pe urmele lui. Curioasă, am început să-i ascult gândurile şi am fost uimită până peste poate de ce auzisem acolo.

— Aşadar, să faci vrăji ca să-ţi sprijini asigurările chiar funcţionează? am întrebat.

Icni. Nu pot descrie altfel sunetul pe care l-am auzit.

— Aşadar, e adevărat ce se spune despre tine, se bâlbâi. Eu, eu nu, e doar…

Rămase în picioare lângă bucătăria mea înnegrită şi se uită cu gura căscată la mine.

— E în regulă, am spus încercând să-i câştig încrederea. Poţi să pretinzi că nu ştiu nimic, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Soţia mea ar muri dacă ar şti, zise serios. Şi copiii la fel. Vreau să-i ţin la distanţă de partea asta din viaţa mea. Mama mea era… ea era…

— Vrăjitoare, i-am venit eu în ajutor.

— Păi, da.

Ochelarii lui Greg sclipiră în soarele dimineţii în timp ce se uita la ce mai rămăsese din bucătăria mea.

— Dar tatăl meu a pretins întotdeauna că nu ştie, şi deşi ea a continuat să mă instruiască să-i iau locul, voiam mai mult decât orice pe lumea asta să fiu un om obişnuit.

Greg dădu din cap, ca şi cum ar fi spus că-şi atinsese scopul.

Am privit în jos în cana mea de cafea, bucuroasă că aveam ceva de ţinut în mâini. Greg se minţea foarte tare pe sine însuşi, dar nu era treaba mea să-i arăt asta. Era ceva ce trebuia să rezolve cu Dumnezeul şi conştiinţa lui. Nu spun că metoda lui Greg era una rea, dar cu siguranţă nu era alegerea unui om obişnuit. Să-ţi asiguri mijloacele de trai (în sensul propriu) folosind magia, probabil că era împotriva oricărei reguli.

— Vreau să zic, sunt un agent bun, spuse, apărându-se, deşi eu nu scosesem o vorbă. Sunt atent ce asigur, sunt atent când verific lucrurile. Nu ţine totul doar de magie.

— Oh, nu, am spus, doar pentru că ar fi explodat de teamă dacă nu o făceam. Oamenii au oricum accidente, nu-i aşa?

— Indiferent de vraja pe care o folosesc, recunoscu el cu tristeţe. Conduc beţi. Şi uneori, metalul cedează, indiferent ce fac.

Ideea conformistului Greg Aubert învârtindu-se prin Bon Temps şi aruncând vrăji asupra maşinilor era aproape suficientă ca să-mi distragă atenţia de la ruinele casei mele… dar nu în totalitate.

În lumina strălucitoare şi îngheţată a zilei, puteam să văd pagubele în totalitatea lor. Deşi mi-am tot spus că ar fi putut fi mult mai rău – şi că eram foarte norocoasă că bucătăria fusese adăugată spre spatele casei, din moment ce fusese construită mai târziu – ea fusese totuşi încăperea ce adăpostea cele mai scumpe obiecte. Trebuia să înlocuiesc aragazul, frigiderul, boilerul, şi cuptorul cu microunde, iar veranda din spate adăpostise

maşina de spălat şi uscătorul.

După pierderea electrocasnicelor mari, urmau vasele şi oalele şi cratiţele şi argintăria, multe dintre piesele acestea fiind într-adevăr foarte vechi. Una dintre străbunicile mele provenise dintr-o familie foarte săracă, dar cumpărase un set de porţelan fin şi un serviciu de ceai din argint, care era un chin când trebuia să-l curăţ. Mi-am dat seama că nu mai trebuia să-l curăţ niciodată, dar acest gând nu-mi provoca nici o bucurie. Maşina mea era veche, şi trebuia schimbată de multă vreme, dar nu plănuisem să o fac acum.

Aveam asigurare şi aveam bani la bancă, mulţumită vampirilor care mă plătiseră ca să am grijă de Eric când acesta îşi pierduse memoria.

— Şi aveai detectoare de fum? întrebă Greg.

— Da, aveam, am spus, amintindu-mi de sunetul ascuţit care începuse imediat după ce Claudine mă trezise. Dacă tavanul holului este la locul lui, vei putea vedea unul.

Nu mai existau trepte care să ne conducă sus pe verandă, iar podeaua acesteia părea foarte nesigură. De fapt, uscătorul căzuse prin ea şi era înclinat într-un unghi ciudat. Mi se făcea rău văzând lucrurile mele de fiecare zi, lucruri pe care le atinsesem şi le folosisem de sute de ori, expuse în văzul lumii şi distruse.

— O să intrăm pe uşa din faţă, sugeră Greg, şi am fost bucuroasă să accept.

Era încă descuiată, şi am simţit un atac de panică înainte să-mi dau seama cât de ridicol era. Am intrat. Primul lucru pe care l-am observat a fost

mirosul. Totul mirosea a fum. Am deschis geamurile, iar vântul rece îndepărtă mirosul greu, până ce aerul a devenit suportabil.

Acest capăt al casei arăta mai bine decât mă aşteptam. Mobila trebuia curăţată, bineînţeles. Dar podeaua era solidă şi întreagă. Nici măcar nu am urcat scările; rareori foloseam camerele de-acolo, aşa că dacă păţiseră ceva puteau să mai aştepte.

Stăteam cu braţele încrucişate la piept. Am privit dintr-o parte în cealaltă, deplasându-mă încet prin cameră către hol. Am simţit podeaua vibrând când altcineva intră. Am ştiut fără să privesc în jur că Jason era în spatele meu. El şi Greg îşi spuseră ceva, dar după o secundă Jason rămase tăcut, din cauza şocului.

Am intrat în hol. Uşa dormitorului meu şi cea a dormitorului de vizavi erau amândouă deschise. Aşternuturile mele erau tot date într-o parte. Papucii mei erau lângă noptieră. Toate ferestrele erau mânjite cu fum şi pline de umezeală, iar mirosul îngrozitor era şi mai puternic. Pe tavanul holului se vedea detectorul de fum. Am arătat în tăcere cu degetul spre el. Am deschis uşa către dulapul cu cearşafuri şi am descoperit că toate erau ude. Bine, lucrurile puteau fi spălate. M-am dus în camera mea şi am deschis uşa dulapului. Dulapul avea un perete comun cu bucătăria. La prima vedere, hainele păreau intacte, până ce am observat că fiecare haină care se aflase pe un umeraş metalic avea o dungă de la un umăr la celălalt, unde umeraşul încins lăsase urme. Pantofii mei se copseseră. Poate că trei perechi mai erau

bune.

Am înghiţit în sec.

Deşi mă simţeam tot mai zdruncinată cu fiecare secundă, m-am alăturat fratelui meu şi agentului de asigurări în timp ce aceştia continuară să meargă, cu grijă, pe hol, spre bucătărie.

Podeaua dinspre partea mai veche a casei părea în regulă. Bucătăria fusese o cameră mare, din moment ce folosise şi ca loc de luat masa. Tăblia mesei era parţial arsă, şi la fel erau şi două dintre scaune. Linoleumul de pe podea era tot stricat, şi o parte din el era complet ars. Boilerul căzuse prin podea, iar perdelele care acoperiseră geamul de deasupra chiuvetei atârnau în fâşii. Mi-am amintit-o pe bunica făcând acele perdele; nu-i plăcea să coasă, dar cele de la JCPenney care-i plăceau erau prea scumpe. Aşa că a scos vechea maşină de cusut a mamei ei şi a cumpărat de la Hancock's nişte material ieftin, dar cu flori drăguţe, şi a măsurat, şi a înjurat în barbă, şi a muncit, şi a muncit, până ce în cele din urmă le-a făcut. Jason şi cu mine le-am admirat în mod exagerat, ca să o facem să simtă că meritaseră efortul, iar ea fusese atât de încântată.

Am deschis un sertar, cel în care se aflaseră toate cheile. Erau topite grămadă. Am strâns din maxilare cât am putut de tare. Jason stătea în picioare lângă mine, privind în jos.

— Rahat, zise cu o voce scăzută şi dură.

Asta m-a ajutat să-mi reţin lacrimile. L-am ţinut de braţ cam un minut. Mă bătea pe mână neîndemânatic. Să vezi lucruri familiare – lucruri

care deveniseră dragi tot folosindu-le – alterate în mod iremediabil de foc era un şoc teribil, indiferent de câte ori îmi aminteam că toată casa ar fi putut fi distrusă de foc; că aş fi putut muri. Chiar dacă detectorul de fum m-ar fi trezit, aş fi fugit afară doar ca să dau nas în nas cu piromanul Jeff Marriot.

Aproape tot ce se afla în partea estică a bucătăriei era distrus. Podeaua era instabilă. Acoperişul bucătăriei dispăruse.

— Noroc că încăperile de la etaj nu se întind şi deasupra bucătăriei, zise Greg când coborî după ce examinase cele două dormitoare şi podul. O să trebuiască să te consulţi cu un constructor ca să ştii sigur, dar cred că etajul al doilea este în esenţă neafectat.

După asta am vorbit cu Greg despre bani. Când vor veni? Câţi o să fie? Ce taxe va trebui să plătesc?

Jason s-a învârtit puţin prin curte, în timp ce eu şi cu Greg stăteam în picioare lângă maşina acestuia. Puteam simţi atitudinea şi mişcările fratelui meu. Jason era furios: pentru faptul că trecusem pe lângă moarte, pentru ceea ce se întâmplase cu casa. După ce Greg a plecat, lăsându-mă cu o listă îngrozitoare de lucruri de făcut şi cu telefoane de dat (de unde?) şi cu o slujbă pentru care trebuia să mă pregătesc (cu ce să mă îmbrac?), Jason veni spre mine şi spuse:

— Dacă aş fi fost acolo, l-aş fi ucis.

— În forma ta cea nouă? am întrebat.

— Da, probabil că i-aş fi provocat nemernicului ăluia spaima vieţii lui înainte să-şi ia adio de la ea.

— Cred că şi Charles a fost destul de înspăimântător, dar mulţumesc că te-ai gândit.

— L-au băgat la închisoare pe vampir?

— Nu, Bud Dearborn i-a spus doar să nu părăsească oraşul.

În fond, închisoarea din Bon Temps nu are o celulă pentru vampiri. Iar celulele obişnuite nu-i pot opri şi, în plus, au ferestre.

— Tipul ăsta a venit de-acolo, de la Frăţia Soarelui? Era doar un străin care a venit în oraş să-ţi facă rău?

— Aşa se pare.

— Ce au cu tine? În afară de faptul că ai ieşit cu Bill şi că ai avut de-a face cu alţi vampiri?

De fapt, Frăţia Soarelui avea destule împotriva mea. Eu eram responsabilă de faptul că se făcuse o razie la uriaşa lor biserică din Dallas şi că unul dintre cei mai importanţi lideri ai lor trebuise să dispară. Ziarele au fost pline de descoperirile pe care poliţia le-a făcut în clădirea din Texas a frăţiei. Când a ajuns acolo, găsind membrii agitându-se în dezordine şi strigând că fuseseră atacaţi de vampiri, poliţia a intrat în clădire să o percheziţioneze şi a descoperit la subsol o cameră de tortură, arme ilegale adaptate să tragă cu ţăruşi în vampiri şi un cadavru. Poliţia nu a reuşit să zărească un singur vampir. Steve şi Sarah Newlin, conducătorii bisericii frăţiei din Dallas, dispăruseră în acea noapte.

De atunci eu l-am mai văzut pe Steve Newlin. Fusese la Clubul Morţilor din Jackson. El şi unul dintre acoliţii săi se pregăteau să omoare un

vampir în club, când eu i-am împiedicat. Newlin a scăpat; prietenul său, nu.

Se pare că adepţii lui Newlin îmi dăduseră de urmă. Nu prevăzusem aşa ceva, dar nici nu pot spune că prevăzusem vreunul dintre lucrurile care mi se întâmplaseră anul trecut. Când Bill învăţase să folosească computerul, îmi spusese că oricine poate fi găsit prin intermediul lui dacă te pricepeai puţin şi aveai bani.

Poate membrii frăţiei angajaseră detectivi particulari, cum erau cei doi care fuseseră la mine acasă cu o zi în urmă. Poate că Jack şi Lily Leeds doar se prefăcuseră cu fuseseră angajaţi de familia Pelt? Poate că familia Newlin era adevăratul lor angajator. Nu mi s-au părut a fi persoane cu simpatii politice, dar puterea culorii verzi este universală.

— Cred că faptul că ieşeam cu un vampir a fost suficient pentru ei ca să mă urască, i-am spus lui Jason.

Stăteam pe haionul camionetei sale, uitându-ne disperaţi la casă.

— Pe cine crezi că ar trebui să sun ca să-mi refacă bucătăria?

Nu mi se părea că aveam nevoie de un arhitect: voiam doar să înlocuiesc ce-mi lipsea. Casa fusese ridicată fără să se sape o fundaţie, aşa că dimensiunile bucătăriei nu erau relevante. Din moment ce podeaua fusese arsă în toată bucătăria şi trebuia complet înlocuită, nu mă va costa cu mult mai mult să o fac puţin mai mare şi să închid complet veranda din spate. M-am gândit că astfel

maşina de spălat şi uscătorul nu vor mai fi la fel de neplăcut de folosit pe vreme rea. Aveam bani mai mulţi decât îmi trebuiau să acopăr partea care se scădea din impozit şi eram sigură că asigurarea va plăti pentru o mare parte din rest.

După un timp, am auzit venind o altă camionetă. Maxine Fortenberry, mama lui Hoyt, coborî cu două coşuri pentru rufe.

— Unde-ţi sunt hainele, fato? strigă. O să le iau acasă şi-o să le spăl, ca să poţi purta ceva care să nu miroasă a fum.

După ce eu am protestat, iar ea a insistat, am intrat amândouă în aerul neplăcut şi sufocant al casei, ca să luăm nişte haine. Maxine a insistat să ia şi un braţ de aşternuturi din dulap, ca să vadă dacă mai putea recupera ceva din ele.

Imediat după ce Maxine a plecat, Tara intră în luminiş la volanul noii ei maşini, urmată de ajutorul ei cu jumătate de normă, o tânără înaltă, care se numea McKenna şi care conducea vechea maşină a Tarei.

După o îmbrăţişare şi câteva vorbe bune, Tara zise:

— O să conduci bătrânul Malibu până-ţi rezolvi treaba cu asigurarea. Oricum stătea în garajul meu degeaba, şi aveam de gând să dau un anunţ la ziar că-l vând. Poţi să-l foloseşti.

— Mulţumesc, am spus buimacă. Tara, e foarte drăguţ din partea ta.

Am observat în trecere că nu arăta bine, dar eram prea copleşită de propriile mele probleme ca să mă mai gândesc şi la asta. Când ea şi McKenna

au plecat, le-am făcut un vag semn cu mâna.

După asta a venit Terry Bellefleur. S-a oferit să-mi demoleze partea arsă pentru o sumă neînsemnată, iar pentru foarte puţin în plus, va duce şi resturile la groapa de gunoi. Îmi explică apoi că va începe lucrul de îndată ce poliţia îi va da voie şi, spre surprinderea mea, mă îmbrăţişă scurt.

Apoi veni Sam, adus de Arlene. Câteva minute rămase în picioare, uitându-se la partea din spate a casei. Buzele îi erau strânse. Aproape orice bărbat ar fi spus: „Ce bine că am trimis vampirul acasă cu tine, nu-i aşa?” Dar Sam nu o făcu. Zise în schimb:

— Cu ce te pot ajuta?

— Dă-mi de lucru, am răspuns zâmbind. Iartă-mă dacă vin la muncă îmbrăcată altfel decât în uniforma obişnuită.

Arlene dădu ocol casei, apoi mă îmbrăţişa fără să scoată un cuvânt.

— Asta se poate rezolva, zise Sam. Tot nu zâmbea. Am auzit că tipul care a pus focul făcea parte din frăţie şi că asta e un fel de răzbunare că ai ieşit cu Bill.

— Avea o legitimaţie de membru în portofel şi o canistră cu benzină, i-am răspuns ridicând din umeri.

— Dar cum te-a găsit? Vreau să zic, nimeni de aici…

Vocea lui Sam se stinse atunci când analiză posibilitatea mai îndeaproape.

Se gândea, aşa cum o făcusem şi eu, că deşi incendiul putea fi pus doar pentru că mă

întâlnisem cu Bill, reacţia părea totuşi exagerată. Un comportament tipic ar fi fost ca un membru al frăţiei să arunce cu sânge de porc pe oamenii care se întâlneau sau aveau un parteneriat de afaceri cu un vampir. Asta se întâmplase de mai multe ori, cel mai celebru fiind un designer de la Dior care folosise doar manechine vampir la o prezentare pentru sezonul de primăvară. Astfel de incidente se întâmplau de obicei în oraşe mari, oraşe care găzduiau „biserici” mari ale frăţiei şi aveau o populaţie numeroasă de vampiri.

Dacă bărbatul fusese angajat de altcineva ca să-mi dea foc la casă? Dacă legitimaţia de membru al frăţiei fusese pusă colo ca să ne inducă în eroare?

Oricare dintre aceste lucruri ar fi putut fi adevărat; sau toate, sau nici unul. Nu mă puteam hotărî pe care să-l cred. Aşadar, eram ţinta unui ucigaş, la fel ca teriantropii? Trebuia să mă tem şi eu acum de un glonţ venit din întuneric, având în vedere că incendiul dăduse greş?

Era o perspectivă atât de înspăimântătoare, încât am evitat să mă gândesc la ea… erau ape prea adânci pentru mine.

Inspectorul care se ocupa de incendii la poliţia statală veni când Sam şi Arlene erau cu mine. Mâncam prânzul adus de Arlene. Că Arlene era o persoană care nu prea le avea cu mâncarea e un fel drăguţ de a spune, aşa că sandvişul meu era făcut cu un cârnat ieftin şi o brânză cu gust de plastic, iar cutia de suc era de fapt un ceai cu zahăr dintr-o marcă necunoscută. Dar se gândise

la mine şi mi le adusese, iar copiii ei făcuseră un desen pentru mine. Date fiind condiţiile, m-aş fi bucurat şi dacă-mi aducea doar o felie de pâine.

Din reflex, Arlene începu să-i facă ochi dulci inspectorului. Acesta era un bărbat osos, care se apropia de cincizeci de ani şi care se numea Dennis Pettibone. Denis avea un aparat de fotografiat, un carneţel şi o expresie îndârjită. Lui Arlene îi luă cam două minute de conversaţie ca să smulgă un zâmbet de pe buzele domnului Pettibone, iar ochii căprui ai acestuia îi admirau formele după încă două minute. Înainte să-l conducă pe Sam acasă, Arlene obţinuse de la inspector promisiunea că va trece pe la bar în acea seară.

Tot înainte să plece, Arlene îmi oferi canapeaua extensibilă din rulota ei, ceea ce era un gest foarte drăguţ, dar ştiam precis că aş fi deranjat-o şi aş fi încurcat-o în rutina ei de dus copiii la şcoală dimineaţa, aşa că i-am spus că aveam unde să stau. Nu credeam că Bill o să mă dea afară. Jason îmi spusese că puteam merge la el şi, spre surprinderea mea, înainte să plece, Sam zise:

— Poţi să stai cu mine, Sookie. Fără obligaţii. Am două dormitoare goale în rulotă. Iar într-unul dintre ele există chiar şi un pat.

— E drăguţ din partea ta, am spus, cu o voce foarte sinceră. Fiecare om din Bon Temps va crede că suntem pe cale să ne căsătorim dacă fac asta, dar cu siguranţă apreciez oferta.

— Doar nu crezi că nu vor face presupuneri dacă stai cu Bill?

— Nu mă pot căsători cu Bill. Nu legal, am răspuns punând capăt discuţiei. În afară de asta, acolo mai e şi Charles.

— Gaz pe foc, sublinie Sam. E chiar şi mai interesant.

— Este oarecum flatant că mă consideri suficient de bună ca să mă descurc cu doi vampiri odată.

Sam rânji, ceea ce-l făcu să arate cu zece ani mai tânăr. Privi peste umărul meu, când se auzi pietrişul scrâşnind sub roţile unei alte maşini.

— Ia te uită cine vine, zise.

O camionetă uriaşă şi veche opri în cele din urmă. Din ea coborî Dawson, vârcolacul uriaş care o făcea pe garda de corp pentru Calvin Norris.

— Sookie, tună el, cu o voce atât de profundă, încât mă aşteptam ca pământul să vibreze.

— Salut, Dawson.

Voiam să-l întreb „Ce faci aici?” dar mi-am imaginat că va suna destul de nepoliticos.

— Calvin a auzit de incendiu, zise Dawson fără să piardă vremea cu introduceri. Mi-a spus să trec pe-aici şi să văd dacă eşti rănită, şi să-ţi spun că se gândeşte la tine şi că dacă ar fi fost sănătos, ar fi fost deja aici să pună mâna la treabă.

Am văzut cu coada ochiului că Dennis Pettibone se uita cu interes la Dawson. Nu era nevoie ca acesta din urmă să poarte o inscripţie pe care să scrie „tip periculos”.

— Să-i transmiţi că îi sunt recunoscătoare. Mi-aş fi dorit şi eu să fie sănătos. Ce mai face?

— A fost deconectat de la vreo două chestii, azi-

dimineaţă, şi s-a plimbat puţin. A fost o rană urâtă, zise Dawson. O să mai dureze puţin până se reface complet.

Aruncă o privire să vadă cât de departe era inspectorul.

— Chiar şi pentru unul dintre noi, adăugă.

— Desigur, am zis. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Calvin a mai zis şi că locuinţa sa e goală cât e el în spital, dacă ai nevoie de un loc unde să stai. Ar fi fericit să te lase să o foloseşti.

Şi asta era drăguţ, şi am spus-o. Dar m-aş fi simţit foarte prost dacă i-aş fi fost datoare lui Calvin cu o chestie atât de importantă.

Dennis Pettibone mă strigă:

— Uitaţi, domnişoară Stackhouse, zise. Se poate vedea unde a folosit benzina pe veranda dumneavoastră. Vedeţi felul în care focul a pornit din locul de unde a stropit uşa?

Am înghiţit în sec.

— Da, văd.

— Aţi avut noroc că nu a bătut vântul azi-noapte. Şi, mai ales, aveţi noroc că aţi închis uşa aia, cea dintre bucătărie şi restul casei. Focul ar fi luat-o pe hol dacă nu închideaţi uşa. Când pompierii au spart geamul din partea de nord, focul a luat-o într-acolo căutând oxigen, în loc să-şi facă drum spre restul casei.

Mi-am amintit de impulsul care mă împinsese înapoi în casă, împotriva logicii, şi cum închisesem uşa în ultimul minut.

— După vreo două zile, nu cred că restul casei

va mai mirosi la fel de rău, zise inspectorul. Deschideţi acum geamurile, rugaţi-vă să nu plouă, şi destul de curând cred că nu veţi mai avea probleme. Bineînţeles trebuie să sunaţi la compania de electricitate şi să vorbiţi cu ei despre curent. Şi compania de gaz va trebui să arunce o privire la rezervorul cu propan. Aşadar, din acest punct de vedere, nu se poate trăi în casă.

Esenţa a ceea ce spunea era că aş fi putut pur şi simplu să dorm acolo ca să am un acoperiş deasupra capului. Fără electricitate, fără căldură, fără apă caldă, fără să-mi pot face de mâncare. I-am mulţumit lui Dennis Pettibone şi mi-am cerut scuze ca să mai discut ceva cu Dawson, care auzise totul.

— O să trec să-l văd pe Calvin peste o zi sau două, imediat ce rezolv asta, am spus făcând un semn cu capul spre spatele casei mele.

— Oh, da, zise garda de corp, cu un picior deja în camionetă. Calvin a zis că să-i spui cine a făcut asta, şi dacă a fost cineva care a dat un asemenea ordin, altcineva decât nemernicul care a murit.

Am privit la ce mai rămăsese din bucătăria mea şi aproape că puteam număra centimetrii care despărţiseră focul de dormitorul meu.

— Dintre toate, asta apreciez cel mai tare, am spus înainte ca spiritul meu creştinesc să mai poată îndulci gândul.

Ochii căprui ai lui Dawson îi întâlniră pe ai mei într-un moment de înţelegere reciprocă perfectă.

Capitolul 9

Datorită lui Maxine aveam haine care miroseau a curat pentru purtat la muncă, dar trebuia să-mi cumpăr ceva de încălţat de la Payless. De obicei, investesc în pantofi, din moment ce trebuie să stau atât de mult în picioare, dar nu aveam timp să mă duc în Clarice, la singurul magazin de calitate de acolo, sau să merg la mallul din Monroe. Când am ajuns la muncă, Sweetie Des Arts a ieşit din bucătărie să mă îmbrăţişeze, cu corpul său osos înfăşurat în şorţul alb de bucătăreasă. Chiar şi băiatul care debarasa mesele mi-a spus că-i pare rău. Holly şi Danielle, care-şi terminaseră tura, mă bătură pe umăr şi-mi spuseră că sperau că lucrurile o să meargă mai bine.

Arlene mă întrebă dacă credeam că frumosul Dennis Pettibone va trece pe la bar şi i-am spus că eram sigură că o va face.

— Cred că trebuie să bată drum lung până aici, zise gânditoare. Mă întreb unde locuieşte.

— Am cartea lui de vizită. Stă în Shreveport. Dacă mă gândesc bine, mi-a spus că şi-a cumpărat o mică fermă, chiar lângă Shreveport.

Ochii lui Arlene se măriră.

— Se pare că tu şi Dennis aţi discutat ceva.

Am început să protestez că inspectorul era cam bătrâior pentru mine, dar din moment ce Arlene

declarase cu consecvenţă în ultimii trei ani că are treizeci şi şase de ani, mi-am imaginat că ar fi fost lipsit de tact să insist.

— Încercam să treacă timpul, i-am răspuns. M-a întrebat de când lucrez cu tine şi dacă ai copii.

— Oh, chiar aşa? zâmbi larg Arlene. Bine, bine. Se duse să se ocupe de mesele ei, cu un pas mai vioi.

M-am pus pe treabă şi a durat mai mult decât de obicei să fac totul din cauza întreruperilor constante. Ştiam că în curând alte ştiri senzaţionale din oraş vor eclipsa incendiul casei mele. Deşi nu puteam să-mi doresc ca altcineva să treacă prin ce am trecut eu, m-aş fi bucurat să nu mai fiu subiectul de discuţie al tuturor clienţilor din bar.

Terry nu reuşise să se ocupe de treburile mai uşoare ale barului din timpul zilei, aşa că Arlene şi cu mine ne-am unit ca să-i ţinem locul. Faptul că eram ocupată mă ajuta să mă gândesc mai puţin la necazurile mele.

Deşi dormisem doar trei ore, m-am descurcat bine, până când Sam m-a strigat de pe holul care ducea la biroul său şi la toaletă.

Două persoane veniseră mai devreme şi se retrăseseră la masa lui din colţ ca să stea de vorbă cu el; îi observasem doar în trecere. Femeia avea în jur de şaizeci de ani şi era foarte grasă şi scundă. Folosea un baston. Bărbatul care o însoţea avea părul castaniu, un nas ascuţit şi sprâncene groase care-i dădeau expresivitate feţei. Îmi amintea de cineva, dar n-am putut cu nici un chip

să-mi aduc aminte de cine. Sam îi condusese în biroul său.

— Sookie, zise Sam îngrijorat, oamenii din biroul meu vor să stea de vorbă cu tine.

— Cine sunt?

— Ea este mama lui Jeff Marriot. Bărbatul este fratele lui geamăn.

— Oh, Doamne, am spus, dându-mi seama că bărbatul îmi amintea de cadavru. De ce vor să vorbească cu mine?

— Nu cred că el a avut vreodată ceva de-a face cu frăţia. Moartea lui li se pare de neînţeles.

Să spun că eram îngrozită de această întâlnire însemna să mă exprim foarte delicat.

— De ce să vorbească cu mine? am întrebat speriată.

Ajunsesem aproape de limita rezistenţei mele emoţionale.

— Vor doar… răspunsuri. Suferă.

— Şi eu, am răspuns. După casa mea.

— După cineva drag.

M-am uitat fix la Sam.

— De ce ar trebui să vorbesc cu ei? am întrebat. Ce vrei de la mine?

— Trebuie să auzi ce au de spus, zise Sam pe un ton care punea capăt discuţiei.

Nu mai voia să facă presiuni şi nu mai dorea să dea explicaţii. Acum decizia depindea doar de mine.

Pentru că aveam încredere în Sam, am acceptat.

— O să stau de vorbă cu ei când o să-mi termin

treaba, am spus.

Speram în sinea mea că vor pleca până atunci. Dar când schimbul meu se termină, cei doi încă mai erau în biroul lui Sam. Mi-am scos şorţul, l-am îndesat în coşul mare pe care scria „lenjerie murdară” şi am păşit încet către birou.

I-am privit pe cei doi Marriot cu mai multă atenţie, acum că ne aflam faţă-n faţă. Doamna Marriot (am bănuit) era într-o formă proastă. Pielea sa avea o tentă cenuşie, iar întregul ei corp părea să se prăbuşească. Ochelarii îi erau murdari, din cauză că plânsese atât de mult, şi adunase ghemotoace de şerveţele în mâini. Fiul ei era şocat şi lipsit de expresie. Îşi pierduse fratele geamăn şi-mi transmitea atât de multă nefericire, încât cu greu puteam să o absorb.

— Vă mulţumim că acceptaţi să vorbiţi cu noi, zise el.

Se ridică de pe scaun din reflex şi-mi întinse mâna.

— Eu sunt Jay Marriot, iar aceasta este mama mea, Justine.

Asta era o familie care descoperise o literă din alfabet şi rămăsese agăţată de ea.

Nu ştiam ce să zic. Le puteam spune că-mi părea rău că le murise cineva drag, când acesta încercase să mă ucidă? Nu exista nici o regulă de etichetă pentru situaţii de-astea; chiar şi bunica mea ar fi fost în încurcătură.

— Domnişoară… doamnă… Stackhouse, l-aţi întâlnit vreodată pe fratele meu?

— Nu, am răspuns.

Sam mă luă de mână. Din moment ce cei doi Marriot stăteau pe singurele două scaune care încăpeau în biroul lui Sam, el şi cu mine ne sprijineam de biroul său. Speram că nu-l durea piciorul.

— De ce ar da foc casei? Nu a mai fost niciodată arestat, din nici un motiv, vorbi Justine pentru prima oară.

Vocea îi era răguşită şi înecată în lacrimi; avea un ton de justificare.

— Cu siguranţă, nu ştiu.

— Ne puteţi spune cum s-a întâmplat? Mă refer la moartea lui.

Am simţit un val de furie pentru că eram obligată să-mi fie milă de ei, pentru că trebuia să fiu amabilă, să-i tratez într-un fel special. În fond, cine fusese cât pe ce să moară acolo? Cine-şi pierduse o parte din casă? Cine se afla în faţa unui colaps financiar, şi numai norocul o salvase de la un dezastru? Furia clocotea în mine, iar Sam îmi dădu drumul la mână şi mă cuprinse cu braţul. Puteam simţi tensiunea din corpul meu. Spera că-mi voi controla impulsul de a izbucni.

A trebuit să fac eforturi supraomeneşti, dar am rezistat.

— M-a trezit un prieten, am spus. Când am ieşit afară, am găsit un vampir care stătea la vecinul meu – şi el tot vampir – lângă trupul domnului Marriot. O canistră cu benzină se afla aproape de… în apropiere. Doctorul care a venit a spus că domnul Marriot avea benzină pe mâini.

— Ce l-a omorât? întrebă din nou mama.

— Vampirul.

— L-a muşcat?

— Nu, el… nu. Fără muşcături.

— Atunci, cum?

Jay îşi exprima o parte din furie.

— Cred că i-a rupt gâtul.

— Asta am auzit la biroul şerifului, zise Jay. Dar nu ştiam dacă ne spun adevărul.

Oh, pentru Dumnezeu!

Sweetie Des Arts băgă capul pe uşă să-i ceară lui Sam cheile de la depozit, pentru că avea nevoie de un borcan cu murături. Îşi ceru scuze pentru că ne întrerupsese. Arlene îmi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta pe hol către uşa angajaţilor şi m-am întrebat dacă Dennis Pettibone venise la bar. Fusesem atât de absorbită de propriile mele probleme încât nu observasem. Când uşa se trânti în urma ei, liniştea păru să cuprindă cămăruţa.

— Si ce făcea vampirul la tine-n curte? întrebă Jay nerăbdător. În mijlocul nopţii?

Nu i-am spus că nu era treaba lui. Mâna lui Sam mă strângea de braţ.

— Atunci se trezesc ei. Şi stătea la singura casă care se află lângă a mea.

Asta spusesem poliţiei.

— Cred că a auzit pe cineva la mine-n curte când era prin apropiere şi a venit să vadă cine e.

— Nu ştim cum a ajuns Jeff acolo, zise Justine. Unde-i e maşina?

— Nu ştiu.

— Şi avea o legitimaţie în portofel?

— Da, o legitimaţie de membru al Frăţiei

Soarelui, i-am explicat.

— Dar nu avea nimic în mod special împotriva vampirilor, protestă Jay. Suntem gemeni. Aş fi ştiut dacă avea vreo problemă cu ei. Asta chiar nu are nici o logică.

— I-a spus femeii din bar un nume şi un oraş false, am spus cât de blând am putut.

— Păi era doar în trecere, zise Jay. Eu sunt căsătorit, dar Jeff era divorţat. Nu-mi place să spun asta în faţa mamei, dar nu este un lucru neobişnuit pentru bărbaţi să dea o adresă şi un nume false atunci când întâlnesc o femeie într-un bar.

Asta era adevărat. Deşi Merlotte's era în primul rând un bar pentru cei din zonă, ascultasem prea multe poveşti de la străinii de oraş care treceau pe aici; ştiam cu siguranţă că minţeau.

— Unde îi era portofelul? întrebă Justine.

Se uită în sus la mine, ca un câine bătrân şi bătut, ceea ce îmi făcu inima să tresară.

— În buzunarul jachetei, am răspuns.

Jay se ridică brusc în picioare. Începu să se mişte, mergând încolo şi-ncoace în puţinul spaţiu pe care-l avea la dispoziţie.

— Uite, zise cu voce mai agitată, asta nu seamănă deloc cu Jeff. El îşi ţinea portofelul în blugi, ca şi mine. Nu ne punem niciodată portofelele în haină.

— Ce vrei să spui? întrebă Sam.

— Spun că nu cred că Jeff a făcut asta, zise geamănul său. Chiar şi oamenii aceia de la benzinăria Fina se pot înşela.

— Cineva de la Fina a spus că a cumpărat o

canistră cu benzină de-acolo? întrebă Sam.

Justine tresări din nou, iar bărbia – cu pielea atât de fină – îi tremura.

Mă întrebam dacă era ceva adevărat în spatele suspiciunilor familiei Marriot, dar acum ideea dispăruse. Telefonul a sunat şi am tresărit cu toţii. Sam ridică receptorul şi zise cu voce calmă:

— Merlotte's.

Ascultă ce i se spunea de la celălalt capăt al firului, mormăi ceva, apoi întrebă:

— Adevărat?

Şi în cele din urmă:

— O să-i spun.

Apoi închise.

— A fost găsită maşina fratelui tău, îi spuse lui Jay Marriot. Este pe un drumeag, aproape vizavi de aleea care duce la casa lui Sookie.

Mica rază de speranţă a familiei se stinse şi nu puteam să simt decât părere de rău pentru ei. Justine părea cu zece ani mai bătrână decât atunci când intrase în bar, iar Jay arăta de parcă ar fi stat zile întregi nedormit şi nemâncat. Au plecat fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt, ceea ce era o binecuvântare. Din cele câteva fraze pe care le schimbară între ei, am înţeles că se duceau să vadă maşina lui Jeff şi să întrebe dacă puteau lua lucrurile lui din ea. M-am gândit că şi acolo vor da de o fundătură.

Eric îmi spusese că drumeagul, o bucată de pământ bătătorit care ducea la o zonă de vânătoare pentru căprioare, era locul unde Debbie Pelt îşi ascunsese maşina când venise să mă ucidă.

Ar fi trebuit să se pună o pancartă pe care să scrie: „Loc de parcare pentru cei care comit atacuri nocturne asupra lui Sookie”.

Sam se întoarse în cameră clătinându-se. Condusese până la ieşire familia Marriot. Se aşeză lângă mine, proptindu-se de birou şi-şi lăsă cârjele deoparte. Mă cuprinse cu braţul. M-am întors către el şi mi-am strecurat braţul în jurul taliei sale. Mă ţinu la pieptul lui şi pentru un minut m-am simţit liniştită. Corpul său îmi transmitea căldura lui, iar siguranţa afecţiunii sale mă alina.

— Te supără piciorul? l-am întrebat când a început să se agite.

— Nu piciorul, îmi răspunse.

Am privit în sus, uimită, să-i întâlnesc privirea. Arăta jalnic. Brusc am înţeles ce-l deranja pe Sam şi m-am făcut roşie ca focul. Dar nu i-am dat drumul. Şovăiam să renunţ la confortul pe care mi-l dădea apropierea de cineva – nu, de a fi aproape de Sam. Pentru că nu m-am îndepărtat, şi-a pus încet buzele peste ale mele. Buzele sale le atinseră pe ale mele o dată, de două ori, apoi se decise să mă sărute, iar căldura limbii sale îmi umplu gura, dezmierdând-o.

Era nemaipomenit de bine. Vizita familiei Marriot mă dusese la capitolul mister. Acum, categoric ajunsesem la dragoste.

Înălţimea sa era destul de apropiată de a mea, ca să nu trebuiască să mă întind pentru a-i ajunge la buze. Sărutul său deveni mai insistent. Buzele sale alunecară în jos pe gâtul meu, către o zonă sensibilă şi vulnerabilă, iar dinţii săi muşcară foarte

blând.

Am gemut uşor. Pur şi simplu nu m-am putut abţine. Dacă aş fi avut darul teleportării, ne-aş fi dus pe amândoi, într-o clipă, într-un loc mult mai intim. Pe undeva, simţeam că era ceva de prost-gust să te simţi atât de plin de dorinţă, într-un birou dezordonat dintr-un bar. Dar căldura mă cuprinse când mă sărută din nou. Întotdeauna fusese ceva între noi, iar din tăciunii încinşi izbucnise din nou focul.

M-am luptat să revin la realitate. Era ăsta entuziasmul supravieţuitorului? Era din cauza piciorului său? Chiar avea nevoie de nasturi la cămaşă?

— Nu e suficient de bine pentru tine, aici, zise, gemând şi el puţin.

Se îndepărtă şi se întinse după cârje, dar apoi mă trase din nou şi mă sărută iar.

— Sookie, o să…

— Ce o să faci? întrebă o voce ca de gheaţă din pragul uşii.

Dacă eu eram înmărmurită de uimire, Sam era furios. Într-o fracţiune de secundă, am fost dată la o parte, iar el se aruncă asupra intrusului, aşa cum era, cu piciorul rupt.

Inima-mi bătea ca la un iepure speriat, şi am pus o mână peste piept, ca să fiu sigură că nu sare afară. Atacându-l brusc, Sam îl trântise pe Bill la podea. Sam îşi trase mâna strânsă pumn, dar Bill îşi folosi greutatea şi forţa ca să-l împingă pe Sam până când acesta ajunse la podea. Bill îşi scosese colţii, iar ochii îi străluceau.

— Opriţi-vă, am strigat nu prea tare, speriată că toţi clienţii ar putea veni în fugă.

Rapid, într-o acţiune personală, am apucat cu ambele mâini părul moale şi întunecat la culoare al lui Bill şi i-am tras capul pe spate. În agitaţia momentului, Bill m-a apucat de încheieturi şi a început să răsucească. Mă sufocam de durere. Ambele mele mâini erau pe cale să se rupă, când Sam profită de ocazie şi-l lovi pe Bill în maxilar cu toată puterea. Teriantropii nu sunt la fel de puternici ca vârcolacii şi vampirii, dar pot lovi destul de tare. Bill fu aruncat într-o parte. Îşi reveni. Dându-mi drumul la mâini se ridică şi se întoarse către mine cu o mişcare graţioasă.

Ochii îmi erau plini de lacrimi din cauza durerii şi i-am deschis larg ca să le împiedic să se scurgă pe obraji. Dar eram sigură că arătam ca o persoană care se străduieşte din răsputeri să nu plângă. Îmi ţineam braţele la piept, întrebându-mă când vor înceta să mă doară.

— Pentru că maşina ta a ars, am venit să te iau, căci e ora la care pleci de la muncă, explică Bill, cu degetele plimbându-i-se blând pe urmele de pe braţele mele. Jur că intenţionam doar să-ţi fac o favoare. Îţi jur că nu te spionam. Îţi jur că nu am vrut să-ţi fac nici un rău.

Era o scuză destul de bună şi eram bucuroasă că vorbise el primul. Nu numai că mă durea, dar mă simţeam şi prost. Bineînţeles, Bill nu avea de unde să ştie că Tara îmi împrumutase o maşină. Trebuia să-i fi lăsat un bilet sau un mesaj pe robotul telefonic, dar de la casa arsă venisem

direct la muncă, şi pur şi simplu nu-mi trecuse prin minte. Altceva îmi trecu însă, aşa cum ar fi trebuit.

— Oh, Sam te doare şi mai rău piciorul?

Am trecut pe lângă Bill să-l ajut pe Sam să se ridice în picioare. Am preluat din greutatea sa cât de mult am putut ştiind că mai degrabă ar sta pentru totdeauna pe podea decât să accepte ajutor din partea lui Bill. În cele din urmă, cu destulă dificultate, l-am ajutat pe Sam să stea drept, şi am văzut că era atent să-şi lase greutatea pe piciorul sănătos. Nici măcar nu-mi puteam imagina cum se simţea Sam.

Era destul de enervat, am descoperit asta direct. Se uită dincolo de mine, la Bill.

— Ai intrat fără să anunţi, fără să baţi la uşă? Sunt sigur că nu te aştepţi să-ţi spun că-mi pare rău că am sărit la tine.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Sam atât de furios. Îmi dădeam seama că era ruşinat că nu m-a protejat mai „eficient”, că era umilit că Bill a fost mai puternic şi m-a rănit. Şi, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, Sam avea de-a face cu toţi acei hormoni care explodaseră atunci când fuseserăm întrerupţi.

— Oh, nu. Nu mă aştept la asta.

Vocea lui Bill făcu temperatura să scadă când i se adresă lui Sam. Aproape că mă aşteptam să văd ţurţuri apărând pe pereţi.

Aş fi vrut să fiu la o mie de mile distanţă. Îmi doream să pot ieşi afară, să mă urc în maşina mea şi să mă duc la mine acasă. Bineînţeles, nu puteam. Cel puţin aveam o maşină de care să mă

folosesc şi i-am explicat asta lui Bill.

— Atunci nu ar fi trebuit să mă deranjez să vin să te iau şi voi doi aţi fi putut continua neîntrerupţi, zise pe un ton ucigător. Unde o să-ţi petreci noaptea, dacă pot să te întreb? Aveam de gând să merg la magazin să-ţi iau nişte mâncare.

Din moment ce Bill detesta cumpărăturile, ăsta ar fi fost un efort fantastic, şi voia să se asigure că aflam despre el. (Bineînţeles, era la fel de posibil să inventeze asta pe loc, ca să fie sigur că mă simţeam cât mai prost posibil.)

Mi-am revizuit opţiunile. Deşi nu ştiam niciodată peste ce dădeam acasă la fratele meu, asta părea cea mai înţeleaptă alegere.

— O să mă duc până acasă să-mi iau nişte farduri din baie, apoi o să merg la Jason, am spus.

— Mulţumesc că m-ai găzduit azi-noapte, Bill. Bănuiesc că l-ai adus pe Charles la muncă. Spune-i că dacă vrea să-şi petreacă noaptea la mine acasă, cred că... ăăă... locul lui de dormit e în regulă.

— Spune-i tu. E chiar afară, zise Bill cu o voce mai mult decât morocănoasă.

Imaginaţia lui Bill realizase evident un scenariu cu totul diferit pentru acea noapte. Felul în care decurgeau lucrurile îl făcea destul de nefericit.

Sam suferea atât de tare (puteam vedea durerea plutind ca o strălucire roşie în jurul lui), încât cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să plecăm de-acolo înainte să cedeze.

— Ne vedem mâine, Sam, am spus şi l-am sărutat pe obraz.

Încercă să-mi zâmbească. Nu am îndrăznit să-i

ofer ajutorul ca să ajungă la rulotă, câtă vreme vampirii erau acolo, pentru că ştiam că mândria lui Sam ar fi avut de suferit. În acel moment, mândria era mai importantă pentru el decât starea în care se afla piciorul rănit.

Charles era în spatele barului şi îşi vedea de treabă. Când Bill îi oferi găzduire pentru a doua zi la rând, Charles acceptă, renunţând la locul de dormit netestat din casa mea.

— Trebuie să verificăm ascunzătoarea de la tine, Sookie, ar fi putut apărea crăpături din cauza focului, zise Charles serios.

Înţelegeam o astfel de necesitate şi, fără să-i spun vreun cuvânt lui Bill, m-am urcat în maşina mea de împrumut şi am mers spre casă. Lăsasem ferestrele deschise întreaga zi şi mirosul dispăruse în cea mai mare parte. Felul în care decurgeau lucrurile îmi plăcea. Mulţumită strategiei pompierilor şi felului neexperimentat în care fusese pus focul, mare parte din casa mea avea să fie locuibilă în scurt timp. În acea seară, de la bar am sunat un meşter, Randall Shurtliff, şi acesta a fost de acord să se oprească pe la mine a doua zi la prânz. Terry Bellefleur îmi promisese să înceapă să îndepărteze resturile bucătăriei a doua zi, dimineaţă devreme. Va trebui să fiu acolo, să pun deoparte tot ce-aş fi putut salva. Simţeam că acum aveam două slujbe.

Brusc, mă simţeam extenuată, iar braţele mă dureau. A doua zi, urma să am vânătăi uriaşe. Aproape că era prea cald ca să se mai justifice un tricou cu mânecă lungă, dar va trebui să port aşa

ceva. Înarmată cu o lanternă din torpedoul maşinii Tarei, mi-am luat fardurile şi câteva haine pe care le-am îndesat într-o geantă sport câştigată la programul Relay for Life[22]. Am băgat în ea şi nişte cărţi pe care nu apucasem să le citesc – cărţi pe care le luasem la grămadă din coşul de reduceri al librăriei. Asta îmi îndreptă gândurile către altceva. Aveam filme pe care trebuia să le înapoiez? Nu. Cărţi de la bibliotecă? Da, trebuia să returnez câteva, însă mai întâi trebuia să le ţin o vreme la aer curat. Orice altceva care să-i fi aparţinut unei alte persoane? Slavă Domnului că lăsasem costumul Tarei la curăţat.

Nu avea nici un rost să închid ferestrele, pe care le lăsasem deschise ca să dispară mirosul, din moment ce se putea intra uşor în casă prin bucătăria arsă. Dar când am ieşit pe uşa din faţă am încuiat-o în urma mea. Ajunsesem la Hummingbird Road înainte să realizez ce stupid era gestul, şi în timp ce conduceam către casa lui Jason m-am trezit zâmbind după multe, multe ore.

---

[22] Program de colectare de fonduri pentru lupta împotriva cancerului, coordonat de Societatea Americană de Cancer.

Capitolul 10

Fratele meu cel trist era bucuros să mă vadă. Faptul că noua sa „familie” nu avea încredere în el îl măcinase pe Jason întreaga zi. Chiar şi pantera, iubita sa Christal, era nervoasă când vedea că suspiciunea plana asupra lui. Îl trimisese la plimbare când apăruse la uşa ei în acea seară. Când am aflat că se dusese la Hotshot, am explodat. I-am spus fratelui meu, fără ocolişuri, că aparent îşi dorea să moară şi că nu eram responsabilă dacă i se întâmpla ceva. Îmi răspunse că oricum nu fusesem niciodată responsabilă dacă făcea ceva, aşa că de ce aş începe acum.

Şi am continuat aşa o bună bucată de vreme.

După ce a acceptat bombănind să stea departe de tovarăşii săi teriantropi, am pornit, cu geanta pe umăr, pe micul hol, în jos, până în dormitorul de oaspeţi. Aici îşi ţinea calculatorul, vechile trofee de pe vremea când era în echipele de baseball şi de fotbal ale liceului, şi o bătrână canapea extensibilă destinată mai ales vizitatorilor care beau prea mult şi nu puteau conduce până acasă. Nici măcar nu m-am deranjat să o desfac, doar am întins peste vinilinul lucios o pătură veche. Am tras o altă pătură pe mine.

După ce mi-am spus rugăciunile, mi-am trecut în revistă ziua. Fusese atât de plină de evenimente, încât am obosit încercând să mi le amintesc pe toate. În trei minute, eram ruptă de

realitate. În acea noapte am visat animale care mârâiau; toate erau împrejurul meu, în ceaţă, iar eu eram speriată. Îl puteam auzi pe Jason ţipând undeva în negură, dar nu-l puteam găsi să-l apăr.

Uneori nu ai nevoie de un psihiatru ca să interpretezi un vis, nu-i aşa?

M-am trezit puţin când Jason a plecat la muncă dimineaţă, mai ales fiindcă a trântit uşa în urma lui. Am mai moţăit vreo oră, apoi m-am trezit de-a binelea. Terry urma să vină la mine ca să înceapă să dărâme partea distrusă a casei, şi trebuia să văd dacă putea fi salvat vreunul dintre lucrurile din bucătărie.

Din moment ce aceasta se anunţa a fi o muncă murdară, am împrumutat salopeta albastră a lui Jason, cea pe care o folosea când lucra la maşină. Am căutat în dulap şi am scos o haină veche, din piele, pe care Jason o purta când avea de făcut munci grele. Mi-am însuşit şi o cutie cu saci de gunoi. Când porneam maşina Tarei, m-am întrebat cum naiba aveam să pot s-o recompensez pentru că mi-o împrumutase. Mi-am amintit că trebuie să-i iau costumul. Din moment ce tot mă gândeam la asta, am făcut un mic ocol să-l scot de la curăţătorie.

Azi, Terry era într-o dispoziţie echilibrată, spre uşurarea mea. Zâmbea în timp ce se repezea cu un baros asupra scândurilor carbonizate ale verandei din spate. Deşi ziua era foarte rece, Terry purta doar un tricou fără mâneci, băgat în jeanşi. Acesta îi acoperea majoritatea cicatricilor îngrozitoare. După ce l-am salutat şi am constatat

că nu avea chef de vorbă, am intrat pe uşa din faţă. Mă simţeam parcă atrasă pe hol către bucătărie, să mai privesc încă o dată dezastrul lăsat în urmă de incendiu.

Pompierii spuseseră că podeaua era sigură. La început, mi-a fost greu să calc pe linoleumul scorojit, mă simţeam nervoasă, dar după o clipă, două, mi-am mai revenit. Mi-am pus mănuşile şi am început să muncesc, luând la verificat dulapuri, corpuri suspendate şi sertare. Unele dintre lucruri se topiseră sau se deformaseră din cauza căldurii. Alte câteva, cum ar fi strecurătoarea mea de plastic, erau atât de deformate încât mi-a luat o secundă sau două să identific ce obiect ţineam în mână.

Am aruncat lucrurile distruse direct pe fereastra dinspre sud a bucătăriei, departe de Terry.

Nu mai aveam încredere în nici unul dintre alimentele care fuseseră în dulapurile de pe peretele exterior. Făina, orezul, zahărul – toate fuseseră în recipiente Tupperware şi, deşi erau etanşe, pur şi simplu nu voiam să le mai folosesc. Acelaşi lucru era valabil şi pentru conserve; dintr-un motiv sau altul, nu aveam curajul să utilizez conserve care se încinseseră atât de tare.

Din fericire, vesela pe care o foloseam zilnic şi serviciul de porţelan care aparţinuse stră-străbunicii mele scăpaseră, căci se aflaseră în dulapul cel mai îndepărtat de foc. Şi argintăria de la ea era în stare bună. Însă mult mai utilele mele tacâmuri din inox, care se aflaseră mai aproape de foc, erau contorsionate. Unele dintre oale şi cratiţe

puteau fi încă folosite.

Am muncit două sau trei ore, adăugând diverse lucruri la mormanul de-afară, de dincolo de fereastră, sau îndesându-le în sacii de gunoi de la Jason, ca să le folosesc în viitoarea mea bucătărie nouă. Terry lucra şi el din greu, luând din când în când câte o pauză ca să bea apă din sticlă, sprijinit de haionul camionetei sale. Temperatura urca spre cincisprezece grade. Se putea să mai avem câteva îngheţuri puternice, plus că exista întotdeauna posibilitatea unui viscol, dar puteam conta pe faptul că primăvara va veni în curând.

Nu era o dimineaţă rea. Mă simţeam ca şi cum făceam un pas înainte în recuperarea casei mele. Terry era o companie care nu mă solicita, din moment ce nu-i plăcea să vorbească, şi-şi exorciza demonii prin muncă grea. Terry se apropia acum de şaizeci de ani. O parte din părul de pe piept, pe care-l puteam vedea pe deasupra marginii tricoului, era grizonat. Părul său, cândva roşcat, se decolora pe măsură ce înainta în vârstă. Dar era un bărbat puternic şi manevra barosul cu vigoare, încărcând scândurile în spatele camionetei fără semne de oboseală.

Terry plecă să ducă o încărcătură la groapa de gunoi. Cât a fost el plecat, am intrat în dormitor şi mi-am făcut patul – un lucru ciudat şi aiurea, ştiu. Va trebui să dau cearşafurile jos şi să le spăl; de fapt, va trebui să spăl aproape fiecare bucată de ţesătură din casă, ca să scap complet de mirosul de ars. Va trebui chiar să spăl pereţii şi să zugrăvesc holul, deşi zugrăveala din restul casei

părea destul de curată.

Tocmai luasem o pauză în curte, când am auzit o camionetă, chiar cu câteva clipe înainte să apară după ce ieşise dintre copacii care mărgineau aleea. Spre surprinderea mea, am recunoscut camioneta lui Alcide, şi am simţit o izbucnire de revoltă. Îi spusesem să stea la distanţă.

Părea iritat când a sărit din cabină. Stăteam la soare pe unul din şezlongurile mele de aluminiu, întrebându-mă cât era ceasul şi când va ajunge meşterul. După noaptea absolut chinuitoare pe care o petrecusem acasă la Jason, plănuiam să-mi găsesc un alt loc în care să stau în timp ce era refăcută bucătăria. Nu-mi puteam imagina că restul casei mele ar fi fost locuibil până când lucrarea nu era terminată, şi asta putea să dureze luni bune de-acum încolo. Jason nu mă voia în preajmă atât de mult timp, eram sigură. Ar fi trebuit să se descurce cu mine dacă voiam să rămân – în fond, era fratele meu –, dar nu voiam să-i pun la încercare spiritul fratern. Dacă mă gândeam la asta, nu era nimeni cu care să vreau să stau două luni.

— De ce nu mi-ai spus? izbucni Alcide când atinse pământul cu picioarele.

Am oftat. Alt bărbat furios.

— Nu suntem prea buni prieteni acum, i-am amintit. Dar aş fi ajuns şi acolo. Au trecut doar două zile.

— Pe mine ar fi trebuit să mă suni în primul rând, îmi spuse, pornind în jurul casei să evalueze pagubele.

Se opri chiar în faţa mea.

— Ai fi putut să mori, zise, ca şi cum asta ar fi fost o noutate.

— Da, am spus. Ştiu asta.

— A trebuit să te salveze un vampir.

Vocea sa exprima un vădit dezgust. Vampirii şi vârcolacii pur şi simplu nu se înţelegeau.

— Da, am fost de acord, deşi de fapt salvatorul meu a fost Claudine.

Dar Charles îl omorâse pe incendiator.

— Ai fi preferat să fi murit eu?

— Nu, bineînţeles că nu! Se întoarse să privească veranda aproape decopertată. E cineva care lucrează deja la dărâmarea părţii distruse?

— Da.

— Aş fi putut aduce o întreagă echipă.

— Terry s-a oferit.

— Îţi pot oferi un preţ bun pentru reconstrucţie.

— Am chemat un meşter.

— Îţi pot împrumuta banii pentru asta.

— Am bani, mulţumesc.

Asta-l uimi.

— Ai? De unde na… Se opri înainte să spună ceva de neiertat. Nu credeam că bunica ta a avut atât de mult să-ţi lase, zise, ceea ce era aproape la fel de rău.

— Am câştigat banii, am spus.

— Ai câştigat banii de la Eric?

Ghicise corect. Ochii lui Alcide străluceau de furie. Am crezut că avea să mă zgâlţâie niţel.

— Calmează-te, Alcide Herveaux, am spus tăios. Cum i-am câştigat nu e treaba ta. Sunt fericită să-i

am. Şi dacă n-o să mai fii atât de furios, o să-ţi spun că mă bucur că îţi pasă de mine şi că-ţi sunt recunoscătoare că mi-ai oferit ajutorul. Dar nu mă trata ca şi cum aş fi un copil cu nevoi speciale, de clasa a cincea ajutătoare.

Alcide se holba în jos la mine în timp ce eu îmi continuam discursul.

— Îmi pare rău. Am crezut că tu... Am crezut că eram suficient de apropiaţi ca să mă cauţi în noaptea aceea. Am crezut că... poate aveai nevoie de ajutor.

Miza pe cartea cu „mi-ai rănit sentimentele”.

— Nu mă deranjează să cer ajutor atunci când am nevoie. Nu sunt atât de mândră, am spus. Şi mă bucur să te văd. (Nu era în întregime adevărat.) Dar nu te comporta ca şi cum nu aş putea să mă ocup de lucrurile de care am nevoie, pentru că pot, şi o fac.

— Vampirii te-au plătit că l-ai ascuns pe Eric cât au fost vrăjitoarele în Shreveport?

— Da, am spus. A fost ideea fratelui meu. Atunci mi-a fost ruşine. Dar acum sunt recunoscătoare că am banii. Nu va trebui să mă împrumut ca să-mi pun casa la punct.

Chiar atunci Terry Bellefleur se întoarse cu camioneta sa şi le-am făcut cunoştinţă celor doi bărbaţi. Terry nu păru deloc impresionat de faptul că-l întâlnea pe Alcide. De fapt, se întoarse la muncă după ce-i strânse indiferent mâna. Alcide se uită cu îndoială la Terry.

— Unde stai?

Slavă Domnului, Alcide se hotărâse să nu pună

întrebări despre cicatricile lui Terry.

— Stau la Jason, am răspuns prompt, lăsând să-mi scape şi faptul că era doar temporar.

— Cât va dura reconstrucţia?

— Uite-l pe tipul care-mi poate spune, am zis recunoscătoare.

Randall Shurtliff avea şi el o camionetă şi venea împreună cu soţia şi partenera lui. Delia Shurtliff era mai tânără decât Randall, frumoasă ca o cadra şi dură ca oţelul. Era cea de-a doua soţie a lui Randall. Când divorţase de prima lui soţie, cea cu care avea trei copii şi care-i făcuse curat în casă doisprezece ani, Delia începuse deja să lucreze pentru Randall şi treptat reuşise să-i conducă afacerea mult mai eficient decât o făcuse el vreodată. Putea să le ofere primei sale soţii şi copiilor mai multe avantaje cu banii pe care cea de-a doua soţie îl ajutase să-i câştige decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. Era deja de notorietate (vreau să spun că nu eram singura care ştia asta) că Delia abia aştepta ca Nary Helen să se recăsătorească, iar cei trei băieţi Shurtliff să termine liceul.

Am oprit gândurile Deliei, cu hotărârea de a mă strădui să-mi păstrez scuturile ridicate. Randall era încântat să-l întâlnească pe Alcide, pe care-l ştia din vedere, iar Randall era şi mai nerăbdător să se ocupe de reconstrucţia bucătăriei mele acum, că ştia că sunt prietenă cu Alcide. Familia Herveaux avea multă greutate, atât ca prestigiu personal, cât şi financiar, în afacerile cu construcţii. Spre iritarea mea, Randall începu să-i adreseze toate

observaţiile lui Alcide, şi nu mie. Alcide acceptă asta cu naturaleţe.

M-am uitat la Delia, Delia s-a uitat la mine. Eram foarte diferite, dar în acel moment gândeam la fel.

— Ce crezi, Delia? am întrebat-o. Cât o să dureze?

— O să trăsnească şi-o să pufnească, zise. Părul ei era mai deschis la culoare decât al meu, mulţumită salonului de coafură, şi era machiată puternic la ochi, dar era îmbrăcată adecvat în pantaloni de doc şi un tricou cu guler pe care scria, deasupra sânului stâng, Shurtliff Construction. Dar are de terminat o casă la Robin Egg. Poate lucra la bucătăria ta înainte să se apuce de o casă în Clarice. Aşa că să zicem că de acum în trei, patru luni, vei avea o bucătărie bună de folosit.

— Mulţumesc, Delia. Trebuie să semnez ceva?

— O să-ţi pregătim un deviz estimativ. Ţi-l aduc la bar ca să-l vezi. O să includem şi electrocasnicele pentru că putem obţine un discount. Dar îţi spun de-acum, te orientezi după valoarea asta.

Îmi arătă devizul pentru renovarea unei bucătării pe care o făcuseră cu o lună-n urmă.

— Am banii ăştia, am spus, deşi în interiorul meu am ţipat cât am putut de tare.

Chiar şi cu banii de pe asigurare, va trebui să folosesc o bună parte din ce aveam în bancă.

Mi-am amintit cu tristeţe că trebuia să-i fiu recunoscătoare lui Eric că mă plătise cu toţi acei bani, pe care trebuia să-i cheltui acum. Nu va

trebui să împrumut de la bancă sau să vând pământul sau să iau orice altă măsură drastică. Ar trebui să mă gândesc la bani ca fiind doar în trecere prin contul meu, nu decişi să rămână acolo. Nu-mi aparţineau de fapt. Doar îi aveam în păstrare pentru o vreme.

— Tu şi cu Alcide sunteţi prieteni buni? întrebă Delia, odată ce am terminat discuţiile despre afaceri.

M-am gândit puţin.

— Uneori, am răspuns cinstit.

Râse, scoţând nişte sunete care aveau o rezonanţă foarte… sexy. Ambii bărbaţi priviră spre noi, Randall zâmbind, Alcide întrebător. Erau prea departe ca să audă ce spuneam.

— O să-ţi spun ceva, zise încet Delia Shurtliff. Rămâne între noi şi restul lumii. Secretara lui Jackson Herveaux, Connie Babcock – ai cunoscut-o?

Am încuviinţat. Cel puţin o văzusem şi vorbisem cu ea când trecusem pe la biroul lui Alcide, în Shreveport.

— A fost arestată în dimineaţa asta pentru că a furat de la Herveaux şi Fiul.

— Ce a luat?

Eram numai urechi.

— Asta nu înţeleg. A fost prinsă sustrăgând nişte hârtii din biroul lui Jackson Herveaux. Nu hârtii cu afaceri, ci personale, după câte am auzit. A spus că a fost plătită să facă asta.

— De cine?

— De un tip care are un magazin de

motociclete. Acum, zi şi tu, are vreo logică?

Avea, dacă ştiai că această Connie Babcock se culca cu Jackson Herveaux, pe lângă faptul că lucra la firma lui. Avea, dacă realizai şi că Jackson o dusese la înmormântarea colonelului Flood pe Christine Larrabee, un vârcolac de rasă pură şi plin de influenţă, în loc să o ia cu el pe lipsita de puteri, fiinţă omenească, Connie Babcock.

În timp ce Delia broda pe marginea poveştii, am rămas pierdută în gânduri. Jackson Herveaux era fără îndoială un afacerist inteligent, dar se dovedea a fi un politician prost. Era o tâmpenie că pusese să fie arestată Connie. Atrăgea atenţia asupra vârcolacilor, reprezenta un risc să-i dea de gol. Nişte persoane atât de secretoase nu vor aprecia un lider care nu putea rezolva o problemă cu mai mult tact.

De fapt, ţinând cont că Alcide şi Randall discutau despre reconstrucţia casei mele, între ei, în loc să o facă cu mine, se pare că lipsa de tact era fără îndoială caracteristică familiei Herveaux.

Apoi, m-am încruntat. Mi-a trecut prin minte că Patrick Furnan putea să fie suficient de subtil şi de inteligent încât să fi pus la cale întreaga treabă – mituind-o pe renegata Connie să-i fure hârtiile personale ale lui Jackson, apoi asigurându-se că avea să fie prinsă – ştiind că Jackson se va pierde cu firea. Patrick Furnan putea fi mult mai deştept decât părea, iar Jackson Herveaux mult mai prost, cel puţin în ceea ce conta dacă voiai să fii liderul haitei. Am încercat să renunţ la aceste speculaţii tulburătoare. Alcide nu scosese o vorbă despre

arestarea lui Connie, aşa că ajunsesem la concluzia că el credea că nu era treaba mea. Bine, poate că se gândea că aveam destule pentru care să-mi fac griji, şi avea dreptate. Mi-am întors gândurile spre prezent.

— Crezi că o să observe că am plecat? am întrebat-o pe Delia.

— Oh, da, zise Delia încrezătoare. Poate că o să-i ia lui Randall un minut, dar se va uita în jur după mine. Se simte pierdut dacă nu mă poate găsi.

Iată o femeie care ştia cât valorează. Am oftat şi m-am gândit să urc în maşina mea împrumutată şi să plec. Alcide, zărindu-mi expresia, îşi întrerupse discuţia cu meşterul şi păru vinovat.

— Scuze, strigă. Obişnuinţa.

Randall veni înapoi, acolo unde mă aflam.

— Iartă-mă, îşi ceru scuze. Discutam afaceri. La ce te-ai gândit, Sookie?

— Vreau ca bucătăria să aibă aceleaşi dimensiuni ca şi înainte, am spus, renunţând la visul de a avea o cameră mai mare după ce am văzut devizul. Dar vreau o verandă nouă în spate, care să fie la fel de lungă ca şi bucătăria, şi vreau să o închid.

Randall scoase un caiet şi desenă ce voiam.

— Vrei chiuvetele acolo unde au fost şi înainte? Vrei toate lucrurile acolo unde au fost?

După ce am discutat, am desenat ceea ce-mi doream, şi Randall spuse că mă va suna când va veni vremea să iau dulapurile şi chiuvetele şi celelalte lucruri.

— Vreau să faci ceva pentru mine, azi sau

mâine: să repari uşa dintre hol şi bucătărie, am spus. Vreau să pot încuia casa.

Randall scotoci prin spatele camionetei sale un minut sau două şi scoase o broască nouă, cu încuietoare, care se afla încă în ambalajul sigilat.

— Nu va ţine la distanţă pe cineva cu adevărat hotărât, zise însă pe un ton de scuză, dar e mai bine decât deloc.

În cincisprezece minute o instalase, şi puteam să separ partea bună a casei de cea arsă. Mă simţeam mult mai bine, deşi ştiam că nu prea are valoare. Trebuia să pun un zăvor pe partea interioară a uşii; asta ar fi chiar mai bine. M-am întrebat dacă o puteam face singură, dar mi-am amintit că asta însemna să tai ceva din tocul uşii, şi nu aveam talent de tâmplar. Desigur, puteam găsi pe cineva care să mă ajute cu treaba asta.

Randall şi Delia plecară după ce mă asigurară de nenumărate ori că eram următoarea pe listă, iar Terry continuă să muncească. Alcide exclamă pe un ton oarecum exasperat:

— Nu eşti niciodată singură.

— Despre ce vrei să vorbim? Terry nu ne poate auzi de-aici.

L-am condus până la locul unde se afla şezlongul meu de aluminiu, sub copac. Al doilea şezlong era sprijinit de coaja aspră a stejarului, iar Alcide îl desfăcu. Trosni puţin sub greutatea lui când se aşeză. Am presupus că voia să-mi povestească despre arestarea lui Connie Babcock.

— Te-am supărat ultima dată când am vorbit, zise direct.

A trebuit să schimb vitezele mental, la începutul neaşteptat. Bine, îmi plăcea un bărbat care ştia să-şi ceară scuze.

— Da, aşa ai făcut.

— Nu voiai să-ţi spun că ştiam despre Debbie?

— Pur şi simplu detest faptul că s-a întâmplat. Urăsc faptul că familia ei acceptă atât de greu. Că nu ştiu, că suferă. Dar sunt bucuroasă că sunt în viaţă şi nu am de gând să merg la închisoare pentru că m-am apărat.

— Dacă te face să te simţi mai bine, Debbie nu era atât de apropiată de familia ei. Părinţii ei au preferat-o întotdeauna pe sora ei mai mică, deşi aceasta nu a moştenit nici o caracteristică de teriantrop. Sandra este lumina ochilor lor, şi singurul motiv pentru care continuă cu atâta energie e pentru că asta aşteaptă Sandra.

— Crezi că vor renunţa?

— Ei cred că eu am facut-o, zise Alcide. Familia Pelt crede că am ucis-o pe Debbie pentru că s-a căsătorit cu un alt bărbat. Am primit un e-mail de la Sandra, ca răspuns la cel trimis de mine cu privire la detectivi.

M-am holbat pur şi simplu la el. Aveam o viziune oribilă a viitorului în care mă vedeam ducându-mă la poliţie şi mărturisind totul ca să-l salvez pe Alcide de la închisoare. Chiar şi numai să fie suspectat de o crimă pe care nu o comisese era un lucru oribil şi nu puteam permite aşa ceva. Pur şi simplu nu-mi trecuse prin minte că altcineva va fi învinovăţit pentru ce făcusem eu.

— Dar, continuă Alcide, pot dovedi că nu am

facut-o. Patru membri ai haitei pot jura că eram acasă la Pam după ce Debbie a plecat, iar o femelă va jura că am petrecut noaptea cu ea.

Fusese cu membrii haitei, dar în altă parte. M-am prăbuşit de uşurare. Nu era să am vreo izbucnire de gelozie pentru o femelă. Nu ar fi pomenit-o dacă chiar ar fi făcut sex cu ea.

— Aşadar, familia Pelt va trebui să suspecteze pe altcineva. Oricum, nu despre asta voiam să vorbim.

Alcide mă luă de mână. A lui era mare şi puternică şi o ţinea strâns pe a mea, ca şi cum ar fi prins înăuntru o sălbăticiune care ar fi dispărut dacă slăbea strânsoarea.

— Aş vrea să te gândeşti dacă ne putem vedea mai des şi constant, zise Alcide. De exemplu, în fiecare zi.

Din nou lumea părea să se reordoneze în jurul meu.

— Ce? am zis.

— Îmi placi foarte mult, continuă el. Şi cred că şi tu mă placi. Ne dorim unul pe celălalt.

Se aplecă spre mine să mă sărute, mai întâi pe obraz, şi apoi, fiindcă eu nu am făcut nici o mişcare, pe buze. Eram prea surprinsă ca să mă implic, şi oricum eram nehotărâtă. Nu se întâmplă prea des ca un cititor de gânduri să fie luat prin surprindere, dar Alcide reuşise să mi-o facă.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Ne simţim bine unul în compania celuilalt, îmi doresc atât de mult să te am în patul meu încât mă doare. Nu aş fi pomenit de asta atât de devreme,

fără să fi petrecut mai mult timp unul cu altul, dar acum ai nevoie de un loc unde să stai. Am un apartament în Shreveport. Vreau să te gândeşti să te muţi cu mine.

Dacă m-ar fi pocnit în moalele capului cu un baros, nu aş fi fost mai uimită. În loc să încerc atât de mult să stau departe de gândurile oamenilor, ar trebui să iau în calcul să mă apropii mai mult de ele. În minte am început mai multe fraze, şi am renunţat la toate. Căldura lui, atracţia corpului său mare reprezentau ceva cu care trebuia să mă lupt în timp ce mă străduiam să-mi ordonez gândurile.

— Alcide, am început în cele din urmă, vorbind peste zgomotul de fundal produs de barosul lui Terry care dărâma scândurile bucătăriei mele arse, ai dreptate, îmi placi. De fapt, e mai mult decât atât.

Nici măcar nu mă puteam uita la chipul lui. Mă uitam în schimb la mâinile lui mari, care erau acoperite cu un puf negru. Dacă priveam în jos, dincolo de mâinile lui, puteam să-i văd coapsele musculoase şi… Ei, mai bine înapoi la mâini.

— Dar momentul mi se pare prost, am continuat. Cred că îţi trebuie mai mult timp să treci peste relaţia cu Debbie, din moment ce păreai atât de subjugat de ea. Poate că tu simţi că spunând cuvintele „mă lepăd de tine” ai scăpat de sentimentele pentru ea, dar eu nu sunt convinsă că e aşa.

— Este un ritual puternic al celor ca mine, zise Alcide înţepat, şi am riscat să arunc o privire rapidă către chipul lui.

— Îmi dau seama că e un ritual puternic, l-am asigurat, şi a avut un efect puternic asupra tuturor celor de acolo. Dar nu pot să cred că, rapid ca fulgerul, fiecare sentiment pe care l-ai avut faţă de Debbie a fost scos din sufletul tău când ai spus cuvintele. Nu aşa funcţionează oamenii.

— Aşa funcţionează vârcolacii.

Părea încăpăţânat. Şi hotărât.

M-am gândit mult la ceea ce voiam să spun.

— Mi-ar plăcea să apară cineva şi să-mi rezolve problemele, i-am spus. Dar nu vreau să accept oferta ta pentru că am nevoie de un loc unde să stau şi pentru că ne dorim unul pe celălalt. Când casa mea va fi reconstruită, atunci vom vorbi, dacă mai simţi la fel.

— Acum ai cel mai mult nevoie de mine, protestă el, grăbit să mă convingă. Ai nevoie de mine *acum.* Am nevoie de tine *acum.* Suntem potriviţi unul cu celălalt. Ştii asta.

— Nu, nu ştiu. Ştiu că eşti îngrijorat de o mulţime de lucruri, chiar acum. Ţi-ai pierdut iubita, oricum s-a întâmplat. Nu cred că realizezi încă faptul că nu o vei mai vedea niciodată.

Tresări.

— Am împuşcat-o, Alcide. Cu o puşcă.

Întreaga faţă i se crispa.

— Vezi? Alcide, te-am văzut sfâşiind carnea unei persoane când erai lup. Şi asta nu m-a făcut să-mi fie teamă de tine. Pentru că *sunt de partea ta.* Dar ai iubit-o pe Debbie, cel puţin o vreme. Dacă începem acum o relaţie, la un moment dat vei privi în sus şi vei spune: „Iat-o pe cea care i-a pus capăt

vieţii.”

Alcide deschise gura să protesteze, dar am ridicat mâna. Voiam să termin.

— În plus, Alcide, tatăl tău este într-o luptă pentru succesiune. Vrea să câştige alegerile. Poate că dacă tu ai o relaţie stabilă, îl va ajuta. Nu ştiu. Dar nu vreau să mă implic în politica vârcolacilor. Nu-mi place că m-ai atras în ea cu sânge rece, săptămâna trecută la înmormântare. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să decid.

— Voiam ca ei să se obişnuiască să te vadă alături de mine, zise Alcide, cu chipul împietrit de ofensă. Am considerat-o o onoare pentru tine.

— Poate că aş fi apreciat mai mult această onoare dacă aş fi ştiut despre ea, am izbucnit.

A fost o uşurare să aud o altă maşină apropiindu-se, să-l văd pe Andy Bellefleur coborând din Ford şi uitându-se la vărul său cum îmi dărâmă bucătăria. Pentru prima dată, după luni întregi, am fost bucuroasă să-l văd pe Andy.

I l-am prezentat pe Andy lui Alcide, bineînţeles, şi i-am urmărit cum se măsurau unul pe celălalt din priviri. În general îmi plac bărbaţii, iar unii dintre ei îmi plac mai mult, dar când îi văd practic dându-şi ocol în timp ce-şi miros unul altuia fundurile – scuzaţi-mă, se salută – trebuie să clatin din cap. Alcide era mai înalt cu vreo zece centimetri buni, dar Andy Bellefleur fusese în echipa de lupte a liceului său, şi era încă o masă de muşchi. Aveau aproape aceeaşi vârstă. Aş fi pariat la fel pe amândoi într-o luptă, cu condiţia ca Alcide să-şi păstreze forma umană.

— Sookie, m-ai rugat să te ţin la curent în legătură cu bărbatul care a murit aici, zise Andy.

Desigur, dar nu-mi trecuse niciodată prin minte că o va şi face. Andy nu avea o părere prea bună despre mine, deşi era un mare fan al posteriorului meu. Nu-i aşa că-i minunat să fii telepat?

— Nu are antecedente, zise Andy, uitându-se în carneţelul pe care-l scosese. Nu se cunoaşte să fie în vreun fel asociat cu Frăţia Soarelui.

— Dar asta nu are nici o logică, am spus în tăcerea scurtă care a urmat. De ce ar fi pus altfel focul?

— Speram să-mi spui tu, zise Andy, ochii săi cenuşii întâlnindu-i pe ai mei.

Mă săturasem definitiv de Andy. De-a lungul anilor, de câte ori avusesem de-a face cu el, mă insultase şi mă rănise, iar acum fusese ultima picătură.

— Ascultă-mă, Andy, am spus, şi l-am privit şi eu în ochi. Nu-mi amintesc să-ţi fi făcut ceva. Nu am fost niciodată arestată. Nu am traversat niciodată aiurea, nici nu am întârziat cu plata impozitelor, nici nu am vândut alcool vreunui minor. Nu am luat niciodată nici o amendă pentru viteză. Acum, cineva a încercat să mă prăjească în propria mea casă. Când vei înceta să mă faci să mă simt ca şi cum aş fi făcut eu ceva greşit?

Altceva, în afară de faptul că am împuşcat-o pe Debbie Pelt, şopti o voce în mintea mea. Era vocea conştiinţei mele.

— Nu cred că există ceva în trecutul acestui tip care să justifice de ce ţi-a făcut asta.

— Bine! Atunci descoperă cine a făcut-o! Pentru că cineva mi-a dat foc la casă şi cu siguranţă nu am fost eu!

Strigam pur şi simplu când am rostit ultimele cuvinte, în parte ca să acopăr vocea conştiinţei mele. Singura mea salvare era să mă întorc şi să plec, ocolind casa până când ieşeam din raza vizuală a lui Andy. Terry s-a uitat la mine, dar nu s-a oprit din manevrarea barosului.

După un minut, am auzit pe cineva croindu-şi drum în spatele meu printre resturile casei.

— A plecat, zise Alcide, iar vocea sa profundă avea parcă o doză de amuzament. Cred că nu eşti interesată să ne continuăm conversaţia.

— Ai dreptate, am spus scurt.

— Atunci o să mă întorc la Shreveport. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Desigur.

Mi-am impus să fiu mai politicoasă.

— Mulţumesc pentru oferta de ajutor.

— Ajutor? Ţi-am cerut să fim împreună!

— Atunci mulţumesc pentru că mi-ai cerut să fim împreună.

Nu m-am putut abţine, deşi nu a sunat în întregime sincer. Am spus cuvintele potrivite. Apoi, în minte mi-a sunat vocea bunicii mele care îmi spunea că mă comportam de parcă aveam şapte ani. M-am străduit să reformulez.

— Îţi apreciez…ăăă… afecţiunea, am spus privind în sus către faţa lui Alcide.

Chiar şi acum, când primăvara abia venise, era bronzat şi se vedea că purta cască de protecţie.

Tenul său măsliniu va fi cu câteva nuanţe mai închis în câteva săptămâni.

— Apreciez…

Am renunţat, fiindcă nu ştiam sigur cum să formulez ideea. Apreciam dorinţa sa de a mă considera o femeie cu care merita să se combine, părere pe care mulţi bărbaţi nu o împărtăşeau, cum apreciam şi presupunerea că aş fi fost o parteneră bună şi un aliat de nădejde. Asta era cel mai aproape de felul în care voiam să spun lucrurile.

— Dar tu nu o împărtăşeşti. Ochii săi verzi mă priviră fix.

— Nu spun asta. Am tras adânc aer în piept. Spun că acum nu e momentul potrivit să construiesc o relaţie cu tine.

Deşi nu m-ar deranja să sar pe tine, am adăugat melancolică, în gând.

Dar nu aveam de gând să fac asta dintr-un simplu capriciu şi, cu certitudine, nu cu un bărbat ca Alcide. Noua Sookie, Sookie care dădea înapoi, nu avea să facă de două ori aceeaşi greşeală. Eu dădusem înapoi de două ori. (Dacă dai înapoi în faţa celor doi bărbaţi cu care ai avut o relaţie, o să fii din nou virgină? În ce stadiu regresezi?) Alcide mă strânse în braţe şi mă sărută pe obraz. Plecă în timp ce eu încă mă mai gândeam la asta. Curând după plecarea lui Alcide, Terry se opri din munca pentru ziua respectivă. Mi-am schimbat salopeta cu hainele mele de lucru. După-amiază se răcise, aşa că mi-am pus jacheta pe care o luasem din

dulapul lui Jason. Mirosea vag a Jason.

În drumul spre muncă, am făcut un ocol să las costumul negru cu roz acasă la Tara. Maşina ei nu era acolo, aşa că mi-am imaginat că era încă la magazin. Am intrat şi m-am dus în dormitor să pun sacul de plastic în dulap. Casa era întunecată şi plină de umbre. Afară era aproape întuneric. Brusc, nervii mei vibrară, indicându-mi pericolul. Nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. M-am întors cu spatele la dulap şi m-am uitat prin cameră. Când privirea îmi ajunse la prag, am văzut o siluetă subţire în cadrul uşii. Am icnit înainte să mă pot abţine. Să arăţi că eşti speriat e ca şi cum ai flutura un steag roşu în faţa unui taur.

Nu puteam să-i văd faţa lui Mickey, ca să-i citesc expresia, dacă avea vreuna.

— De unde a venit noul barman de la Merlotte's? întrebă el.

M-aş fi aşteptat la orice, dar nu la asta.

— Când Sam a fost împuşcat, aveam nevoie rapid de un alt barman. L-am împrumutat din Shreveport, am răspuns. De la barul vampirilor.

— Era de mult acolo?

— Nu, am spus, reuşind să fiu surprinsă în ciuda fricii care mă cuprindea. Nu era de mult acolo.

Mickey încuviinţă, ca şi cum asta ar fi confirmat o concluzie la care ajunsese.

— Pleacă de-aici, zise, cu vocea sa profundă, destul de calmă. Ai o influenţă proastă asupra Tarei. Nu are nevoie de nimeni în afară de mine, până când o să mă plictisesc de ea. Să nu te mai întorci.

Singura cale să ies din cameră era pe uşa pe care o bloca el. Nu aveam încredere în mine, ca să pot vorbi. Am mers către el cât de încrezătoare am putut şi m-am întrebat dacă se va da la o parte când voi ajunge la uşă. Am simţit că parcă au trecut trei ore până am înconjurat patul Tarei şi mi-am croit drum către masa de toaletă. Când nu am dat nici un semn că vreau să încetinesc, vampirul s-a dat la o parte. Nu m-am putut împiedica să nu privesc în sus către faţa lui, iar el îşi arătă colţii. M-am cutremurat. Mi-a părut atât de rău pentru Tara, încât nu m-am putut abţine. Cum de i s-a întâmplat asta?

Când mi-a văzut repulsia, a zâmbit.

Am ascuns problema Tarei în adâncul inimii, să mă ocup de ea mai târziu. Poate o să-mi vină vreo idee să o ajut, dar câtă vreme părea să vrea să stea cu această creatură monstruoasă, nu-mi dădeam seama ce puteam face ca să o salvez.

Sweetie Des Arts era afară fumând o ţigară, când am parcat maşina în spate la Merlotte's. Arăta destul de bine, în ciuda faptului că era înfăşurată într-un şorţ alb, pătat. Luminile exterioare scoteau în evidenţă fiecare rid de pe pielea ei, dând la iveală faptul că era ceva mai în vârstă decât am crezut, dar că arăta foarte în formă pentru cineva care gătea o mare parte din zi. De fapt, dacă n-ar fi fost şorţul alb care o acoperea şi izul de ulei de gătit, Sweetie ar fi fost o femeie sexy. Cu siguranţă se comporta ca o persoană care era obişnuită să fie remarcată.

Avuseserăm aşa o succesiune de bucătari, că

nu am depus un mare efort să o cunosc. Eram sigură că va pleca mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme. Dar ea ridică o mână şi păru să vrea să vorbească cu mine, aşa că m-am oprit.

— Îmi pare rău pentru casa ta, zise.

Ochii îi străluceau în lumina artificială. Nu mirosea prea grozav aici, lângă tomberon, dar Sweetie era relaxată de parcă se afla pe plajă la Acapulco.

— Mulţumesc, am spus.

Pur şi simplu nu voiam să vorbesc despre asta.

— Ce faci?

— Bine, mulţumesc. Flutură mâna în care ţinea ţigara, arătându-mi parcarea. Mă bucur de privelişte. Stai, ai ceva pe jachetă.

Ţinându-şi mâna, cu grijă, la distanţă, ca să nu cadă scrum pe mine, se aplecă, mai aproape decât distanţa la care mă simţeam confortabil, şi suflă ceva de pe umărul meu. Mă mirosi. Poate mirosul de afumat al lemnului ars se lipise de mine, în ciuda tuturor eforturilor mele.

— Trebuie să intru. E timpul pentru schimbul meu, am spus.

— Da, şi eu trebuie să mă întorc. E o noapte aglomerată.

Dar Sweetie nu se mişcă de unde era.

— Ştii, Sam e topit după tine.

— Am lucrat pentru el multă vreme.

— Nu, cred că e ceva mai mult decât atât.

— Ah, nu cred, Sweetie.

Nu mă puteam gândi la nici o manieră

politicoasă de a încheia o conversaţie care devenise mult prea personală.

— Ai fost cu el când a fost împuşcat, nu-i aşa?

— Da, el se îndrepta spre rulota lui, iar eu spre maşină.

Voiam să fie clar că mergeam în direcţii diferite.

— Nu ai observat nimic?

Sweetie se sprijini de perete şi-şi dădu capul pe spate, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi stat la soare.

— Nu, aş vrea să fi observat. Aş vrea ca poliţia să-l prindă pe cel care a făcut asta.

— Te-ai gândit vreodată că poate există un motiv pentru care aceşti oameni au fost aleşi?

— Nu, am minţit senină. Heather, Sam şi Calvin nu au nimic în comun.

Sweetie deschise un ochi căprui şi se uită la mine.

— Dacă am fi într-un roman poliţist, toţi ar şti acelaşi secret, sau ar fi fost martori la acelaşi accident, sau altceva. Sau poliţia ar fi descoperit că merg la aceeaşi curăţătorie.

Sweetie îşi scutură scrumul de la ţigară. M-am relaxat puţin.

— Înţeleg ce vrei să spui, am zis. Dar cred că viaţa adevărată nu are atât de multe tipare ca o carte despre un criminal în serie. Cred că toţi au fost aleşi la întâmplare.

Sweetie ridică din umeri:

— Probabil că ai dreptate.

Am văzut că citea o carte de Tami Hoag[23], acum vârâtă într-unul din buzunarele şorţului. Bătu

[23] Autoare (n. 1959) de cărţi de suspans.

cartea cu o unghie boantă:

— Ficţiunea face totul mult mai interesant. Adevărul este atât de plictisitor!

— Nu şi în lumea mea, am răspuns.

Capitolul 11

În acea seară, Bill apăru la Merlotte's cu o parteneră. Am presupus că asta era răzbunarea pentru că-l sărutasem pe Sam, sau poate era doar mândru. Această posibilă răzbunare se materializase sub forma unei femei din Clarice. O mai văzusem şi înainte, din când în când, la bar. Era o brunetă subţire, cu părul până la umeri, iar Danielle abia aştepta să-mi spună că era Selah Pumphrey, un agent imobiliar care primise anul trecut premiul pentru vânzări de un milion de dolari.

Am urât-o imediat, groaznic şi cu pasiune.

Aşa că am zâmbit la fel de strălucitor ca un bec de o mie de waţi şi le-am adus comanda rapid ca fulgerul, lui Bill un SângeAdevărat cald, iar ei un cocktail screw-driver[24] rece. Nici nu am scuipat în cocktail. Nu făceam eu aşa ceva, mi-am spus. De altfel, nici nu aveam destulă intimitate.

Nu numai că barul era aglomerat, dar Charles mă urmărea cu atenţie. Piratul era în formă în această seară, purtând o cămaşă albă cu mâneci largi şi pantaloni marca Dockers, bleumarin, cu o eşarfă strălucitoare trecută prin găicile pentru

---

[24] Cocktail pe bază de votcă, la care se adaugă suc de portocale şi un praf de sare.

curea, pentru o notă de culoare. Peticul ce-i acoperea ochiul se asorta cu pantalonii, şi avea brodată pe el o stea aurie. Mai exotic de-atât nu puteai găsi nimic în Bon Temps.

Sam îmi făcu semn peste mica sa masă, pe care o împinsesem într-un colţ. Avea piciorul rănit proptit pe un alt scaun.

— Eşti bine, Sookie? murmură Sam, întorcându-se cu spatele la mulţime, astfel încât nimeni să nu-i poată nici măcar citi pe buze.

— Desigur, Sam! i-am răspuns şi l-am privit cu o expresie mirată. De ce nu?

În acel moment, l-am detestat că mă sărutase şi m-am detestat pe mine că îi răspunsesem. Îşi dădu ochii peste cap şi-mi zâmbi pentru o fracţiune de secundă.

— Cred că ţi-am rezolvat problema cu domiciliul, zise ca să-mi distragă atenţia. O să-ţi spun mai târziu.

M-am grăbit să iau o comandă. Eram copleşiţi în acea noapte. Vremea care se încălzea şi atracţia pe care o reprezenta noul barman se combinaseră şi umpluseră barul de optimişti şi de curioşi.

Eu l-am părăsit pe *Bill,* mi-am amintit cu mândrie. Deşi mă înşelase, el nu dorise să ne despărţim.

Trebuia să-mi repet asta, ca să nu-i urăsc pe toţi cei prezenţi, care erau martori la umilirea mea. Bineînţeles, nimeni nu ştia cum se petrecuseră lucrurile, aşa că erau liberi să-şi imagineze că Bill mă părăsise pentru căţeaua brunetă. Ceea ce nu era *deloc* cazul.

Mi-am îndreptat spatele, am zâmbit şi mai larg şi am împărţit băuturi. După primele zece minute, am început să mă relaxez şi să-mi dau seama că mă comportam ca o toantă. Ca un milion de alte cupluri, Bill şi cu mine ne despărţiserăm. Normal, el a început să se vadă cu altcineva. Dacă aş fi avut un număr normal de iubiţi, începând de pe la treisprezece, paisprezece ani, relaţia mea cu Bill ar fi fost doar una dintr-un lung şir de relaţii care nu merseseră bine. Aş fi capabilă să privesc asta ca pe un pas sau cel puţin în perspectivă.

Nu aveam nici o perspectivă. Bill fusese prima mea dragoste în toate sensurile.

A doua oară când am dus băuturi la masa lor, Selah Pumphrey se uită stânjenită la mine, când i-am zâmbit frumos.

— Mulţumesc, zise nesigură.

— Nici să nu te gândeşti, am sfătuit-o printre dinţii strânşi, şi ea s-a albit toată.

Bill se uită în altă parte. Speram că nu încerca să ascundă un zâmbet. M-am întors la bar. Charles zise:

— Să-i trag o sperietură zdravănă dacă rămâne peste noapte la el?

Stăteam în picioare, în spatele barului, lângă el, uitându-mă în gol, în frigiderul cu uşă de sticlă pe care-l aveam acolo. În el aveam sucuri, sânge îmbuteliat şi felii de lămâie. Venisem să iau o felie de lămâie şi o cireaşă ca să le pun într-un cocktail Tom Collins, şi rămăsesem pur şi simplu blocată. Era mult prea empatic totul.

— Da, te rog, am spus recunoscătoare.

Vampirul pirat se transforma într-un aliat. Mă salvase de incendiu, îl omorâse pe bărbatul care dăduse foc casei, şi acum se oferea să o sperie pe partenera lui Bill. Trebuia să-mi placă asta.

— Consider-o ca şi rezolvată, zise într-un mod curtenitor, înclinându-se cu o răsucire plină de înflorituri a mâinii şi cu cealaltă pe inimă.

— Vai, tu, am spus cu un zâmbet mult mai natural, şi am scos vasul cu felii de lămâie.

Am avut nevoie de fiecare dram de control ca să rămân afară din mintea lui Selah Pumphrey. Eram mândră de mine că făceam acest efort.

Spre groaza mea, când se deschise din nou uşa barului, intră Eric. Ritmul meu cardiac crescu imediat şi am simţit aproape că leşin. Trebuia să încetez să mă comport aşa. Mi-am dorit să pot uita „timpul petrecut împreună" (aşa cum i-ar spune unul dintre romanele mele de dragoste favorite) la fel de iremediabil cum o făcuse Eric. Poate ar trebui să caut o vrăjitoare sau un terapeut prin hipnoză, şi să-mi asigur o doză de amnezie. Mi-am muşcat tare obrazul şi am cărat două căni mari cu bere la o masă de perechi tinere care sărbătoreau promovarea unuia dintre bărbaţi la rangul de supraveghetor al… cuiva, undeva.

Când m-am întors, Eric vorbea cu Charles, şi deşi vampirii pot avea o expresie impasibilă când au de-a face unul cu celălalt, mi s-a părut că Eric nu era deloc fericit alături de barmanul său împrumutat. Charles era aproape cu vreo douăzeci şi cinci de centimetri mai scund decât şeful lui şi îşi ţinea capul dat pe spate în timp ce vorbeau. Dar

spatele îi era încordat, colţii ieşiţi puţin, iar ochii îi străluceau. Şi Eric era destul de înspăimântător când era furios. Acum era categoric colţos. Oamenii din jurul barului păreau să-şi găsească ceva de făcut în celălalt capăt al încăperii, şi, dintr-o clipă în alta, gata să plece în alt bar.

L-am văzut pe Sam apucând un baston, un progres faţă de cârje, ca să se poată ridica şi să se poată îndrepta către cei doi, şi am pornit imediat către masa lui din colţ.

— Stai locului, i-am spus pe un ton hotărât, fără să ridic vocea. Nici să nu te gândeşti să intervii.

Am pornit valvârtej către bar.

— Bună, Eric! Ce faci? Te pot ajuta cu ceva? i-am zâmbit.

— Da. Trebuie să vorbesc şi cu tine, mârâi.

— Atunci de ce nu vii cu mine? Tocmai mă pregăteam să merg în spate să iau o pauză, i-am propus.

L-am apucat de braţ şi l-am tras dincolo de uşă, apoi pe hol, către intrarea angajaţilor. Ajunseserăm afară, în aerul rece al nopţii, cât ai zice peşte.

— Ar fi bine să nu începi şi tu să-mi spui ce trebuie să fac, i-am retezat-o pe loc. Am avut parte de asta destul pentru o singură zi – Bill e aici cu o femeie, plus că mi-am pierdut bucătăria în incendiu. Sunt prost-dispusă.

Am subliniat asta strângându-l de braţ, ceea ce era similar cu a te agăţa de trunchiul unui copac.

— Nu-mi pasă de dispoziţia ta, zise brusc, şi-şi arătă colţii. Îl plătesc pe Charles Twining să te urmărească şi să te păzească, şi cine te scoate din

foc? O zână. În timp ce Charles este afară în curte, omorându-l pe cel ce a pus focul în loc să salveze viaţa gazdei sale. Englez idiot!

— Se presupune că e aici ca o favoare pentru Sam. Se presupune că e aici ca să-l ajute pe Sam.

M-am uitat la Eric cu îndoială.

— Ca şi cum aş da doi bani pe un teriantrop, zise agitat vampirul.

M-am uitat din nou în sus la el.

— E ceva în legătură cu tine, zise Eric. Vocea sa era rece, dar nu şi ochii. Sunt pe cale să aflu ceva despre tine şi – e limpede în adâncul meu – am sentimentul că în timp ce eram blestemat s-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu. Am făcut sex, Sookie? Dar nu pot să cred că asta a fost, sau nu doar asta. Ceva s-a întâmplat. Haina ta era distrusă şi murdară. Am omorât pe cineva, Sookie? Asta este? Mă aperi de ceea ce am făcut în timp ce eram blestemat?

Ochii îi străluceau în întuneric ca nişte lămpi.

Nu m-am gândit niciodată că s-ar fi putut întreba pe cine omorâse. Dar, sincer, dacă mi-ar fi trecut prin cap, nu m-aş fi gândit că lui Eric i-ar păsa; ce ar însemna o viaţă umană pentru un vampir atât de bătrân ca acesta? Dar părea destul de supărat. Acum, că înţelegeam de ce era îngrijorat, am spus:

— Eric, nu ai omorât pe nimeni la mine acasă, în acea seară.

M-am oprit brusc.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Se aplecă puţin ca să mă privească în faţă. Urăsc să

nu ştiu ce am făcut. Am avut o viaţă mai lungă decât îţi poţi tu măcar imagina, şi-mi amintesc fiecare secundă din ea, cu excepţia acelor zile pe care le-am petrecut cu tine.

— Nu te pot face să-ţi aminteşti, am spus cât de calm am putut. Pot doar să-ţi spun că ai stat câteva zile cu mine, apoi Pam a venit să te ia.

Eric se mai uită puţin în ochii mei.

— Aş vrea să intru în mintea ta şi să scot adevărul de la tine, zise, ceea ce mă alarmă mai mult decât voiam să arăt. Ai băut din sângele meu. Îmi dau seama că ascunzi unele lucruri de mine.

După o clipă de tăcere, continuă:

— Aş vrea să ştiu cine încearcă să te omoare. Şi am auzit că te-au vizitat nişte detectivi particulari. Ce voiau de la tine?

— Cine ţi-a spus asta?

Acum mai aveam ceva pentru care să mă îngrijorez. Cineva îi dădea informaţii despre mine. Simţeam cum îmi creşte tensiunea. M-am întrebat dacă Charles îi dădea raportul lui Eric în fiecare noapte.

— Are ceva de-a face cu femeia care a dispărut, ticăloasa aia pe care vârcolacul o iubea atât de mult? Pe el îl protejezi? Dacă nu eu am omorât-o, a făcut-o el? A murit în faţa noastră?

Eric mă apucase de umeri, iar strânsoarea era îngrozitoare.

— Stai, mă doare! Dă-mi drumul.

Strânsoarea lui Eric mai slăbi, dar nu-şi îndepărtă mâinile.

Respiraţia mea începu să devină mai rapidă şi

mai superficială, iar aerul era încărcat de pericol. Mă săturasem să tot fiu ameninţată.

— Zi-mi acum, îmi ceru.

Va avea putere asupra mea pentru tot restul vieţii dacă-i spuneam că m-a văzut omorând pe cineva. Eric ştia deja mai multe despre mine decât doream, pentru că eu băusem din sângele lui şi el dintr-al meu. Acum regretam mai mult decât oricând schimbul nostru de sânge. Eric era sigur că ascundeam ceva important.

— Erai aşa de drăguţ când nu ştiai cine eşti, i-am spus.

Se aştepta să-i spun orice, mai puţin asta. Pe chipul lui frumos, uimirea alterna cu ofensa. În cele din urmă, se amuză.

— Drăguţ? zise, zâmbindu-mi strâmb.

— Foarte, am spus, încercând să-i zâmbesc şi eu.

Am bârfit o vreme ca nişte vechi prieteni. Mă dureau umerii. Probabil toată lumea din bar avea nevoie să fie servită cu încă o băutură. Dar nu mă puteam întoarce încă.

— Erai speriat şi singur, şi-ţi plăcea să vorbeşti cu mine. Era plăcut să te am prin preajmă.

— Plăcut, zise gânditor. Acum nu e plăcut?

— Nu, Eric. Eşti prea ocupat să fii… tu însuţi. Vampir-şef, animal politic, magnat în devenire.

Ridică din umeri.

— Chiar aşa de rău sunt? Multe femei par să creadă că nu.

— Sunt sigură că aşa e.

Eram extenuată. Uşa din spate se deschise.

— Sookie, eşti bine?

Sam venise şchiopătând să mă salveze. Faţa îi era ca o mască din cauza durerii.

— Teriantropule, nu are nevoie de ajutorul tău, zise Eric.

Sam nu răspunse nimic.

— Am fost nepoliticos, continuă Eric, nu chiar scuzându-se, dar suficient de civilizat. Sunt pe teritoriul tău.

— O să plec, Sookie, mi se adresă el, nu, n-am terminat încă discuţia, dar văd că nu este nici locul, şi nici momentul.

— Ne mai vedem, am spus, din moment ce ştiam că nu am de ales.

Eric se topi în întuneric, un truc simpatic, pe care mi-ar plăcea să-l stăpânesc într-o bună zi.

— De ce e atât de supărat? întrebă Sam.

Şchiopătă peste prag şi se sprijini de perete.

— Nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat în timp ce era blestemat, am spus încet din cauza oboselii. Asta-l face să se simtă ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul. Vampirii sunt înnebuniţi să deţină controlul, cred că ai observat.

Sam zâmbi – un zâmbet discret, dar sincer.

— Da, asta mi-a atras atenţia, recunoscu el. Am observat de altfel că sunt şi destul de posesivi.

— Te referi la reacţia lui Bill atunci când a dat peste noi?

Sam încuviinţă.

— Păi se pare că a trecut peste asta.

— Cred că-ţi plăteşte cu aceeaşi monedă.

M-am simţit jenată. Cu o seară în urmă,

fusesem pe cale să ajung în patul lui Sam. Dar în acest moment, eram departe de a simţi vreun pic de pasiune, iar Sam fusese rănit destul de rău la picior, când căzuse. Nu părea în stare să facă faţă nici unei păpuşi de cârpă, cu atât mai puţin unei femei robuste ca mine. Ştiam că e greşit să mă gândesc să mă implic în jocuri sexuale cu şeful meu, deşi Sam şi cu mine tatonam terenul de luni bune. Să rămân în zona lui nu era cel mai sigur şi mai sănătos lucru pe care puteam să-l fac. În această seară, mai ales după evenimentele tulburătoare ale orei trecute, aveam nevoie să mă simt în siguranţă.

— Ne-a întrerupt la timp, am spus.

Sam ridică o sprânceană auriu-roşcată.

— Voiai să fii întreruptă?

— Atunci nu, am recunoscut. Dar cred că aşa a fost cel mai bine.

Sam se uită la mine un moment.

— Ceea ce voiam să-ţi spun, deşi aveam de gând să aştept până după închiderea barului, este că una din casele mele de închiriat este goală în acest moment. Este cea de lângă… ăăă… îţi aduci aminte, cea unde Dawn a…

— Murit, am terminat eu.

— Exact, am renovat-o şi acum este închiriată parţial. Aşa că vei avea un vecin, deşi ştiu că nu eşti obişnuită cu asta. Dar partea neînchiriată este mobilată. Va trebui să-ţi aduci doar câteva aşternuturi, hainele, nişte oale şi cratiţe. Sam zâmbi. Poţi pune totul într-o maşină. Apropo, de unde ai asta? întrebă şi îmi făcu semn către

Malibu.

I-am spus cât de generoasă fusese Tara şi că eram îngrijorată pentru ea. Am repetat avertismentul pe care Eric mi-l dăduse în legătură cu Mickey.

Când am văzut cât de neliniştit arăta Sam, m-am simţit ca o ticăloasă egoistă pentru că-l încărcăm cu toate astea. Sam avea destule treburi pentru care să se îngrijoreze. I-am spus:

— Scuză-mă. Nu ai nevoie să mai auzi despre alte necazuri. Hai să intrăm.

Sam se holbă la mine.

— Simt nevoia să mă aşez, zise după un moment.

— Mulţumesc pentru apartament. Bineînţeles că îţi voi plăti. Sunt atât de bucuroasă că am un loc unde să stau şi unde pot să vin şi să plec fără să deranjez pe nimeni! Cât e chiria? Cred că asigurarea e de-ajuns ca să plătesc chiria pentru locul în care stau până îmi va fi refăcută casa.

Sam îmi aruncă o privire supărată, apoi spuse un preţ despre care eram sigură că era mult sub cel obişnuit. Mi-am petrecut mâna în jurul lui, pentru că şchiopăta foarte tare. A acceptat ajutorul fără să se împotrivească, ceea ce m-a făcut să am o părere şi mai bună despre el. A şchiopătat pe hol, dar s-a sprijinit pe mine, apoi s-a aşezat oftând în scaunul său cu rotile de lângă birou. Am împins către el unul dintre scaunele pentru vizitatori ca să-şi poată ridica piciorul dacă dorea, şi l-a folosit imediat. În puternica lumină fluorescentă, şeful meu părea tras la faţă.

— Treci înapoi la treabă, zise pe un ton ameninţător-glumeţ. Pun pariu că toată lumea îl chinuie pe Charles.

În bar era exact haosul de care mă temeam; am început imediat să mă ocup de mesele mele. Danielle îmi aruncă o privire urâtă şi până şi Charles arăta oricum, numai fericit nu. Dar treptat, mişcându-mă cât de repede puteam, am dus băuturi noi, am strâns paharele goale, am golit câte o scrumieră, am şters mesele lipicioase şi am zâmbit şi am vorbit cu cât de mulţi oameni am reuşit. Puteam să-mi iau adio de la bacşişuri, dar cel puţin se reinstalase liniştea.

Puţin câte puţin, pulsul barului s-a calmat şi a revenit la normal. Am observat că Bill şi partenera sa erau adânciţi în conversaţie… deşi făceam un mare efort să nu mă uit în direcţia lor. Spre disperarea mea, de fiecare dată când îi vedeam împreună simţeam un val de furie, care nu spunea nimic bun despre caracterul meu. Pe lângă asta, deşi sentimentele mele nu prezentau interes pentru aproape nouăzeci la sută dintre clienţii barului, celelalte zece procente mă urmăreau ca vulturii, să vadă dacă Bill mă făcea să sufăr. Unii dintre ei s-ar fi bucurat să vadă aşa ceva, iar alţii nu – dar oricum nu era treaba nimănui.

În timp ce curăţăm o masă care abia se eliberase, am simţit o bătaie pe umăr. Am tras cu ochiul în mintea persoanei chiar înainte să mă întorc şi asta m-a ajutat să-mi păstrez zâmbetul. Selah Pumphrey aştepta să mă ocup de ea, cu un zâmbet strălucitor şi de neşters.

Era mai înaltă decât mine şi probabil cu vreo cinci kilograme mai slabă. Machiajul ei era costisitor şi făcut cu o mână de expert, plus că tipa mirosea grozav. Fără să mă gândesc de două ori, mi-am întins antenele şi am pătruns în creierul ei.

Selah se gândea că era cu mult mai bună decât mine, doar dacă eu nu eram nemaipomenită în pat.

Se mai gândea şi că femeile din clasele inferioare trebuie să fie întotdeauna mai bune în pat, pentru că sunt mai puţin inhibate. Ştia că e mai slabă, mai deşteaptă, avea mai mulţi bani şi era mult mai educată şi mai citită decât chelneriţa la care se uita. Dar Selah Pumphrey se îndoia de capacităţile sale sexuale şi se temea să nu devină vulnerabilă. N-am vrut să aflu mai multe. Era deja mai mult decât voiam să ştiu.

Era interesant să descopăr că (în mintea lui Selah), din moment ce eram săracă şi fără şcoală, mă aflam mai mult în contact cu natura mea sexuală. Trebuia să le spun asta şi celorlalţi săraci din Bon Temps. Uite aşa ne distram noi de minune trăgându-ne-o unii altora, făcând sex mult mai bine decât oamenii deştepţi din clasele superioare, şi nici măcar nu apreciam asta.

— Da? am întrebat-o.

— Unde este toaleta? mi se adresă ea.

— Acolo. Deasupra uşilor scrie „Toalete”.

Ar trebui să fiu recunoscătoare că ştiu măcar să citesc asta.

— Oh! Scuze, nu am observat.

N-am mai zis nimic.

— Aăă… şi ai vreun sfat pentru mine? Ce să faci

când ieşi cu un vampir?

Aştepta, având în acelaşi timp un aer nervos şi defensiv.

— Desigur, am zis. Să nu mănânci usturoi.

Şi i-am întors spatele ca să şterg masa.

Când am fost sigură că a ieşit din cameră, m-am întors să duc la bar două halbe goale de bere, şi când m-am răsucit, Bill era acolo. Am scos un sunet de surpriză. Bill are părul castaniu-închis şi bineînţeles cel mai alb ten pe care vi-l puteţi imagina. Ochii îi sunt la fel de închişi la culoare ca şi părul. Chiar în acel moment, se uita fix la mine.

— De ce a vorbit cu tine? mă întrebă.

— Voia să ştie unde e toaleta.

Ridică o sprânceană.

— Voia doar să vadă cu cine are de-a face, am spus. Cel puţin, asta cred.

M-am simţit ciudat de bine cu Bill în acel moment, indiferent de cele petrecute între noi.

— Ai speriat-o?

— Nici nu am încercat.

— Ai speriat-o? mă întrebă din nou cu o voce mai severă.

Dar îmi zâmbi.

— Nu, am spus. Vrei să o fac?

Dădu din cap cu un aer dezgustat, în glumă.

— Eşti geloasă?

— Da.

Sinceritatea era întotdeauna mai sigură.

— Îi urăsc coapsele subţiri şi atitudinea elitistă. Sper că este o ticăloasă îngrozitoare, care să te facă atât de nefericit încât să-ţi vină să urli când o

să-ţi aminteşti de mine.

— Bine, zise Bill. E plăcut să auzi aşa ceva.

Îmi atinse obrazul cu buzele. La atingerea sa rece am tresărit, amintindu-mi trecutul. Şi el la fel. Am văzut o flacără aprinzându-se în ochii săi şi colţii începând să-i iasă. Atunci, Catfish Hunter a strigat la mine să mă mişc şi să-i aduc încă un bourbon şi o cola, şi am plecat de lângă primul meu iubit.

A fost o zi lungă, lungă, nu numai din punct de vedere al consumului de energie fizică, ci şi din cauza profunzimilor emoţionale la care ajunsesem. Când am intrat în casa fratelui meu se auzeau chicoteli şi chiţăieli din dormitorul său, şi am dedus că Jason se consola în felul lui obişnuit. Poate că o fi fost Jason supărat că noua sa comunitate îl suspecta de o crimă murdară, dar nu era într-atât de supărat încât asta să-i afecteze libidoul.

Am petrecut în baie cât de puţin timp am putut şi m-am retras în camera de oaspeţi, închizând bine uşa în urma mea. În această seară canapeaua arăta mult mai atrăgătoare decât cu o seară în urmă. În timp ce m-am ghemuit pe o parte şi mi-am tras pătura pe mine, mi-am dat seama că femeia care-şi petrecea noaptea cu fratele meu era un teriantrop; o puteam simţi din pulsaţia roşie a creierului ei.

Speram să fie Crystal Norris. Speram că Jason o convinsese cumva pe fată că nu avea nimic de-a face cu cei împuşcaţi. Dacă Jason voia să-şi amplifice necazurile, cel mai bun mod era să o înşele pe Crystal, femeia pe care o alesese din

comunitatea vârcolacilor-panteră. Şi cu siguranţă că nici măcar Jason nu era atât de prost. Cu siguranţă.

Nu era. Am întâlnit-o pe Crystal în bucătărie, a doua zi dimineaţă, după ora zece. Jason plecase de mult, din moment ce trebuia să fie la muncă până la şapte patruzeci şi cinci. Beam prima mea cană de cafea când Crystal a intrat, purtând una din cămăşile lui Jason şi având încă urmele somnului pe faţă.

Crystal nu era persoana mea favorită, şi nici eu nu eram pentru ea, dar spuse ,,'neaţa” destul de politicos. Am fost de acord că era dimineaţă, şi am scos o cană şi pentru ea. S-a strâmbat şi şi-a luat un pahar, pe care l-a umplut cu gheaţă şi coca-cola. M-a trecut un fior.

— Ce face unchiul tău? am întrebat-o când a părut că a intrat în contact cu realitatea.

— Mai bine, zise. Ar trebui să te duci să-l vezi. Îi place să-l vizitezi.

— Bănuiesc că eşti sigură că nu Jason l-a împuşcat.

— Sunt, zise scurt. La început nu am vrut să vorbesc cu el, dar odată ce m-a prins la telefon, a reuşit să mă convingă să nu-l mai suspectez.

Voiam să o întreb dacă şi ceilalţi locuitori din Hotshot erau dispuşi să-l considere pe Jason nevinovat până la proba contrarie, dar detestam să aduc în discuţie un subiect atât de sensibil.

M-am gândit la ce aveam de făcut azi; trebuia să-mi iau din casă suficiente haine, nişte cearşafuri şi pături şi nişte ustensile de bucătărie, şi să le duc

în duplexul lui Sam.

Să mă mut într-un apartament mic, mobilat, era soluţia perfectă pentru problemele mele locative. Uitasem că Sam era proprietarul mai multor case mici pe strada Berry, trei dintre acestea fiind duplexuri. Se ocupa singur de ele, deşi uneori îl angaja pe JB du Rone, un prieten de-al meu din liceu, ca să facă reparaţii simple şi treburi de întreţinere. „Simplu” reprezenta cea mai bună soluţie când era vorba de JB.

După ce îmi adunam lucrurile, poate aveam timp să mă duc să-l văd pe Calvin. Am făcut duş şi m-am îmbrăcat, iar când am plecat, Crystal stătea în sufragerie uitându-se la televizor. Am presupus că Jason nu avea nimic împotrivă.

Terry muncea deja din greu când am tras maşina în luminiş. Am dat un ocol să văd cum înaintase treaba şi am fost încântată să constat că făcuse mai mult decât crezusem că era posibil. A zâmbit când i-am spus asta şi a luat o pauză de la încărcatul scândurilor în camioneta sa.

— Să dărâmi e întotdeauna mai uşor decât să construieşti.

Asta nu era vreo declaraţie filosofică, ci constatarea unui constructor.

— Ar trebui să termin peste două zile, dacă nu intervine nimic care să-mi încetinească ritmul de lucru. Nu se anunţă nici o ploaie.

— Grozav. Cât îţi datorez?

— Oh, bombăni, ridicând din umeri şi părând ruşinat. O sută? Cincizeci?

— Nu, nu e suficient. Am făcut în minte o

estimare rapidă a numărului de ore pe care le muncise, am înmulţit. Mai degrabă, trei.

— Sookie, nu vreau atât de mult. Terry afişă o expresie încăpăţânată. Nu ţi-aş cere nimic, dar trebuie să-mi cumpăr iar câine.

Terry îşi cumpăra un câine catahoula[25], de vânătoare, cam o dată la patru ani. Nu renunţa la cei vechi pentru unii mai tineri. Ceva părea întotdeauna să se întâmple cu câinii lui Terry, deşi avea mare grijă de ei. După aproape trei ani de când avusese primul câine, îl lovise un camion. Cineva îi dăduse carne otrăvită celui de-al doilea. Al treilea, cel pe care-l botezase Molly, fusese muşcat de un şarpe, iar muşcătura se infectase. De luni întregi, Terry era pe lista de aşteptare pentru unul din puii născuţi la canisa din Clarice, care se ocupa de catahoula.

— Să aduci căţelul pe-aici să-l îmbrăţişez, i-am sugerat, iar el a zâmbit.

Pentru prima dată, mi-am dat seama că Terry se simţea cel mai bine afară. Întotdeauna păruse să se simtă mai confortabil – atât mental, cât şi fizic – când nu se afla sub un acoperiş, iar când se afla afară cu un câine părea aproape normal.

Am descuiat casa şi am intrat să adun lucrurile de care aveam nevoie. Era o zi însorită, aşa că absenţa luminii electrice nu era o problemă. Am umplut un coş mare din plastic, pentru rufe, cu două seturi de aşternuturi şi o cuvertură, vreo câteva haine şi câteva cratiţe şi oale. Aveam

---

[25] Rasă de câine originară din districtul Catahoula, Louisiana, numit şi câinele-leopard.

nevoie de o nouă cafetieră. Cea veche se topise.

Şi atunci, stând acolo şi uitându-mă pe fereastră la cafetiera pe care o aruncasem în vârful mormanului de gunoi, am înţeles cât de aproape fusesem să mor. Revelaţia aceasta m-a lovit în plin.

Acum, stăteam la fereastra dormitorului meu, uitându-mă la bucata de plastic deformat; în secunda următoare, eram pe podea, holbându-mă la scândurile vopsite şi încercând să respir.

De ce mă apucase acum, după trei zile? Nu ştiu. Poate era ceva în legătură cu felul în care arăta Doamna Cafetieră: cablul carbonizat, plasticul deformat din cauza căldurii. Plasticul fiersese la modul propriu. Am privit la pielea mâinilor mele şi m-am cutremurat. Am rămas pe podea cuprinsă de frisoane şi tremurând. Nu ştiu cât a durat criza. Pentru un minut sau două, nu m-am gândit la nimic. Ideea că fusesem atât de aproape de moarte mă copleşise, pur şi simplu.

Claudine nu numai că-mi salvase viaţa; cu siguranţă, mă salvase de la o durere atât de cumplită încât probabil că mi-aş fi dorit să fiu moartă. Îi eram atât de îndatorată, încât nu aveam cum să mă revanşez vreodată.

Poate că într-adevăr era naşa mea zână. M-am ridicat şi m-am scuturat. Apucând coşul de plastic, am pornit să mă instalez în noua mea casă.

Capitolul 12

Am intrat cu cheia pe care mi-o dăduse Sam. Mă aflam în partea dreaptă a duplexului, în oglindă faţă de apartamentul ocupat de Halleigh Robinson, tânăra profesoară care ieşea cu Andy Bellefleur. Mi-am imaginat cum e să beneficiezi de protecţia poliţiei, cel puţin o parte din timp; Halleigh era plecată o mare parte din vreme, ceea ce era bine ţinând cont de orele târzii la care lucram eu.

Livingul era mic, cu o canapea înflorată, o măsuţă de cafea joasă, şi un fotoliu. Următoarea cameră era bucătăria, care era bineînţeles minusculă. Dar aveam o plită, un frigider şi un cuptor cu microunde. Nu exista maşină de spălat vase, dar nici nu avusesem vreodată una. Sub masă erau două scaune de plastic.

După ce am aruncat o privire în bucătărie, am traversat holul mic ce despărţea dormitorul mare (dar totuşi mic), care se afla în dreapta, de dormitorul mai mic (minuscul) şi de baie, situate pe stânga. La capătul holului, se afla o uşă care ducea pe veranda din spate.

Era un apartament simplu, dar destul de curat. Avea încălzire centrală şi aer condiţionat, iar podelele erau drepte. Am trecut o mână pe lângă ferestre. Se închideau bine. Drăguţ. Mi-am amintit că trebuie să ţin storurile trase, căci aveam vecini.

Am făcut patul dublu din dormitorul mai mare. Mi-am pus hainele în dulapul proaspăt vopsit. Am început să fac o listă cu lucrurile de care aveam nevoie: un mop, o mătură, o găleată, nişte produse de curăţat… toate astea fuseseră pe veranda din spate. O să trebuiască să-mi iau aspiratorul de acasă. Fusese în dulapul din living, aşa că trebuia să fie în stare bună. Adusesem unul din telefoanele mele să-l conectez aici, aşa că va trebui să aranjez cu compania de telefoane să redirecţioneze apelurile încoace, îmi pusesem televizorul în maşină, dar trebuia să mă ocup să fie conectat la reţeaua de televiziune prin cablu. Trebuia să sun de la Merlotte's. De când cu incendiul, viaţa mea avea drept scop principal mecanismele supravieţuirii.

M-am aşezat pe canapeaua tare, uitându-mă în gol. Am încercat să mă gândesc la ceva amuzant, ceva ce să aştept cu nerăbdare. În două luni, va fi vreme de plajă. Asta mă făcu să zâmbesc. Îmi plăcea să stau la soare într-un costum de baie minuscul, cronometrându-mă cu atenţie ca să nu mă ard. Îmi plăcea mirosul uleiului de cocos. Îmi făcea plăcere să mă rad pe picioare şi să îndepărtez părul inutil de pe corp, ca să fiu la fel de catifelată ca funduleţul unui bebeluş. Şi nu vreau să aud nici o predică despre cât de dăunător e statul la soare. Ăsta este viciul meu. Toată lumea are câte unul.

Mult mai apropiat era momentul în care trebuia să mă duc la bibliotecă să-mi iau un alt teanc de cărţi; recuperasem ultima tranşă cât fusesem

acasă şi le scosesem pe mica verandă ca să se aerisească. Aşa că o să merg la bibliotecă – asta era într-adevăr ceva distractiv.

Înainte să plec la muncă, m-am decis să-mi pregătesc ceva de mâncare în noua mea bucătărie. Pentru asta era nevoie să fac un drum la magazinul alimentar, ceea ce-mi luă mai mult decât credeam, pentru că tot găseam lucruri de care îmi dădeam seama că am nevoie. Aranjatul alimentelor în dulapurile apartamentului m-a făcut să simt că sunt acasă. Am rumenit două cotlete de porc şi le-am pus în cuptor, am copt la microunde un cartof şi am încălzit nişte mazăre. Când trebuia să lucrez noaptea, ajungeam la Merlotte's în jur de ora cinci, aşa că masa mea din acele zile era o combinaţie între prânz şi cină.

După ce am mâncat şi am strâns masa, m-am gândit că-mi mai rămăsese timp să mă duc în vizită la Calvin, la spitalul din Grainger.

Gemenii încă nu sosiseră să-şi ocupe posturile din hol, dacă încă mai stăteau de pază. Dawson era tot la uşa camerei lui Calvin. Spre uşurarea mea, Dawson îmi deschise uşa să intru şi chiar mă bătu pe umăr în timp ce intram.

Calvin stătea pe scaunul tapiţat. Când am intrat, stinse televizorul. Arăta mai bine, părul şi barba îi erau curate şi aranjate, şi una peste alta arăta mai în apele lui. Purta o pijama albastră. Am văzut că mai era conectat încă la unul, două tuburi. Încercă să se ridice de pe scaun.

— Nu, să nu îndrăzneşti să te ridici! Am tras un scaun şi m-am aşezat în faţa lui. Zi-mi cum te

simţi.

— Mă bucur să te văd, zise. Chiar şi vocea îi era mai puternică. Dawson mi-a spus că nu ai acceptat nici un ajutor. Spune-mi cine a pus focul.

— E ceva ciudat, Calvin. Nu ştiu de ce bărbatul ăsta a dat foc. Familia lui a venit să mă vadă…

Am ezitat să continui, Calvin se recupera după ce şi el fusese la un pas de moarte şi nu ar fi trebuit să-şi facă griji pentru alte lucruri.

Dar el insistă:

— Spune-mi ce crezi…

Părea atât de interesat, încât am sfârşit prin a-i povesti totul acestui teriantrop rănit: dubiile mele în legătură cu motivele incendiatorului, uşurarea mea că stricăciunile puteau fi reparate, preocuparea mea legată de cearta dintre Eric şi Charles Twining. Și i-am spus lui Calvin că poliţia de aici aflase despre mai multe zone de activitate ale atacatorului.

— Asta o să-l dezvinovăţească pe Jason, am subliniat eu, iar el a încuviinţat.

Nu am insistat.

— Cel puţin, nimeni altcineva nu a mai fost împuşcat, am spus, încercând să găsesc ceva pozitiv în toate aceste lucruri sumbre.

— Din câte ştim noi, zise Calvin.

— Poftim?

— Din câte ştim noi, repetă el. Poate cineva a fost împuşcat şi încă nu l-a descoperit nimeni.

Eram uimită de această idee şi, cu toate acestea, avea sens ce spunea.

— Cum te-ai gândit la asta?

— Nu am nimic altceva de făcut, zise cu un uşor zâmbet. Nu citesc, aşa cum faci tu. Nu sunt pasionat de televizor, cu excepţia emisiunilor sportive.

Bineînţeles, postul la care se uita când am intrat era ESPN.

— Ce faci în timpul tău liber? am întrebat din pură curiozitate.

Calvin era încântat că-i pusesem o întrebare personală.

— Lucrez destul de mult la Norcross, răspunse, îmi place să vânez, deşi mai degrabă vânez când e lună plină.

Când devenea panteră. Puteam să înţeleg asta.

— Îmi place să pescuiesc. Ador dimineţile când pot să stau în barca mea, pe apă, şi să nu-mi fac griji pentru nimic.

— Aşa, am zis încurajator. Ce altceva?

— Îmi place să gătesc. Fac supă de creveţi uneori, sau gătim o grămadă de peşte şi mâncăm afară, peşte şi pâinici din faină de porumb, şi salată de varză şi pepene roşu. Vara, bineînţeles.

Îmi lăsa gura apă numai când mă gândeam.

— Iarna lucrez în casă. Mai ies afară să tai lemne pentru aceia dintre noi care nu-şi pot tăia singuri. Se pare că întotdeauna am ceva de făcut.

Acum ştiam de două ori mai multe lucruri despre Calvin Norris decât ştiusem până acum.

— Spune-mi cum merge recuperarea, am întrebat.

— Încă mai am perfuzia asta în mine, spuse făcând un gest cu mâna. În afară de asta, mă simt

mult mai bine. Ştii, noi ne vindecăm destul de repede.

— Cum le explici colegilor tăi de muncă prezenţa lui Dawson la uşă?

Toate suprafeţele plane ale camerei erau acoperite cu aranjamente florale şi coşuri cu fructe; am văzut chiar şi o pisică de pluş.

— Le spun pur şi simplu că e vărul meu care se asigură că vizitatorii nu mă obosesc prea tare.

Eram aproape sigură că nimeni nu ar îndrăzni să-l întrebe ceva direct pe Dawson.

— Trebuie să plec la muncă, am spus aruncând o privire spre ceasul de pe perete.

Parcă nu mă înduram să plec. Îmi făcuse plăcere să am o conversaţie normală cu cineva. Astfel de momente erau rare în viaţa mea.

— Încă îţi mai faci griji pentru fratele tău? mă întrebă.

— Da.

Dar mă hotărâsem să nu mai insist. Calvin mă auzise de prima dată. Nu era nevoie să repet.

— Îl supraveghem.

M-am întrebat dacă supraveghetorul îi dăduse raportul lui Calvin că micuţa Crystal îşi petrecuse noaptea cu Jason. Sau poate că supraveghetorul era chiar Crystal? Dacă era aşa, cu siguranţă îşi lua slujba foarte în serios. Mai îndeaproape decât îl supraveghea ea pe Jason nu se putea.

— Asta e bine, am spus. Este cea mai bună metodă să descoperiţi că nu el a făcut-o.

Eram uşurată să aud noutăţile lui Calvin şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam mai

bine seama că ar fi trebuit să realizez şi singură asta.

— Calvin, să ai grijă.

M-am ridicat să plec, iar el şi-a întins obrazul şi eu l-am atins cu buzele.

Se gândea că buzele mele erau catifelate şi că miroseam bine. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc când am plecat. Faptul că ştii că cineva te consideră atrăgătoare îţi ridică întotdeauna moralul.

Am condus înapoi spre Bon Temps şi m-am oprit la bibliotecă înainte să mă duc la muncă. Biblioteca districtului Renard este o clădire veche şi urâtă de cărămidă maro, ridicată în anii treizeci. Îşi arată fiecare an din vârstă. Bibliotecarii au făcut nenumărate plângeri despre sistemele de încălzire şi răcire, iar instalaţia electrică lăsa mult de dorit. Parcarea bibliotecii era ca vai de capul ei, iar vechea clinică de alături, care-şi deschisese porţile în 1918, avea acum ferestrele acoperite cu scânduri – ceea ce era întotdeauna o privelişte deprimantă. Parcarea clinicii închise de mult arăta mai degrabă ca o junglă decât ca o parte din centrul oraşului.

Îmi programasem zece minute ca să schimb cărţile. Am intrat şi am ieşit în opt. Parcarea bibliotecii era aproape goală, din moment ce era chiar înainte de ora cinci. Oamenii făceau cumpărături la Wal-Mart sau erau acasă pregătind cina.

Lumina zilei de iarnă se estompa. Nu mă gândeam la nimic în mod special şi asta mi-a

salvat viaţa. Într-o fracţiune de secundă, am identificat o agitaţie intensă provenind de la un alt creier şi, din reflex, m-am lăsat în jos, simţind ceva ascuţit pătrunzând în umărul meu chiar în timp ce făceam asta, şi apoi senzaţia fierbinte a unei dureri îngrozitoare, şi apoi senzaţia de umezeală şi un zgomot puternic. Toate s-au întâmplat atât de repede, încât nu am putut să separ categoric secvenţele când am încercat mai târziu să reconstitui momentul.

Din spatele meu se auzi un ţipăt, şi apoi altul. Deşi nu-mi amintesc cum s-a întâmplat, m-am trezit în genunchi lângă maşina mea, iar partea din faţă a tricoului meu era stropită cu sânge.

Ciudat, primul meu gând a fost: *Slavă Domnului că nu aveam haina cea nouă pe mine.*

Cea care ţipase era Portia Bellefleur. Portia nu avea sângele ei rece obişnuit când alergă prin parcare ca să se ghemuiască lângă mine. Ochii i se mişcau când într-o parte, când în cealaltă, în timp ce încerca să zărească pericolul ce putea veni din orice direcţie.

— Stai nemişcată, zise tăios, ca şi cum s-ar fi gândit că îmi propusesem să alerg la maraton.

Eram încă în genunchi. Sângele mi se scurgea pe braţ.

— Cineva te-a împuşcat, Sookie. Oh, Doamne, oh, Doamne!

— Ia cărţile, am spus. Nu vreau să le murdăresc de sânge. O să trebuiască să plătesc pentru ele.

Portia mă ignoră. Vorbea la telefonul mobil. Oamenii vorbesc la mobil în cele mai nepotrivite

momente! La bibliotecă, pentru numele lui Dumnezeu, la oftalmolog. Sau la bar. Tranca, tranca. Ca şi cum totul e atât de important, încât nu mai poate aştepta. Aşa că am pus singură cărţile jos, lângă mine.

În loc să îngenunchez, m-am trezit aşezată cu spatele sprijinit de maşină. Şi apoi, ca şi cum cineva ar fi luat o bucată din viaţa mea, am descoperit că stăteam pe pavajul parcării bibliotecii, uitându-mă fix la pata de ulei lăsată de o maşină. Oamenii ar trebui să aibă mai multă grijă de maşinile lor…

Gata!

— Trezeşte-te, spunea o voce.

Nu mai eram în parcare, ci într-un pat. M-am gândit că-mi luase din nou foc casa şi că buna Claudine încerca să mă scoată afară. Oamenii încercau mereu să mă dea jos din pat. Deşi vocea nu prea semăna cu a lui Claudine; semăna mai mult cu a lui…

— Jason?

Am încercat să deschid ochii. Am reuşit să mă uit printre pleoapele vag întredeschise ca să-l identific pe fratele meu. Eram într-o cameră abia luminată şi totul mă durea atât de rău, că-mi venea să plâng.

— Ai fost împuşcată, zise. Ai fost împuşcată, iar eu eram la Merlotte's aşteptându-te să ajungi acolo.

— Pari… fericit, am spus printre buze, simţindu-mi-le ciudat de umflate şi de rigide.

— Nu puteam să o fac eu! Am fost înconjurat de

lume tot timpul! L-am avut pe Hoyt cu mine în maşină pe drumul de la muncă la Merlotte's, pentru că a lui e la reparat. Am *martori.*

— Oh, nemaipomenit. Atunci, ce mă bucur că am fost împuşcată. Câtă vreme tu eşti bine.

A însemnat aşa un efort să rostesc asta, încât am fost bucuroasă când Jason a sesizat sarcasmul.

— Da, îmi pare rău. Cel puţin, nu e grav.

— Nu e?

— Am uitat să-ţi spun. Ţi-a fost găurit umărul şi o să te doară o vreme. Apasă pe butonul ăsta dacă te doare. Poţi să iei medicamente împotriva durerii. Mişto, nu-i aşa? Auzi, Andy e afară.

M-am gândit la asta şi, în cele din urmă, am dedus că Andy Bellefleur era aici în calitatea sa oficială.

— Bine, am zis. Poate să intre.

Am întins un deget şi am atins cu grijă butonul.

Apoi am clipit şi probabil că asta a durat foarte mult, pentru că atunci când am deschis din nou ochii, Jason plecase şi Andy îi luase locul. Ţinea în mână un carneţel şi un creion. Trebuia să-i spun neapărat ceva şi, după o clipă de gândire, mi-am dat seama despre ce era vorba.

— Transmite-i Porţiei că-i mulţumesc, i-am zis.

— O să-i spun, mi-a promis serios. Este destul de marcată de cele întâmplate. Nu a mai fost niciodată atât de aproape de un act de violenţă. A crezut că o să mori.

Nu mă puteam gândi la nimic de comentat în legătură cu asta. Am aşteptat să mă întrebe ce voia să ştie. Buzele i se mişcară, şi cred că i-am

răspuns.

— ...zici că te-ai lăsat în jos în ultima secundă?

— Cred că am auzit ceva, am şoptit.

Şi asta era adevărat. Doar că nu auzisem cu urechile... dar Andy ştia ce vreau să spun, şi el mă credea. Ochii săi îi întâlniră pe-ai mei şi se măriră.

Şi din nou am leşinat. Doctorul de la urgenţă cu siguranţă îmi dăduse nişte medicamente grozave împotriva durerii. M-am întrebat în ce spital eram. Cel din Clarice era ceva mai aproape de bibliotecă; cel din Grainger avea o cameră de gardă mai bine cotată. Dacă eram în Grainger, aş fi putut la fel de bine să mă scutesc de osteneala de a conduce înapoi spre Bon Temps şi de mersul la bibliotecă. Aş fi putut fi împuşcată în parcarea spitalului când plecam, după ce-l vizitasem pe Calvin, şi asta m-ar fi scutit de un drum.

— Sookie, zise o voce liniştită şi familiară.

Era rece şi întunecată, ca apa dintr-un pârâu sau ca o noapte fără lună.

— Bill, am spus, simţindu-mă fericită şi în siguranţă. Nu pleca!

— Sunt aici.

Şi era acolo – citea stând pe un scaun, lângă patul meu – când m-am trezit la trei dimineaţa. Puteam simţi minţile din camerele din jurul meu, liniştite, în somn. Dar creierul bărbatului de lângă mine era tăcut. În acel moment, mi-am dat seama că persoana care mă împuşcase nu fusese vampir, deşi toate atacurile avuseseră loc la lăsarea întunericului sau noaptea. Auzisem creierul atacatorului cu o secundă înainte de împuşcătură,

şi asta îmi salvase viaţa.

În clipa în care m-am mişcat, Bill a ridicat privirea.

— Cum te simţi? mă întrebă.

Am apăsat pe buton ca să ridic capul patului.

— Ca naiba, am spus cu sinceritate, după ce mi-am evaluat umărul. S-a dus efectul pastilelor, iar umărul mă doare de zici că-mi cade. Îmi simt gura ca şi cum o armată ar fi mărşăluit prin ea, şi am nevoie urgentă să merg la baie.

— Pot să te ajut cu asta, şi înainte să apuc să mai zic ceva, a mutat stativul perfuziei în jurul patului şi m-a ajutat să mă scol.

M-am ridicat precaută, întrebându-mă cât de stabile erau picioarele mele. Îmi spuse:

— Nu te las să cazi.

— Ştiu, am zis, şi am pornit-o către baie. După ce m-a aşezat pe toaletă, a ieşit cu mult tact afară, dar a lăsat uşa crăpată şi a rămas aşteptând de cealaltă parte a ei. M-am descurcat stângaci cu toate, dar am devenit foarte conştientă cât de norocoasă eram că fusesem împuşcată în umărul stâng şi nu în dreptul. Bineînţeles, atacatorul ţintise către inima mea.

Bill mă aşeză înapoi în pat atât de îndemânatic, încât parcă îngrijise bolnavi toată viaţa lui. Netezise deja patul, scuturase pernele, şi m-am simţit mult mai confortabil. Dar umărul continua să mă chinuiască, aşa că am apăsat pe buton ca să anunţ că mă doare. Gura îmi era uscată; l-am întrebat pe Bill dacă era apă în vasul de plastic. A apăsat şi el pe butonul care chema asistenta. Când

vocea subţirică se auzi prin interfon, Bill zise:

— Nişte apă pentru domnişoara Stackhouse, iar vocea chiţăi înapoi că va veni imediat.

Şi aşa a făcut. Probabil că prezenţa lui Bill avea ceva de-a face cu viteza ei. Poate că oamenii acceptaseră că vampirii există în realitate, dar asta nu însemna că le plăceau americanii ne-vii. O grămadă de americani din clasa de mijloc pur şi simplu nu se puteau relaxa în preajma vampirilor. Ceea ce era o dovadă de isteţime din partea lor, m-am gândit.

— Unde suntem? am întrebat.

— Grainger, zise. De data asta am ajuns să stau cu tine în alt spital.

Ultima dată fusese la Spitalul Districtului Renard, în Clarice.

— Poţi să te duci să-l vizitezi pe Calvin.

— Ca şi cum m-ar interesa aşa ceva.

Se aşeză pe pat. Ceva legat de ora lipsită de viaţă, de ciudăţenia nopţii mă făcea să simt nevoia să fiu cinstită. Poate de vină erau doar medicamentele.

— Nu am fost niciodată într-un spital până să te cunosc pe tine, am spus.

— Mă învinovăţeşti de asta?

— Uneori.

I-am privit faţa strălucind. Alţi oameni nu recunoşteau întotdeauna un vampir când îl vedeau; asta era greu de înţeles pentru mine.

— Când te-am întâlnit, în acea primă seară când am venit la Merlotte's, nu am ştiut ce să cred despre tine, zise. Erai atât de drăguţă, atât de

plină de viaţă! Şi-mi dădeam seama că erai diferită. Erai interesantă.

— Blestemul meu, am spus.

— Sau binecuvântarea ta. Îşi puse una din mâinile reci pe obrazul meu. Nu ai febră, spuse ca pentru sine. O să te faci bine. Apoi se îndreptă. Te-ai culcat cu Eric cât timp a stat la tine.

— De ce mă întrebi dacă ştii deja? Există o limită şi pentru onestitate.

— Nu te întreb. Am ştiut când v-am văzut împreună. I-am simţit mirosul înconjurându-te; îmi dau seama ce simţi pentru el. Am băut unul din sângele celuilalt. E greu să-i rezişti lui Eric, continuă Bill într-un fel lipsit de emoţie. E la fel de plin de energie ca şi tine, şi aveţi amândoi aceeaşi pasiune pentru viaţă. Dar sunt sigur că ştii că… făcu o pauză, părând că încearcă să se gândească cum să formuleze ceea ce voia să spună.

— Ştiu că ai fi fericit dacă nu m-aş mai culca cu nimeni altcineva toată viaţa mea, am spus, exprimând în locul său ceea ce gândea.

— Şi tu ce simţi pentru mine?

— La fel. Oh, dar stai, tu te-ai culcat *deja* cu altcineva. Şi asta, înainte să ne despărţim.

Bill privi în altă parte, iar linia maxilarului său părea de granit.

— Bine, asta s-a dus deja, am spus. Nu, nu vreau să mă gândesc la tine cu Selah sau cu altcineva. Dar mintea mea îmi spune că nu este raţional.

— Este iraţional să sper că vom fi din nou împreună?

Am luat în calcul circumstanţele care mă întorseseră împotriva lui Bill. M-am gândit la infidelitatea comisă cu Lorena; dar ea era cea care-l crease şi el trebuise să o asculte. Tot ceea ce auzisem de la ceilalţi vampiri îmi confirmase ceea ce-mi spusese el despre relaţie. M-am gândit la faptul că aproape mă violase în portbagajul maşinii; dar era înfometat şi torturat, şi nu ştiuse ce face. În clipa în care îşi venise în fire, se oprise.

Mi-am amintit ce fericită fusesem când aveam ceea ce eu credeam că era dragostea lui. Nu mă simţisem mai în siguranţă în viaţa mea. Cât de neadevărat fusese acest sentiment: el devenise atât de absorbit de munca pe care o făcea pentru regina Louisianei, că eu rămăsesem undeva departe, pe locul doi. Dintre toţi vampirii care ar fi putut intra la Merlotte's, eu mă alesesem cu cel dependent de muncă.

— Nu ştiu dacă vom mai putea avea vreodată aceeaşi relaţie, am spus. Poate o să fie posibil, când voi fi mai puţin afectată de durerea pe care mi-ai provocat-o. Dar mă bucur că eşti aici în seara asta şi aş vrea să te întinzi lângă mine, puţin… dacă vrei şi tu.

M-am răsucit în patul îngust şi m-am întors pe partea dreaptă, astfel încât umărul rănit să fie în sus. Bill se întinse în spatele meu şi puse mâna peste mine. Nimeni nu s-ar fi putut apropia de mine fără ca el să ştie. M-am simţit perfect protejată, în siguranţă absolută şi preţuită.

— Mă bucur că eşti aici, am şoptit în timp ce medicamentul îşi făcea efectul.

Înainte de a mă cufunda din nou în somn, mi-am amintit de hotărârea pe care o luasem de Anul Nou: îmi doream să nu fiu bătută. Mi-am făcut o notă mentală: ar fi trebuit să adaug şi „împuşcată”.

Mi-au dat drumul a doua zi dimineaţă. Când am ajuns la biroul administrativ, funcţionara – pe al cărei ecuson scria Dna Beeson – îmi spuse:

— S-a rezolvat deja.

— De către cine? am întrebat.

— Persoana îşi doreşte să rămână anonimă, zise funcţionara, iar faţa ei rotundă avea o expresie care spunea că un cal de dar nu se caută la dinţi.

Asta mă făcu să nu mă simt în largul meu, chiar deloc. De fapt, aveam bani în bancă să plătesc integral factura, în loc să trimit câte un cec în fiecare lună. Şi nimic nu e gratis. Existau persoane cărora nu voiam să le fiu îndatorată. Când am realizat totalul facturii, am fost şocată să aflu cât de îndatorată aveam să-i fiu.

Poate că ar fi trebuit să stau mai mult în birou şi să mă cert mai zdravăn cu doamna Beeson, dar nu mă simţeam în stare. Îmi doream să fac un duş sau măcar să mă spăl puţin – ceva mai mult decât doar să mă şterg prin locurile esenţiale, cum făcusem (foarte încet şi cu foarte mare grijă) de dimineaţă. Voiam să mănânc din mâncarea mea. Voiam puţină singurătate şi linişte. Aşa că m-am aşezat înapoi în scaunul cu rotile şi am lăsat infirmiera să mă conducă afară, pe uşa principală. M-am simţit ca o mare idioată când mi-am dat seama că nu aveam cu ce ajunge acasă. Maşina mea era în

parcarea bibliotecii din Bon Temps – nu că aş fi putut conduce în următoarele câteva zile.

Chiar când eram pe cale să-i cer infirmierei să mă ducă înapoi, ca să pot merge la Calvin în cameră (poate mă conducea Dawson), o Impala roşie, elegantă, se opri în faţa mea. Fratele lui Claudine, Claude, se întinse ca să deschidă uşa de pe partea pasagerului. M-am holbat la el. Mi se adresă iritat:

— Hai, ai de gând să urci?

— Uau! exclamă infirmiera. Uau!

Am crezut că o să-i sară nasturii bluzei, atât de greu respira.

Îl mai întâlnisem o singură dată pe Claude, fratele lui Claudine, şi uitasem ce impact avea asupra femeilor din jur. Claude îţi tăia pur şi simplu respiraţia, era atât de fermecător încât apropierea lui mă făcea să fiu tensionată ca un cablu electric. Să te relaxezi în preajma lui Claude era ca şi cum ai încerca să fii nonşalantă în prezenţa lui Brad Pitt.

Claude fusese stripper, în seara dedicată femeilor la Hooligans, un club din Monroe, dar de curând nu numai că se reprofilase pe managementul clubului, ci se implicase şi în activitatea de modeling, atât pentru podium cât şi pentru reviste. Oportunităţile pentru o astfel de ocupaţie erau puţine şi la distanţe mari în Louisiana de Nord, aşadar Claude (după spusele lui Claudine) se hotărâse să concureze pentru Mister Roman de dragoste la convenţia cititorilor de romane de dragoste. Îşi făcuse chiar şi operaţie estetică la urechi, ca să nu mai fie ascuţite. Marele

premiu era apariţia pe coperta unui roman. Nu ştiam prea multe despre concurs, dar ştiam ce văd când mă uitam la Claude. Eram destul de sigură că va câştiga detaşat.

Claudine pomenise de faptul că fratele ei tocmai se despărţise de iubitul lui, aşa că era liber, în toată splendoarea lui: înălţimea de peste un metru optzeci, accesorizată cu un păr negru, ondulat, cu nişte muşchi lucraţi şi un abdomen care ar fi putut apărea în *Abs Weekly*[26]*.* Adăugaţi în imaginaţia dumneavoastră o pereche de ochi căprui, catifelaţi, un maxilar fin, o gură senzuală cu buza de jos răsfrântă şi îl aveţi pe Claude. Nu că aş băga eu în seamă amănunte de-astea.

Fără ajutorul infirmierei – care încă mai rostea „Uau, uau, uau” în şoaptă – m-am ridicat din scaunul cu rotile şi am urcat în maşină.

— Mulţumesc, i-am spus, încercând să nu par atât de uimită pe cât eram.

— Claudine nu a putut să scape de la muncă, aşa că m-a sunat şi m-a trezit ca să vin aici să fac pe şoferul, spuse Claude, pe un ton iritat.

— Îţi sunt recunoscătoare că ai venit, am zis, după ce am luat în calcul mai multe răspunsuri posibile.

Am observat că frumosul Claude nu avea nevoie să mă întrebe pe unde să o ia către Bon Temps, deşi nu-l văzusem niciodată prin zonă – şi cred că am fost destul de explicită că nu aveai cum să-l ratezi.

— Ce-ţi mai face umărul? zise brusc, ca şi cum

---

[26] Revistă dedicată întreţinerii fizice.

şi-ar fi amintit că asta era întrebarea politicoasă pe care trebuia să o pună.

— Se vindecă, am răspuns. Am de luat o reţetă cu analgezice.

— Păi, cred că trebuie să faci şi asta, nu-i aşa?

— Mda, ar fi grozav, din moment ce nu am voie să conduc încă o zi sau două.

Când am ajuns în Bon Temps, l-am îndrumat pe Claude către farmacie, unde am găsit un loc de parcare chiar în faţă. Am reuşit să mă dau jos din maşină şi să-mi iau reţeta singură, din moment ce Claude nu s-a oferit. Farmacistul bineînţeles auzise deja ce se petrecuse şi voia să ştie ce avea să se întâmple cu lumea asta. Nu i-am putut spune.

Mi-am petrecut timpul cât i-a luat farmacistului să-mi aducă medicamentele speculând asupra posibilităţii ca minunatul Claude să fie bisexual – măcar un pic? Fiecare femeie care intra în farmacie avea o expresie de încântare pe chip. Desigur, ele nu avuseseră privilegiul să poarte o conversaţie adevărată cu Claude, aşa că nu beneficiaseră de personalitatea lui sclipitoare.

— Ţi-a luat cam mult, zise Claude când m-am urcat în maşină.

— Da, domnule Bune Maniere, am izbucnit. De acum încolo o să încerc să mă grăbesc. De ce ar trebui oare ca o rană de glonţ să-mi încetinească mişcările? Îmi cer scuze.

Cu coada ochiului am văzut cum obrajii lui Claude se înroşeau.

— Îmi cer scuze, zise sec. Am fost cam brutal. Oamenii îmi spun că sunt necioplit.

— Nu mai spune! Serios?

— Da, admise, şi atunci am realizat că fusesem cam sarcastică.

Îmi aruncă o privire pe care, dacă ar fi venit din partea unei creaturi mai puţin frumoase, aş fi numit-o feroce.

— Auzi, vreau să-ţi cer o favoare.

— Cu siguranţă ai ratat un început bun. Până acum m-ai luat cu binişorul.

— Vrei să încetezi? Ştiu că nu sunt… nu…

— Politicos? De o minimă curtoazie? Galant? Pe drumul cel bun?

— Sookie! urlă. Taci!

Voiam una dintre pastilele mele împotriva durerii.

— Da, Claude, am spus cu o voce liniştită, rezonabilă.

— Oamenii care se ocupă de concurs vor un portofoliu. O să merg la un studio din Ruston pentru nişte fotografii, dar cred că ar fi o idee bună să am şi nişte fotografii de atmosferă. Ca de exemplu, cele de pe coperta cărţilor pe care Claudine le citeşte mereu. Claudine zice că ar trebui să am o blondă care să pozeze cu mine, din moment ce eu sunt brunet. M-am gândit la tine.

Cred că doar dacă Claude mi-ar fi spus că vrea să facă un copil cu mine aş fi fost mai surprinsă. Deşi Claude era cel mai arogant bărbat pe care-l întâlnisem, Claudine avea obiceiul să-mi salveze viaţa. De dragul ei, trebuia să accept.

— O să am nevoie de vreun costum special?

— Da, dar fotograful face şi fotografii de

atmosferă pentru amatori şi închiriază costume de Halloween, aşa că s-a gândit că s-ar putea să aibă ceva care s-ar potrivi. Ce mărime porţi?

— Opt.

Uneori e mai degrabă zece. Şi tot aşa, o dată la nu ştiu câţi ani, şase.

— Şi când ai putea să faci asta?

— Trebuie să mi se vindece umărul, am spus cu blândeţe. Bandajul nu va arăta bine în poze.

— Oh, da. O să mă suni?

— Da.

— Nu uiţi?

— Nu. Abia aştept.

De fapt, în acel moment, ceea ce-mi doream era un spaţiu al meu, liber şi fără nici o altă persoană, şi o cola fără zahăr, şi una dintre pastilele pe care le strângeam în mână. Poate o să apuc să trag şi un pui de somn înainte să fac duşul care figura pe lista mea.

— Am mai întâlnit-o pe bucătăreasa de la Merlotte's, zise Claude, acum că i se deschisese apetitul pentru discuţii.

— Aha. Sweetie.

— Aşa-şi spune acum? A lucrat la Foxy Femmes.

— Era stripteuză?

— Da, până la accident.

— Sweetie a avut un accident?

Eram tot mai epuizată cu fiecare minut.

— Da, aşa că s-a speriat şi nu a mai vrut să se dezbrace. A spus că ar fi nevoie de prea mult machiaj. În afară de asta, era puţin cam prea… ăăă… trecută, ca să mai fie stripteuză.

— Biata de ea, am spus.

Am încercat să mi-o imaginez pe Sweetie defilând pe podium, pe tocuri şi cu pene. Tulburător.

— Aş avea grijă să nu audă că ai spus asta, mă sfătui.

Am parcat în faţa duplexului. Cineva îmi adusese înapoi maşina din parcarea bibliotecii. Uşa din cealaltă parte a duplexului se deschise şi Halleigh Robinson ieşi, cu cheile mele în mână. Purtam pantalonii negri pe care-i avusesem pe mine, deoarece mă îndreptam spre muncă, dar tricoul meu cu Merlotte's fusese distrus, aşa că spitalul îmi dăduse un tricou alb pe care-l lăsase cineva acolo cu secole în urmă. Era uriaş pentru mine, dar nu de asta rămăsese Halleigh împietrită şi cu gura căscată. De fapt, Claude ieşise din maşină ca să mă ajute să intru în casă, iar vederea lui o paralizase pe tânăra profesoară.

Claude îşi puse mâna pe după umărul meu, îşi aplecă uşor capul ca să se uite cu adoraţie la mine, şi-mi făcu semn cu ochiul.

Ăsta a fost primul indiciu pe care l-am primit care să-mi dea de înţeles că frumosul Claude ar avea simţul umorului. Îmi făcea plăcere să descopăr că nu era întru totul dezagreabil.

— Mulţumesc că mi-ai adus cheile, am strigat, iar Halleigh îşi aminti brusc că poate merge.

— Mda, mormăi ea. Mmm, sigur.

Dădu drumul cheilor undeva pe lângă mâna mea, iar eu le-am prins.

— Halleigh, acesta este prietenul meu Claude,

am spus cu ceea ce am crezut a fi un zâmbet plin de înţeles.

Claude îşi mută mâna mai jos ca să-mi încercuiască talia şi-i aruncă un zâmbet absent de-al lui, abia mişcându-şi ochii dintr-ai mei. Oh, Doamne!

— Bună, Halleigh, zise cu cea mai profundă voce de bariton.

— Eşti norocoasă să ai pe cineva să te aducă acasă de la spital, zise Halleigh. E foarte drăguţ din partea ta… ăăă… Claude.

— Aş face orice pentru Sookie, zise Claude, dulce.

— Serios? Halleigh îşi reveni. Ei, ce drăguţ! Andy ţi-a adus maşina înapoi, Sookie, şi m-a întrebat dacă pot să-ţi dau cheile. E un noroc că m-ai prins. Am tras o fugă până acasă să iau prânzul. Eu… ăăă… trebuie să mă întorc…

Îi aruncă lui Claude o privire cuprinzătoare înainte să se urce în micuţa ei Mazda şi să pornească înapoi către şcoala primară.

Am deschis neîndemânatică uşa şi am intrat în micul meu living.

— Aici stau până ce casa mea va fi reconstruită, i-am explicat lui Claude.

M-am simţit oarecum ruşinată de camera mică şi anostă.

— Abia m-am mutat în ziua în care am fost împuşcată. Adică ieri, am spus cu oarecare uimire.

Claude, a cărui falsă admiraţie dispăruse când Halleigh plecase, se uită la mine oarecum cu dispreţ.

— Ai un ghinion groaznic, observă.

— Oarecum, am spus.

Dar m-am gândit la tot ajutorul pe care-l primisem şi la prietenii mei. Mi-am amintit de plăcerea simplă de a fi dormit lângă Bill cu o noapte în urmă.

— Ghinionul meu ar putea fi şi mai şi, am adăugat mai mult pentru mine.

Claude era total neinteresat de filosofia mea.

După ce i-am mulţumit încă o dată şi l-am rugat să o îmbrăţişeze pe Claudine din partea mea, i-am promis din nou că-l voi suna când rana mea va fi suficient vindecată pentru şedinţa foto.

Umărul începuse să mă doară. Când am încuiat uşa în urma lui, am înghiţit o pastilă. Sunasem la compania de telefoane cu o după-amiază în urmă şi, spre surprinderea şi plăcerea mea, am auzit tonul când am ridicat receptorul. L-am sunat pe Jason pe telefonul mobil, ca să-i spun că ieşisem din spital, dar nu mi-a răspuns, aşa că i-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală. Apoi am sunat la bar să-i spun lui Sam că o să mă întorc la muncă în ziua următoare; pierdusem deja două zile din salariu şi bacşişuri, şi nu-mi puteam permite mai mult de-atâta.

M-am întins în pat şi am dormit mult.

Când m-am trezit, cerul se întuneca într-un fel care anunţa ploaie. În curtea din faţă a casei de peste drum, un arţar mic se apleca ameninţător sub rafalele de vânt. M-am gândit la acoperişul de tablă pe care bunica mea îl iubise şi la felul în care ploaia răpăia când atingea suprafaţa tare. Cu

siguranţă, ploaia de-aici din oraş era mai puţin zgomotoasă.

Priveam afară pe fereastra dormitorului meu la duplexul identic de alături întrebându-mă cine era vecinul meu, când am auzit o bătaie puternică în uşă. Arlene abia mai respira din cauză că alergase ca să scape de primele picături de ploaie. Avea în mână o pungă de la Wendy's, iar mirosul de mâncare îmi făcu stomacul să reacţioneze zgomotos.

— Nu am avut timp să-ţi pregătesc nimic, zise scuzându-se, în timp ce eu mă dădeam la o parte ca să o las să intre. Dar mi-am amintit că atunci când eşti supărată îţi place hamburgerul dublu, cu bacon, şi mi-am imaginat că acum eşti destul de supărată.

— Ţi-ai imaginat bine, am zis, deşi descopeream că mă simt mult mai bine decât de dimineaţă.

M-am dus la bucătărie să iau o farfurie, iar Arlene m-a urmat, cercetând cu privirea fiecare colţişor.

— Hei, e drăguţ aici! decretă ea.

Deşi pentru mine arăta pustie, locuinţa mea temporară trebuie să i se fi părut ei minunat de neaglomerată.

— Cum a fost? întrebă Arlene.

Am încercat să nu aud că se gândea că intram în mai multe necazuri decât orice alt cunoscut de-al ei.

— Probabil că ai fost teribil de speriată!

— Da. Eram foarte serioasă şi asta se reflecta în voce: Am fost foarte speriată.

— Tot oraşul vorbeşte despre asta, zise Arlene simplu.

Era exact ce-mi doream să aud: că eram subiectul a numeroase discuţii.

— Hei, ţi-l aminteşti pe Dennis Pettibone?

— Expertul în incendii? am spus. Bineînţeles.

— Avem întâlnire mâine-seară.

— Bravo, Arlene. Ce o să faceţi?

— O să ducem copiii la ringul de patinaj pe role din Grainger. Are şi el o fată, Katy. Are treisprezece ani.

— Ei, pare distractiv.

— În seara asta e la pândă, rosti plină de importanţă Arlene.

M-am uitat chiorâş.

— Ce pândeşte?

— Aveau nevoie de toţi ofiţerii pe care-i puteau găsi. Pândesc diferite parcări din oraş, să vadă dacă pot prinde atacatorul în flagrant.

Am remarcat de îndată o scăpare în planul lor.

— Şi dacă trăgătorul îi vede primul?

— Sookie, sunt profesionişti antrenaţi. Cred că ştiu cum să se descurce cu asta.

Arlene părea şi vorbea destul de ofensată. Brusc era Doamna Forţa Legii.

— Calmează-te, am spus. Sunt doar îngrijorată.

Pe de altă parte, dacă oamenii legii nu erau vârcolaci nu se aflau în pericol. Bineînţeles, marea întrebare era de ce fusesem împuşcată eu. Nu eram nici vârcolac, nici teriantrop. Nu-mi dădeam încă seama unde trebuia să intre asta în scenariul meu.

— Unde e oglinda? întrebă Arlene, iar eu am privit în jur.

— Cred că singura oglindă mare se află în baie, am spus, şi m-am simţit ciudat că trebuie să mă gândesc la locul în care se află un lucru, la mine acasă.

Cât timp şi-a făcut Arlene de lucru cu părul, mi-am pus mâncarea pe o farfurie, sperând să o mănânc cât era caldă. M-am surprins stând ca o toantă cu punga goală de mâncare în mână, întrebându-mă unde era coşul de gunoi. Bineînţeles că nu exista nici un coş de gunoi dacă nu mă duceam să cumpăr unul. În ultimii nouăsprezece ani, nu trăisem nicăieri în altă parte decât în casa bunicii mele. Nu trebuise niciodată să mă ocup de o casă de la zero.

— Sam încă nu conduce, aşa că nu poate veni să te vadă, dar se gândeşte la tine, strigă Arlene. O să poţi lucra mâine-seară?

— Aşa mi-am propus.

— Bine. Eu am programată o zi liberă, nepoata lui Charlsie e în spital cu pneumonie, aşa că ea e plecată, iar Holly nu apare întotdeauna când e programată. Danielle o să fie plecată din oraş. Fata cea nouă, Jada – e oricum mai bună decât Danielle.

— Crezi?

— Da, pufni Arlene. Nu ştiu dacă ai observat, dar lui Danielle pare să nu-i mai pese. Pot oamenii să vrea de băut şi să o cheme, că pentru ea nu are nici o importanţă. Stă acolo şi vorbeşte cu prietenul ei, în timp ce clienţii strigă la ea.

Era adevărat că Danielle fusese oricum, numai

atentă nu, la felul în care muncea de când începuse să se vadă regulat cu un tip din Arcadia.

— Crezi că o să-şi dea demisia?

Am deschis astfel un alt subiect care ne-a dat de lucru pentru vreo cinci minute, deşi Arlene zisese că se grăbea. Îmi porunci să mănânc cât încă mai era bună mâncarea, aşa că am mestecat şi înghiţit cât ea a vorbit. Nu am spus nimic absolut nou sau original, dar ne-am simţit bine. Îmi puteam da seama că Arlene (o dată în viaţa ei) se bucura pur şi simplu să fie cu mine, să lenevească.

Unul dintre marile dezavantaje ale telepatiei era faptul că puteai să-ţi dai seama de diferenţa dintre momentul în care cineva chiar te asculta, sau când vorbeai doar cu un chip de om, în loc să te adresezi unei minţi.

Andy Bellefleur apăru chiar când Arlene urcă în maşină. Eram bucuroasă că îndesasem punga de la Wendy's într-un dulap doar ca să o iau din drum.

— Stai chiar lângă Halleigh, zise Andy – un început de conversaţie evident.

— Mulţumesc că mi-ai lăsat cheile la ea şi că mi-ai adus maşina încoace, i-am spus.

Andy avea şi momentele sale bune.

— Spune că tipul care te-a adus de la spital era cu adevărat… ăăă… interesant.

Era evident că Andy încerca să scoată informaţii de la mine. Indiferent ce-i spusese Halleigh, îl făcuse curios şi poate puţin gelos.

— Poţi să spui şi aşa, am fost de acord.

Aşteptă să vadă dacă mai spun ceva. Când văzu că nu mai comentez nimic, trecu la treburile

oficiale.

— Motivul pentru care am venit aici este pentru că voiam să aflu dacă îţi aminteşti ceva mai mult despre ziua de ieri.

— Andy, nu ştiam nimic atunci, cu atât mai puţin acum.

— Dar te-ai lăsat în jos.

— Oh, Andy, am spus exasperată din moment ce ştia foarte bine despre situaţia mea, nu trebuie să întrebi de ce m-am lăsat în jos.

Se făcu roşu, simţindu-se ruşinat. Andy era un bărbat solid şi un detectiv de poliţie inteligent, dar manifesta o oarecare ambiguitate faţă de lucrurile pe care le ştia ca fiind adevărate, chiar dacă aceste lucruri nu erau chestii convenţionale, pe care le cunoştea toată lumea.

— Nu suntem decât noi aici, am subliniat. Iar zidurile sunt suficient de groase ca să n-o aud pe Halleigh plimbându-se prin casă.

— E ceva mai mult de-atât? m-a întrebat brusc, cu ochii aprinşi de curiozitate. Sookie, e ceva mai mult?

Ştiam exact ce vrea să spună. Nu o va rosti niciodată, dar voia să ştie dacă pe lumea asta existau mai mult decât oamenii, vampirii şi telepaţii.

— Mult mai mult, am răspuns cu o voce calmă şi egală. O altă lume.

Privirea lui Andy o întâlni pe a mea. Suspiciunile sale fuseseră confirmate, iar el era intrigat. Era chiar pe punctul să mă întrebe despre oamenii care fuseseră împuşcaţi – dar a renunţat în ultima

clipă.

— N-ai văzut nimic sau n-ai auzit nimic care să ne poată ajuta? A fost ceva diferit faţă de seara în care Sam a fost împuşcat?

— Nu, am spus. Nimic. De ce?

Nu-mi răspunse, dar îi puteam citi în minte ca într-o carte deschisă. Glonţul din piciorul lui Sam nu se potrivea cu celelalte gloanţe recuperate.

După ce a plecat, am încercat să disec alerta rapidă pe care o avusesem, cea care mă determinase să mă las în jos. Dacă parcarea nu ar fi fost goală, era posibil să nu fi sesizat deloc pericolul, din moment ce creierul care îl emisese se afla la o oarecare distanţă. Iar ceea ce simţisem fusese un amestec de hotărâre, furie şi mai presus de toate dezgust. Persoana care trăsese era sigură că sunt dezgustătoare şi inumană. Destul de prostesc, prima dată reacţionasem simţindu-mă rănită – în fond, nimănui nu-i face plăcere să fie dispreţuit. Apoi mă gândisem la ciudăţenia că glonţul care-l rănise pe Sam nu se potrivea cu celelalte care-i nimeriseră pe vârcolaci. Nu puteam înţelege complet asta. Îmi veneau în minte multe explicaţii, dar toate păreau exagerate.

Afară, ploaia începu să cadă şiroaie, lovind cu zgomot fereastra dinspre nord. Nu aveam nici un motiv să sun pe cineva, dar am simţit nevoia să inventez unul. Nu era o noapte potrivită să fii singur. Pe măsură ce creştea răpăitul ploii, am devenit tot mai anxioasă. Cerul era plumburiu; în curând, afară avea să fie complet întuneric.

M-am întrebat de ce eram atât de crispată.

Eram obişnuită să stau singură, şi rareori mă deranja asta. Acum eram fizic mai aproape de oameni decât fusesem vreodată în casa mea din Hummingbird Road, dar mă simţeam mult mai singură.

Deşi nu aveam voie să conduc, îmi trebuiau mai multe lucruri pentru apartament. Aş fi făcut o listă şi m-aş fi dus la Wal-Mart, în ciuda ploii, sau din cauza ploii, dacă asistenta nu ar fi făcut atâta caz că trebuia să-mi odihnesc umărul. M-am plimbat fără odihnă dintr-o cameră în alta până ce scârţâitul pietrişului mă anunţă că aveam alţi vizitatori. Cu siguranţă, asta era viaţa la oraş.

Când am deschis uşa, Tara stătea acolo în haina de ploaie cu glugă şi imprimeu care imita pielea de leopard. Bineînţeles că am poftit-o înăuntru, iar ea s-a străduit să-şi scuture haina pe mica verandă. Am dus-o la bucătărie să se scurgă pe linoleum.

Mă îmbrăţişă cu grijă şi zise:

— Spune-mi ce faci.

După ce am mai trecut o dată prin toată povestea, mărturisi:

— Am fost îngrijorată pentru tine. Nu am putut scăpa de la magazin până acum, dar trebuia să vin să te văd. Am văzut costumul în dulap. Ai fost la mine acasă?

— Da, am răspuns. Alaltăieri. Nu ţi-a spus Mickey?

— Era în casă când ai fost acolo? Te-am avertizat, zise ea cu panică în voce. Nu te-a rănit, nu-i aşa? Nu are nimic de-a face cu faptul că ai fost împuşcată?

— Nu, din câte ştiu eu. Dar am intrat destul de târziu în casa ta şi ştiu că mi-ai spus să nu o fac. Am fost pur şi simplu proastă. A încercat... ăăă... să mă sperie. Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă să nu ştie că ai venit să mă vezi. Cum ai reuşit să vii în seara asta aici?

Pe faţa Tarei păru să se aştearnă un văl. Ochii ei mari şi închişi la culoare deveniră duri, iar ea se îndepărtă de mine.

— E plecat pe undeva, zise.

— Tara, îmi poţi spune cum ai ajuns să te încurci cu el? Ce s-a întâmplat cu Franklin?

Am încercat să pun aceste întrebări cât de blând am putut, pentru că ştiam că păşesc pe un teren delicat.

Ochii Tarei se umplură de lacrimi. Se străduia să-mi răspundă, dar era ruşinată.

— Sookie, începu în cele din urmă, aproape şoptind, am crezut că lui Franklin îi pasă cu adevărat de mine, ştii? Adică, am crezut că mă respectă. Ca persoană.

Am încuviinţat, atentă la faţa ei. Eram speriată că aş putea întrerupe şirul poveştii, acum, că începuse în cele din urmă să mi se destăinuie.

— Dar el... e... doar m-a dat mai departe când s-a săturat de mine.

— Oh, nu, Tara! El... cu siguranţă ţi-a explicat de ce v-aţi despărţit, nu? Sau v-aţi certat zdravăn?

Refuzam să cred că Tara fusese trecută de la un vampir la altul, ca un fan al vampirilor la o petrecere a sugătorilor de sânge.

— Mi-a zis: „Tara, eşti o fată drăguţă şi ai fost o

companie bună, dar am o datorie faţă de stăpânul lui Mickey şi Mickey te vrea acum.”

Ştiam că rămăsesem cu gura căscată, dar nu mi-a păsat. Nu-mi venea să-mi cred urechilor ce-mi spunea Tara. Distingeam umilinţa care o cuprindea şi valurile de autodispreţ.

— N-ai putut să faci nimic? am întrebat.

Am încercat ca vocea să nu-mi sune lipsită de încredere.

— Crede-mă, am încercat, zise cu amărăciune Tara.

Nu mă învinuia pentru întrebare, ceea ce era o uşurare.

— I-am spus că n-o voi face. I-am spus că nu sunt prostituată, că am ieşit cu el pentru că-mi plăcea. Umerii i se prăbuşiră. Dar ştii, Sookie, nu spuneam întregul adevăr, şi el ştia. Am acceptat toate cadourile pe care mi le-a oferit. Erau lucruri scumpe. Dar au fost date de bunăvoie, şi nu mi-a spus că mă obligau la ceva! Nu i-am cerut nimic!

— Adică a spus că pentru că i-ai acceptat cadourile, erai obligată să faci cum ţi-a cerut?

— A zis…

Tara începu să plângă, iar suspinele ei făceau ca toată mărturisirea să fie urmărită cu greu.

— A zis că m-am purtat ca o femeie întreţinută şi că plătise pentru tot ce aveam; şi că aş putea să-i fiu mai de ajutor. I-am spus că n-o voi face, că-i voi înapoia tot, dar mi-a zis că nu vrea. Mi-a zis că vampirul ăsta, care se numea Mickey, m-a văzut cu el, şi că el, Franklin, îi datora lui Mickey o mare favoare.

— Dar suntem în America, am protestat. Cum pot face asta?

— Vampirii sunt îngrozitori, zise Tara tristă. Nu ştiu cum suporţi să stai în preajma lor. Am crezut că eram cât se poate grozavă dacă aveam un prieten vampir. Bine, era mai mult ca un sponsor, cred. Tara oftă a acceptare. Era atât de drăguţ să fii, ştii tu, tratată aşa de bine. Nu sunt obişnuită cu asta. Am crezut cu adevărat că şi el mă place. Nu era doar lăcomia.

— A băut din sângele tău? am întrebat.

— N-o fac întotdeauna? mă întrebă surprinsă. În timp ce fac sex?

— Din câte ştiu, da, am spus. Da. Dar ştii, după ce a băut din sângele tău, îşi poate da seama de sentimentele tale pentru el.

— Poate?

— După ce au băut din sângele tău sunt racordaţi la sentimentele tale.

Eram destul de sigură că Tara nu era atât de topită, pe cât spunea, după Franklin Mott, că era mai interesată de darurile lui generoase şi de atitudinea lui curtenitoare decât de el. Bineînţeles, ştia şi el asta. Se poate să nu-i fi păsat prea mult dacă Tara îl plăcea pentru el sau nu, dar asta cu siguranţă îl determinase să fie mai înclinat să o dea la schimb.

— Şi cum s-a întâmplat?

— Ei, nu a fost deloc atât de brusc pe cât am făcut-o eu să sune, zise.

Îşi privi mâinile.

— Mai întâi, Franklin a zis că nu poate merge

undeva cu mine, aşa că era vreo problemă dacă mă însoţea tipul ăsta? Am crezut că se gândea la mine, la cât de dezamăgită aveam să fiu dacă nu reuşeam să ajung – era un concert – aşa că n-am stat prea mult pe gânduri. Mickey s-a comportat foarte bine şi nu a fost o seară rea. M-a lăsat la uşă, ca un gentleman.

Am încercat să nu-mi ridic sprâncenele a neîncredere. Mickey, cel ca un şarpe, pe fruntea căruia stătea parcă scris „rău până-n măduva oaselor”, o convinsese pe Tara că era un gentleman?

— Bine, şi mai departe?

— Apoi, Franklin a trebuit să plece din oraş, aşa că Mickey a trecut pe la mine să vadă dacă aveam tot ce-mi trebuia, şi mi-a adus un cadou, care am crezut că era de la Franklin.

Tara mă minţea, şi se minţea şi pe ea, pe jumătate. Ştiuse cu siguranţă că acel cadou, o brăţară, era de la Mickey. Se convinsese că era un fel de tribut al vasalului către doamna stăpânului său, dar ştiuse că nu era de la Franklin.

— Aşa că am acceptat-o şi am ieşit împreună, apoi, când ne-am întors în acea seară, a început să-mi facă avansuri. Şi i-am retezat-o. Avea o expresie calmă şi regală.

Poate că-i respinsese avansurile în seara aceea, dar nu o făcuse imediat şi hotărât.

Chiar şi Tara uitase că-i pot citi gândurile.

— Aşa că atunci a plecat, zise. A tras adânc aer în piept. Data următoare, n-a mai plecat.

O avertizase de destule ori despre intenţiile

sale. Am privit-o. A tresărit.

— Ştiu, se văită. Ştiu că am greşit!

— Aşadar, locuieşte la tine acasă?

— Are un loc pentru zi, undeva foarte aproape, zise neputincioasă şi îndurerată. Apare la lăsarea întunericului şi stăm împreună toată noaptea. Mă ia la întâlniri, mă scoate în oraş şi…

— Bine, bine, am bătut-o pe mână.

Asta nu mi s-a părut însă suficient, aşa că am îmbrăţişat-o. Tara era mai înaltă decât mine, aşadar nu era o îmbrăţişare foarte maternă, dar voiam doar ca prietena mea să ştie că eram de partea ei.

— Este cu adevărat dur, zise Tara foarte liniştită. Într-o bună zi, o să mă omoare.

— Nu şi dacă-l omoram noi mai întâi.

— Oh, nu putem.

— Crezi că e prea puternic?

— Nu cred că aş putea omorî pe cineva, nici măcar pe el.

— Oh!

Crezusem că Tara avea mai multă tărie de caracter, după câte o făcuseră părinţii ei să îndure.

— Atunci, va trebui să ne gândim la o cale prin care să-l scoatem din viaţa ta.

— Ce zici de prietenul tău?

— Care dintre ei?

— Eric. Toată lumea spune că Eric are anumite sentimente faţă de tine.

— Toată lumea?

— Vampirii de pe-aici. Bill i te-a dat lui Eric?

Îmi spusese odată că dacă i se întâmplă ceva,

ar trebui să mă duc la Eric, dar nu o luasem în sensul că Eric ar trebui să-şi asume acelaşi rol pe care Bill îl avusese în viaţa mea. După cum s-a dovedit, mă distrasem cu Eric, dar în circumstanţe diferite.

— Nu, nu a făcut-o, am spus clar. Lasă-mă să mă gândesc.

Am cugetat pe această temă, simţind presiunea privirilor Tarei.

— Cine e şeful lui Mickey? am întrebat. Sau creatorul lui?

— Cred că e o femeie, zise Tara. Cel puţin, Mickey m-a dus de vreo două ori într-un loc în Baton Rouge, într-un cazino, unde s-a întâlnit cu o femeie-vampir. Se numeşte Salome.

— Ca în Biblie?

— Da. Imaginează-ţi cum ar fi să-i pui copilului tău numele ăsta.

— Şi Salome asta e vreun şerif?

— Ce?

— Este vreun şef regional?

— Nu ştiu. Mickey şi Franklin nu vorbeau niciodată despre lucrurile astea.

Am încercat să nu par atât de exasperată pe cât mă simţeam.

— Care este numele cazinoului?

— Şapte voaluri.

Hm.

— Bine; o trata cu respect?

Asta era un cuvânt potrivit cu rubrica „Un cuvânt pe zi”, din calendarul meu, pe care nu-l mai văzusem de la incendiu.

— Păi, s-a înclinat oarecum în faţa ei.

— Doar din cap sau din talie?

— Din talie. Oricum, mai mult decât din cap. Adică s-a aplecat.

— Bine. Cum i s-a adresat?

— „Stăpână”.

— Bine.

Am ezitat şi apoi am întrebat din nou:

— Eşti sigură că nu-l putem ucide?

— Poate tu reuşeşti să faci asta, zise morocănoasă. Am stat într-o noapte când a adormit după, ştii tu, sex, deasupra lui cu o daltă pentru gheaţă, cincisprezece minute. Dar eram prea speriată. Dacă află că am venit aici să te văd, o să se înfurie. Nu te place deloc. Crede că ai o influenţă proastă asupra mea.

— Are dreptate, am spus cu o încredere pe care eram departe de a o simţi. Lasă-mă să văd ce idee îmi vine.

Tara a plecat după încă o îmbrăţişare. A reuşit chiar şi să zâmbească puţin, dar nu ştiam cât de justificat era optimismul ei.

Nu exista decât un singur lucru pe care puteam să-l fac.

În seara următoare aveam să fiu de serviciu. Se făcuse deja întuneric şi se trezise până acum. Trebuia să-l sun pe Eric.

Capitolul 13

— Fangtasia, spuse o voce feminină plictisită. Unde toate visele dumneavoastră sângeroase devin realitate.

— Pam, sunt Sookie.

— Oh, bună, zise ea cu mai multă veselie. Am auzit că ai şi mai multe necazuri. Că ţi-a ars casa. N-o s-o mai duci mult dacă o ţii tot aşa.

— Nu, poate că nu, am fost de acord. Auzi, Eric e acolo?

— Da, e la el în birou.

— Îmi poţi face legătura cu el?

— Nu ştiu cum, răspunse dispreţuitor.

— Îi puteţi duce telefonul, vă rog, doamnă?

— Bineînţeles. Întotdeauna se întâmplă ceva pe aici după ce dai tu telefon. E o intervenţie în rutina noastră.

Pam purta telefonul prin bar; îmi dădeam seama după schimbarea zgomotului de fond. În fundal se auzea muzică. Din nou KDED: de data aceasta era *The Night Has a Thousand Eyes*[27].

— Ce se mai întâmplă prin Bon Temps, Sookie? întrebă Pam, spunând clar unui client din bar: „Dă-te la o parte, fiu de curvă nefericită!” Le place genul ăsta de limbaj, continuă conversaţia cu

[27] Melodie după o poezie de Francis William Bourdillon *(Noaptea are o mie de ochi).*

mine. Aşadar, ce s-a întâmplat?

— Am fost împuşcată.

— Oh, îmi pare rău, zise. Eric, ştii ce-mi spune Sookie? Cineva a împuşcat-o.

— Nu te implica prea mult, Pam, am spus. S-ar putea crede că îţi pasă.

Râse:

— Iată-ţi omul, zise.

Părând la fel de prozaic ca şi Pam, Eric zise:

— Nu poate să fie prea grav, că altfel nu ai mai vorbi cu mine.

Era adevărat, deşi aş fi preferat o reacţie mai sensibilă. Dar nu era momentul să mă gândesc la chestii mărunte. Am tras adânc aer în piept. Ştiam cât se poate de sigur ce urmează, dar trebuia să o ajut pe Tara.

— Eric, am spus cu un sentiment de osândă, am nevoie să-mi faci o favoare.

— Serios? zise.

Apoi, după o pauză lungă, repetă:

— Serios?

Începu să râdă.

— Te-am prins, zise.

Ajunse la duplex o oră mai târziu şi rămase în pragul uşii, după ce a ciocănit la uşă şi i-am răspuns.

— Eşti bine-venit să intri, am spus lipsită de sinceritate, iar el intră, cu chipul său alb strălucind de… triumf? Încântare?

Părul lui Eric era ud din cauza ploii şi îi cădea pe umeri în şuviţe precum cozile de şobolan. Purta un tricou de mătase maro-auriu şi pantaloni maro cu o

curea magnifică, pur şi simplu barbară: o groază de piele, şi aur, şi ciucuri care atârnau. Poţi să scoţi un bărbat din epoca vikingilor, dar nu poţi să scoţi vikingul dintr-un bărbat.

— Îţi pot oferi ceva de băut? am întrebat. Îmi pare rău, nu am SângeAdevărat, şi nu am voie să conduc, aşa că nu mă pot duce să cumpăr.

Ştiam că e lipsă de ospitalitate, dar nu puteam face nimic în acest sens. Nu apucasem să rog pe nimeni să-mi aducă sânge pentru Eric.

— Nu are nici o importanţă, zise calm, aruncând o privire prin camera mică.

— Te rog, ia loc.

Eric se cufundă în canapea, cu glezna dreaptă pe genunchiul piciorului stâng. Mâinile sale mari erau neliniştite.

— De ce favoare ai nevoie, Sookie?

Era evident vesel.

Am oftat. Cel puţin eram sigură că mă va ajuta, din moment ce putea practic să simtă ascendentul pe care-l va avea asupra mea.

M-am aşezat pe marginea fotoliului butucănos. I-am povestit despre Tara, despre Franklin, despre Mickey. Eric deveni brusc serios.

— Tara ar putea pleca în timpul zilei, şi nu o face, sublinie el.

— De ce ar trebui să-şi părăsească afacerea şi casa? El e cel care ar trebui să plece, l-am contrazis.

(Deşi, trebuie să recunosc, mă întrebasem şi eu de ce Tara nu-şi lua o vacanţă. Cu siguranţă, Mickey nu va sta prea mult prin preajmă dacă

distracţia lui gratuită dispărea.)

— Tara va privi peste umăr tot restul vieţii, dacă va încerca să scape de el fugind, am spus cu hotărâre.

— Am aflat mai multe despre Franklin de când l-am întâlnit în Mississippi, zise Eric.

M-am întrebat dacă Eric aflase toate astea din baza de date a lui Bill.

— Franklin are un fel învechit de a gândi.

Asta era amuzant, venind din partea unui războinic viking care-şi petrecuse cele mai fericite zile jefuind, violând şi distrugând.

— Vampirii obişnuiau să-şi treacă fiinţele umane doritoare de la unul la celălalt, explică Eric. Când existenţa noastră era un secret, era convenabil să ai un partener uman, să ai grijă de acea persoană… adică, să nu iei prea mult sânge… şi apoi, când nu mai era nimeni care să o vrea… sau să-l vrea, adăugă Eric grăbit, pentru ca latura mea feministă să nu fie ofensată, persoana respectivă va fi… ăăă… complet folosită.

Eram dezgustată şi am arătat-o.

— Vrei să spui scursă, am zis.

— Sookie, trebuie să înţelegi că sute, mii de ani ne-am considerat mai buni decât oamenii, altfel decât ei. Se gândi o secundă. Relaţia noastră cu oamenii seamănă foarte mult cu cea pe care o au oamenii cu, să zicem, vacile. Comestibili ca vacile, dar şi drăguţi.

Rămăsesem fără cuvinte. Îmi dădusem seama de asta, bineînţeles, dar să o exprimi era pur şi simplu… greţos. Mâncare care mergea şi vorbea,

asta eram noi. McOameni.

— O să mă duc la Bill. O cunoaşte pe Tara, ea închiriază de la el spaţiu pentru afacerea ei, aşa că pun pariu că se va simţi obligat să o ajute, am spus furioasă.

— Da. Va fi obligat să încerce să-l omoare pe vasalul lui Salome. Bill nu are un rang mai mare decât Mickey, aşa că nu-i poate cere să plece. Cine crezi că va supravieţui luptei?

Ideea mă paraliza pentru o clipă. M-am cutremurat. Dacă învingea Mickey?

— Nu, mi-e teamă, Sookie, că eu sunt speranţa ta, îmi zâmbi strălucitor Eric. O să vorbesc cu Salome şi o să-i cer să-şi cheme câinele înapoi. Franklin nu e copilul ei, dar Mickey, da. Din moment ce a vânat ilegal în zona mea, va fi obligată să-l cheme înapoi.

Îşi ridică o sprânceană blondă.

— Şi, din moment ce-mi ceri să fac asta pentru tine, bineînţeles, îmi eşti datoare.

— La naiba, mă întreb ce vrei în schimb?

Am întrebat poate puţin prea sec şi prea dur. Îmi rânji larg, lăsându-mă să zăresc şi o sclipire a colţilor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cât am stat cu tine. Spune-mi tot, fără să omiţi nimic. După asta, fac ce vrei tu.

Îşi puse ambele picioare pe podea, apoi se aplecă în faţă, concentrat asupra mea.

— Bine. Că tot vorbeam despre a te afla între ciocan şi nicovală.

Mi-am privit mâinile încleştate în poală.

— Am făcut sex? m-a întrebat direct.

Vreo două minute ar putea fi chiar distractiv.

— Eric, am spus, am făcut sex în toate poziţiile pe care mi le pot imagina, şi într-unele pe care nu pot. Am făcut sex în fiecare cameră din casă şi am făcut sex în aer liber. Mi-ai spus că a fost cel mai bun sex de care ai avut vreodată parte. (La momentul respectiv nu-şi putea aminti toate partidele de sex. Dar îmi făcuse un compliment.) Păcat că nu-ţi poţi aminti, am încheiat cu un zâmbet modest.

Eric arăta de parcă-l pocnisem cu un mai în moalele capului. Pentru treizeci de secunde, reacţia lui a fost absolut satisfăcătoare. Apoi am început să nu mă simt în largul meu.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? zise cu o voce atât de egală şi fără expresie, încât era pur şi simplu înspăimântătoare.

— Ăăă… da.

— Atunci poate mă luminezi.

— Te-ai oferit să renunţi la poziţia de şerif şi să vii să trăieşti cu mine. Şi să-ţi iei o slujbă.

Bine, poate *nu* mergea prea grozav, Eric nu putea deveni mai alb sau mai imobil.

— Aha, zise. Altceva?

— Da.

Am plecat capul pentru că ajunsesem la partea neamuzantă.

— Când am venit acasă în ultima noapte, noaptea în care am avut bătălia cu vrăjitoarele din Shreveport, am ajuns la uşa din spate, exact cum fac de fiecare dată. Şi Debbie Pelt – îţi aminteşti de

ea. A lui Alcide – orice o fi fost ea pentru el… Debbie stătea la masa mea din bucătărie. Şi avea o armă şi urma să mă împuşte.

Am riscat să-i arunc o privire lui Eric şi am descoperit că sprâncenele i se uniseră într-o încruntătură de rău augur.

— Dar te-ai aruncat în faţa mea.

M-am aplecat repede în faţă şi l-am bătut pe genunchi. Apoi am revenit la locul meu.

— Şi ai încasat tu glonţul, ceea ce a fost foarte, foarte drăguţ din partea ta. Dar voia să tragă din nou, iar eu am scos puşca fratelui meu şi am omorât-o.

Nu plânsesem în noaptea aceea, dar am simţit o lacrimă alunecându-mi pe obraz acum.

— Am omorât-o, am spus, şi am inspirat adânc, fiindcă simţeam că am nevoie de aer.

Gura lui Eric se deschise ca şi cum ar fi urmat să pună o întrebare, dar am ridicat mâna în semn de „aşteaptă”. Trebuia să termin.

— I-am luat corpul şi l-am împachetat, şi tu l-ai scos din casă şi l-ai îngropat undeva, timp în care eu am curăţat bucătăria. Şi i-ai găsit maşina şi ai ascuns-o. Nu ştiu unde. Mi-a luat ore întregi să scot sângele din bucătărie. Era peste tot.

M-am agăţat disperată de stăpânirea de sine pe care o aveam. Mi-am şters ochii cu dosul palmei.

Umărul mă durea şi m-am agitat pe fotoliu, încercând să găsesc o poziţie în care să nu mă mai doară atât de rău.

— Şi acum te-a împuşcat altcineva şi eu nu am fost acolo să încasez glonţul, zise Eric. Probabil că

duci o viaţă greşită. Crezi că familia Pelt încearcă să se răzbune?

— Nu, am răspuns.

Eram încântată că Eric privea totul cu calm. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar nu la asta... Părea, dacă nu altfel, îmblânzit.

— Au angajat detectivi particulari şi, din câte ştiu, aceştia nu au găsit motive să mă suspecteze mai mult decât pe altcineva. Oricum, singurul motiv pentru care sunt suspectă este că atunci când Alcide şi cu mine am găsit cadavrul acela în Shreveport, la Verena Rose's, am declarat la poliţie că suntem logodiţi. A trebuit să explicăm ce căutam împreună la un magazin cu rochii de mireasă. Din moment ce avea o relaţie aşa de agitată cu Debbie, faptul că a spus că ne căsătorim le-a atras atenţia detectivilor. S-a dovedit că el avea un alibi bun pentru momentul morţii ei. Dar dacă mă vor suspecta vreodată serios pe mine, o să am necazuri. Nu pot spune că tu eşti alibiul meu, pentru că bineînţeles că tu nici măcar nu erai aici, după cum ştie toată lumea. Tu nu-mi poţi oferi mie un alibi pentru că nu-ţi aminteşti noaptea respectivă; şi bineînţeles, sunt pur şi simplu vinovată. Am omorât-o. A trebuit să o fac. Sunt sigură că şi Cain a spus asta când l-a omorât pe Abel.

— Vorbeşti prea mult, zise Eric.

Aveam buzele crispate. Acum un minut voia să-i spun totul, acum voia să tac.

Pentru vreo cinci minute, probabil, Eric s-a uitat pur şi simplu la mine. Nu eram sigură că mă şi

vede. Era pierdut în gânduri.

— Ţi-am spus că las totul pentru tine? a zis după ce a cugetat.

Am pufnit. Puteai să te bazezi pe Eric că va alege cea mai pertinentă idee.

— Şi ce mi-ai răspuns?

Ei bine, asta m-a luat prin surprindere.

— Că nu poţi să stai cu mine fără să-ţi aminteşti. Nu ar fi corect.

Îşi miji ochii. Mă săturasem să fiu privită prin nişte fante albastre.

— Aşa, am zis curios de dezumflată.

Poate că mă aşteptasem la o scenă mai plină de emoţie decât asta. Poate că mă aşteptasem ca Eric să mă ia în braţe şi să mă sărute şi să-mi spună că simte la fel. Poate că eram prea pasionată să visez cu ochii deschişi.

— Eu ţi-am făcut o favoare, acum e rândul tău să-mi faci una.

Fără să-şi ia ochii de la mine, Eric scoase un telefon mobil din buzunar şi formă din memorie un număr.

— Rose-Anne, zise. Eşti bine? Da, te rog, dacă e liberă. Spune-i că am informaţii care o vor interesa.

Nu am putut auzi răspunsul de la celălalt capăt al firului, dar Eric încuviinţă, ca şi cum vorbitorul ar fi fost de faţă.

— Bineînţeles că stau.

Concis. Într-o clipă, continuă:

— Bună şi ţie, cea mai frumoasă dintre prinţese. Da, mă ţine ocupat. Cum merg afacerile la cazinou? Corect, corect. Se naşte câte unul în

fiecare minut. Te-am sunat să-ţi spun ceva despre favoritul tău, cel numit Mickey. Are vreo legătură de afaceri cu Franklin Mott?

Apoi sprâncenele lui Eric se ridicară, iar el zâmbi uşor.

— Serios? Nu te învinovăţesc. Mott încearcă să rămână la vechile metode, şi aici suntem în America.

Ascultă din nou.

— Da, îţi ofer gratis această informaţie. Dacă alegi să nu-mi oferi o mică favoare în schimb, bineînţeles că nu există nici o consecinţă. Ştii cât te respect.

Eric zâmbi seducător telefonului.

— Cred că ar trebui să ştii că Mott i-a dat o femeie lui Mickey. Mickey o ţine aproape împotriva voinţei ei, ameninţându-i viaţa şi proprietatea.

După un alt moment de tăcere, timp în care zâmbetul i se lăţi, Eric zise:

— Mica favoare este să-l iei pe Mickey. Da, asta-i tot. Doar asigură-te că ştie că nu trebuie să se mai apropie vreodată de această femeie, Tara Thornton. Nu trebuie să mai aibă nimic de-a face cu ea, sau cu bunurile, sau prietenii ei. Legătura trebuie complet tăiată. Sau va trebui să-i tai eu o parte lui Mickey. A făcut chestia asta în zona mea fără să aibă politeţea să vină să mă viziteze. Chiar mă aşteptam la nişte maniere mai elegante de la oricare copil al tău. Am acoperit toate bazele?

Expresia suna ciudat, venind din partea lui Eric Northman. M-am întrebat dacă jucase vreodată baseball.

— Nu, nu trebuie să-mi mulţumeşti, Salome. Sunt bucuros să-ţi fiu de ajutor. Crezi că m-ai putea anunţa când s-au rezolvat lucrurile? Mulţumesc. Ei, înapoi la muncă.

Eric închise telefonul şi începu să-l arunce în aer şi apoi să-l prindă, iar şi iar.

— Ştiai de la bun început că Mickey şi Franklin făceau ceva necurat, am spus, şocată, dar în mod ciudat nu şi surprinsă. Ştiai că şeful lor va fi bucuros să afle că încălcau regulile, din moment ce vampirul ei îţi încălca teritoriul. Aşa că asta n-o să te afecteze deloc.

— Mi-am dat seama de asta abia când mi-ai spus ce vrei, sublinie Eric, raţiunea întruchipată. Rânji către mine. De unde puteam şti că dorinţa inimii tale va fi ca eu să ajut pe altcineva?

— Ce credeai că vreau?

— M-am gândit că vrei să plătesc pentru reconstrucţia casei tale, sau că îmi vei cere să te ajut să descoperi cine împuşcă vârcolacii. Cineva care te-ar fi putut lua drept vârcolac, îmi spuse Eric, ca şi cum ar fi trebuit să ştiu asta. Cu cine ai fost înainte să fii împuşcată?

— Am fost să-l vizitez pe Calvin Norris, am spus, iar lui Eric nu păru să-i facă plăcere.

— Aşa că erai înconjurată de mirosul lui.

— Păi, l-am îmbrăţişat de la revedere, aşa că da.

Eric se uită sceptic la mine.

— A fost şi Alcide Herveaux acolo?

— A venit acasă la mine, am spus.

— Te-a îmbrăţişat şi el?

— Nu-mi amintesc, am răspuns. Nu-i mare lucru.

— Este, pentru cineva care caută teriantropi şi vârcolaci pe care să-i împuşte. Iar tu îmbrăţişezi prea multă lume.

— Poate era mirosul lui Claude, am spus gânditoare. La naiba, nu m-am gândit la asta. Nu, stai, Claude m-a îmbrăţişat după ce am fost împuşcată. Bănuiesc că mirosul de zână nu se pune.

— O zână, zise Eric, cu pupilele dilatându-i-se. Vino-ncoace, Sookie.

Aoleu! Probabil că, de nervoasă ce eram, îmi mişcasem prea tare braţul.

— Nu, am răspuns. Ţi-am spus ce voiai să ştii, ai făcut ce ţi-am cerut, şi acum te poţi duce înapoi la Shreveport, ca să mă laşi să dorm. Îţi aminteşti?

Am arătat cu degetul spre umărul meu bandajat.

— Atunci vin eu la tine, zise Eric şi îngenunche în faţa mea.

Se lipi de picioarele mele şi se aplecă astfel încât capul să-i fie lipit de ceafa mea. Inspiră, îşi ţinu respiraţia, expiră. A trebuit să-mi reţin un râs nervos din cauza asemănării procesului cu inhalarea drogurilor.

— Puţi, zise Eric, şi eu m-am crispat. Miroşi a teriantrop, a vârcolac şi a zână. Un cocktail de alte rase.

Am stat complet nemişcată. Buzele îi erau la doi milimetri de urechea mea.

— Ar trebui să te muşc şi să termin cu totul?

şopti el. Nu o să mai trebuiască să mă gândesc vreodată la tine. Să mă gândesc la tine e un obicei enervant, unul de care vreau să scap. Sau ar trebui să încep să te excit şi să descopăr dacă sexul cu tine e într-adevăr cel mai bun de care am avut parte?

Nu credeam că o să obţin un vot pentru asta. Mi-am dres vocea.

— Eric, am spus, puţin răguşită, trebuie să vorbim despre ceva.

— Nu, nu, nu, zise.

Iar cu fiecare nu, buzele sale îmi atingeau pielea. Priveam dincolo de umărul lui către fereastră.

— Eric, am şoptit, ne urmăreşte cineva.

— Unde?

Fără să-şi schimbe poziţia, Eric trecuse de la dispoziţia care era categoric periculoasă pentru mine, la una care devenise periculoasă pentru altcineva.

Din moment ce ochii de la fereastră erau o amintire a scenariului din noaptea în care îmi arsese casa, şi că în acea seară intrusul se dovedise a fi Bill, speram că cel care ne urmărea era tot Bill. Poate era gelos sau curios, sau mă verifica. Dacă cel care-mi încălcase proprietatea ar fi fost o fiinţă umană, aş fi putut să-i citesc mintea şi să descopăr cine era, sau cel puţin ce intenţii avea; dar acesta era un vampir, aşa cum mă informase spaţiul gol care se afla acolo unde ar fi trebuit să fie tiparul creierului său.

— E un vampir, i-am spus lui Eric, cu cea mai

slabă şoaptă de care eram în stare, iar el mă luă în braţe şi mă trase spre el.

— Aduci numai necazuri, zise Eric, dar fără să pară exasperat.

Părea chiar încântat. Lui Eric îi plăceau momentele de acţiune.

Eram deja sigură că urmăritorul nu e Bill, care s-ar fi anunţat. Iar Charles se afla cel mai probabil la Merlotte's, ocupat să amestece cocktailuri Daiquiri[28]. Asta însemna că în zonă mai rămăsese un singur vampir nepus la socoteală.

— Mickey, am şoptit, cu degetele agăţate de tricoul lui Eric.

— Salome s-a mişcat mai repede decât am crezut, zise Eric cu vocea sa obişnuită. Cred că e prea furios ca s-o asculte. Nu a fost niciodată aici, înăuntru, corect?

— Corect. Slavă Domnului!

— Dar poate sparge fereastra, am spus, chiar în timp ce sticla exploda la stânga noastră.

Mickey aruncase o piatră mare cât pumnul meu şi, spre disperarea mea, pietroiul îl lovi pe Eric fix în cap. Se prăbuşi ca… un pietroi. Zăcea fără să se mişte. Sânge închis la culoare curgea dintr-o tăietură adâncă la tâmplă. Am sărit în picioare, absolut blocată la vederea puternicului Eric aparent fără viaţă.

— Invită-mă înăuntru, zise Mickey, aflat la fereastră.

Faţa sa albă şi furioasă strălucea în ploaie. Părul negru îi era lipit de cap.

[28] Cocktail preparat din rom şi lămâie.

— Bineînţeles că nu, am spus, îngenunchind lângă Eric, care, spre uşurarea mea, clipi.

Nu că ar fi avut cum să fie mort, bineînţeles, dar totuşi, când vezi pe cineva încasând o lovitură ca asta, vampir sau nu, e pur şi simplu înfricoşător.

Eric căzuse în faţa fotoliului, adică era cu spatele la fereastră, aşa că Mickey nu-l putea vedea.

Dar de-abia acum reuşeam să văd ce ţinea cu o mână: pe Tara. Era aproape la fel de palidă ca şi el, şi fusese bătută groaznic. Din colţul gurii îi curgea sânge. Vampirul uscăţiv o strângea fără milă de mână.

— O s-o omor dacă nu mă laşi înăuntru, spuse, şi ca să-mi demonstreze asta o apucă violent cu ambele mâini de gât şi începu să strângă.

Se auzi un tunet, urmat de strălucirea unui fulger ce lumină faţa tragică a Tarei care se agăţa cu disperare de mâinile lui. El zâmbea, având colţii complet scoşi.

Dacă-l lăsam înăuntru, ne-ar fi omorât pe toţi. Dacă-l lăsam afară, ar fi trebuit să mă uit la el cum o omoară pe Tara.

Am simţit cum mâinile lui Eric mă apucă de braţ.

— Fă-o, am spus, fără să-mi iau privirea de la Mickey.

Eric m-a muşcat şi m-a durut ca naiba. Nu se purta deloc cu mănuşi. Era disperat să se vindece rapid. Trebuia să suport durerea. Am încercat din răsputeri să-mi păstrez faţa nemişcată, dar apoi am realizat că aveam un motiv să privesc în sus.

— Dă-i drumul! am strigat la Mickey, încercând să mai câştig câteva secunde.

M-am întrebat dacă vreunii dintre vecini se treziseră, dacă auziseră vacarmul, şi m-am rugat să nu vină să cerceteze ce se întâmplă. Mi-era teamă şi pentru poliţie, dacă venea. Noi nu avem poliţişti vampiri care să se ocupe de vampirii care încălcau legea, aşa cum existau în oraşe.

—- Îi dau drumul dacă mă laşi înăuntru, strigă Mickey.

Aşa cum stătea în ploaie, arăta ca un demon.

— Ce face amicul tău vampir?

— Încă e leşinat, am minţit. L-ai rănit grav.

Nu am făcut nici un efort ca vocea să-mi sune răguşit, ca şi cum aş fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Îi pot vedea craniul, m-am văitat, uitându-mă în jos la Eric, ca să văd că se hrănea la fel de lacom ca un bebeluş înfometat.

Capul i se vindeca în timp ce priveam. Mai văzusem şi înainte vampiri vindecându-se, dar tot era uimitor.

— Nici măcar nu poate deschide ochii, am adăugat pe un ton de ţi se rupea inima, şi chiar atunci ochii albaştri ai lui Eric scăpărară la mine.

Nu ştiam dacă era în stare să lupte, dar nu puteam să văd cum Tara era sufocată.

— Nu încă, zise Eric grăbit, dar îi spusesem deja lui Mickey să intre.

— Ooops, am făcut eu, şi atunci Mickey s-a strecurat pe fereastră cu o mişcare ciudată ca şi cum nu ar fi avut oase.

A dat la o parte din drum sticla spartă, fără prea multă atenţie, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă se tăia. A târât-o pe Tara după el, dar măcar a mutat strânsoarea de la gât la mână. Apoi i-a dat drumul pe podea, iar ploaia care intra pe fereastră o uda, deşi nu putea să se ude mai mult decât era deja. Nu ştiam sigur nici măcar dacă era conştientă. Ţinea ochii închişi, faţa îi era însângerată, iar vânătăile deveneau negre. M-am ridicat, clătinându-mă din cauza sângelui pierdut, dar ascunzându-mi încheietura, sprijinindu-mă de spătarul fotoliului. L-am simţit pe Eric lingându-mi rana, dar avea să dureze câteva minute până să se vindece.

— Ce vrei? l-am întrebat pe Mickey. Ca şi cum n-aş fi ştiut.

— Ai auzit, căţea, zise, cu trăsăturile sale înguste deformate de ură şi colţii complet scoşi.

Erau albi şi lucioşi şi ascuţiţi în lumina strălucitoare a lămpii.

— Treci în genunchi!

Înainte să pot reacţiona în vreun fel, de fapt înainte să pot clipi, vampirul mă lovi cu dosul palmei, iar eu m-am împiedicat prin cameră, aterizând pe jumătate pe canapea înainte să alunec la podea. Aerul ieşi din mine cu un şuierat şi pur şi simplu nu m-am mai putut mişca, nu am putut nici măcar să trag aer în piept, pentru un lung minut de agonie. Între timp, Mickey era deasupra mea, iar intenţiile i-au fost foarte clare când a întins mâna să-şi deschidă pantalonii.

— Doar pentru asta eşti bună! zise, dispreţul

făcându-l şi mai urât.

Încercă să-şi croiască drum şi în mintea mea, forţându-mă să simt în creier teamă faţă de el, ca să mă sperie.

Dar plămânii mi se treziră la viaţă. Uşurarea de a respira era nemaipomenită, chiar şi în acele condiţii. Odată cu aerul veni şi furia, ca şi cum aş fi inspirat-o în acelaşi timp cu oxigenul. Asta era cartea pe care hărţuitorii mizau întotdeauna. Eram sătulă de asta – sătulă să fiu speriată de puţa bau-baului.

— Nu! am ţipat la el. *Nu!*

Şi, în cele din urmă, am putut gândi din nou; în cele din urmă, frica îmi dădu drumul.

— Invitaţia ta e *anulată!,* am strigat, şi a fost rândul lui să intre în panică.

S-a ridicat de pe mine, arătând ridicol cu pantalonii descheiaţi, şi a mers cu spatele către fereastră, călcând în drum pe biata Tara. Încercă să se aplece, să o apuce, ca să o poată lua cu el, dar m-am întins cât am putut şi am prins-o de glezne; braţele ei erau foarte alunecoase din cauza ploii, iar furia care pusese stăpânire pe el era cumplită. Într-o secundă era afară, privind înăuntru, urlând de furie. Apoi privi către est, ca şi cum ar fi auzit pe cineva strigând, şi dispăru în întuneric.

Eric se ridică în picioare, arătând aproape la fel de uimit ca şi Mickey.

— Asta a fost o gândire mai logică decât a multor oameni, zise blând în liniştea bruscă din

cameră. Cum eşti, Sookie? mă întrebă şi întinse o mână ca să mă ajute să mă ridic în picioare. Eu însumi mă simt mult mai bine. Am băut din sângele tău fără să trebuiască să duc muncă de lămurire pentru asta, şi nu a trebuit să mă lupt cu Mickey. Tu ai făcut toată treaba.

— Ai fost lovit în cap cu o piatră, i-am explicat pe scurt, fiindcă ştiam că trebuia să chem o ambulanţă pentru Tara.

Mă simţeam şi eu puţin slăbită.

— Un preţ mic de plătit, îmi spuse Eric.

Îşi scoase telefonul, îl deschise şi apăsă pe butonul de reapelare.

— Salome, zise Eric, mă bucur că ai răspuns. Vezi că încearcă să fugă…

La celălalt capăt al firului, am auzit un râs zglobiu. Te făcea însă să simţi fiori reci. Nu se putea să-mi pară rău de Mickey şi eram bucuroasă că nu va trebui să fiu martoră la pedeapsa lui.

— Salome o să-l prindă? am întrebat.

Eric încuviinţă fericit, în timp ce-şi băga telefonul în buzunar.

— Şi o să-i facă lucruri mult mai rele decât orice mi-aş putea eu imagina, continuă el. Şi-mi pot imagina destule la ora asta.

— E chiar atât de… ăăă… creativă?

— E al ei. Ea e stăpâna lui. Poate face cu el orice doreşte. Nu poate să nu o asculte şi să scape nepedepsit. Trebuie să se ducă la ea când îl cheamă, şi acum a sosit momentul.

— Bănuiesc că nu-i dă telefon, am replicat eu.

Ochii săi priviră în jos către mine.

— Nu, nu va avea nevoie de telefon. El încearcă să scape, dar în cele din urmă va ajunge la ea. Cu cât întârzie mai mult, cu atât mai severă va fi tortura. Bineînţeles, adăugă, în caz că-mi scăpase, exact aşa trebuie să fie.

— Pam este a ta, nu-i aşa? am întrebat lăsându-mă în genunchi şi punându-mi degetele pe gâtul rece al Tarei.

Nu voiam să mă uit la ea.

— Da, zise Eric. Este liberă să plece când vrea, dar se întoarce când îi dau de ştire că am nevoie de ajutorul ei.

Nu ştiam ce simt în legătură cu asta, dar nu avea vreo importanţă deosebită. Tara începu să geamă.

— Trezeşte-te, fetiţo, am spus. Tara! O să chem o ambulanţă.

— Nu, zise tăios. Nu.

Cuvântul ăsta apărea cam des în seara asta.

— Dar eşti grav rănită.

— Nu pot merge la spital. Va afla toată lumea.

— Toată lumea va afla că cineva te-a bătut până ai făcut pe tine, când nu vei putea merge la serviciu vreo două săptămâni, deşteapto.

— Poţi să bei puţin sânge de la mine, se oferi Eric.

Privea în jos către Tara, fără vreo emoţie evidentă.

— Nu, zise ea. Mai degrabă, mor.

— S-ar putea, am spus uitându-mă la ea. Oh, dar ai băut din sângele lui Franklin şi al lui Mickey.

Presupuneam că existase un astfel de schimb în

timp ce făceau sex.

— Nici vorbă de-aşa ceva, zise şocată.

Oroarea din vocea ei mă luă prin surprindere.

Eu băusem sânge de vampir când avusesem nevoie. Prima dată, aş fi murit fără el.

— Atunci, trebuie să mergi neapărat la spital.

Eram cu adevărat îngrijorată că Tara ar putea avea răni interne.

— Mi-e prea teamă pentru tine ca să te mişc, am protestat când a încercat să se ridice.

Domnul Superputere nu ne ajuta cu nimic, ceea ce mă enervă la culme, din moment ce el ar fi fost în stare s-o mişte foarte uşor.

Dar, în cele din urmă, Tara reuşi să se aşeze cu spatele lipit de perete. Fereastra fiind spartă, vântul rece pătrundea în cameră şi făcea să fluture perdelele. Ploaia era mai slabă, deci nu mai stropea în cameră. Linoleumul din faţa ferestrei era ud de apă şi sânge, iar geamul spart zăcea împrăştiat în fragmente strălucitoare, unele lipite de hainele şi pielea ude ale Tarei.

— Tara, ascultă-mă, zise Eric.

Se uită în sus la el. M-am gândit că arăta jalnic, dar Eric nu părea să vadă aceeaşi persoană pe care o vedeam eu.

— Lăcomia şi egoismul tău au pus-o pe… pe prietena mea Sookie în pericol. Spui că eşti prietena ei, dar nu te comporţi ca atare.

Nu-mi împrumutase Tara un costum când avusesem nevoie de o ţinută elegantă? Nu-mi împrumutase maşina ei când a mea arsese? Nu mă ajutase în alte daţi când aveam nevoie?

— Eric, asta nu e treaba ta, am spus.

— M-ai sunat şi mi-ai cerut ajutorul. Asta face să fie treaba mea. Am sunat-o pe Salome şi i-am spus ce face copilul ei, şi l-a chemat să-l pedepsească pentru asta. Nu asta voiai?

— Ba da, am recunoscut, şi-mi pare rău să recunosc că vocea mea suna cam aspru.

— Atunci o să-i explic Tarei ce cred eu. Se uită înapoi, în jos, către ea. Mă înţelegi?

Tara încuviinţă cu greutate. Vânătăile de pe faţa şi gâtul ei păreau să se înnegrească tot mai tare, cu fiecare minut care trecea.

— Aduc nişte gheaţă să-ţi pun pe gât, i-am spus şi am fugit în bucătărie ca să arunc într-o pungă nişte gheaţă din tăviţele speciale.

Nu voiam să-l aud pe Eric făcându-i morală; părea atât de demnă de milă!

Când m-am întors, în mai puţin de un minut, Eric terminase tot ce avusese să-i spună Tarei. Aceasta îşi atingea gâtul cu grijă. Luă punga de la mine şi şi-o puse pe gât. În timp ce eu mă aplecam către ea, îngrijorată şi speriată, Eric vorbea din nou la telefonul mobil.

Eram cumplit de îngrijorată.

— Ai nevoie de un doctor, i-am spus.

— Nu, mi-a răspuns.

M-am uitat în sus către Eric, care tocmai terminase de vorbit la telefon. El era expertul în răni.

— O să se vindece fără să meargă la spital, zise scurt.

Indiferenţa lui făcu să mă treacă un fior rece pe

şira spinării. Chiar când credeam că mă învăţasem cu ei, vampirii îmi arătau faţa lor adevărată, iar eu trebuia să-mi amintesc din nou că eram de o rasă diferită. Sau poate că secolele de evoluţie făceau diferenţa; perioade în care dispuseseră de oameni aşa cum voiau ei, luând ce voiau, îndurând dihotomia de a fi cele mai puternice fiinţe de pe pământ atunci când era întuneric, şi cu toate acestea complet lipsite de ajutor şi vulnerabile la lumina zilei.

— Dar nu va rămâne cu sechele grave? Ceva ce doctorii ar putea salva dacă ajunge acum repede la ei?

— Sunt aproape sigur că are doar câteva vânătăi pe gât. Plus nişte coaste rupte din bătaie, posibil şi câţiva dinţi pierduţi. Ştii că Mickey ar fi putut să-i rupă maxilarul sau gâtul foarte uşor. Probabil că a vrut ca ea să fie în stare să vorbească cu tine când o va aduce aici, aşa că s-a abţinut. A contat pe faptul că vei intra în panică şi o să-l laşi înăuntru. Nu a crezut că-ţi vei aduna gândurile atât de repede. Dacă aş fi fost în locul lui, prima mea mişcare ar fi fost să-ţi distrug gura sau gâtul, ca să nu-mi poţi anula invitaţia.

Ideea asta nu-mi trecuse prin minte şi m-am albit toată auzindu-l.

— Când te-a lovit cu dosul palmei, cred că asta intenţiona, continuă Eric fără emoţie.

Auzisem destul. I-am îndesat o mătură şi un făraş în mână. Se uită la ele ca şi cum ar fi fost nişte artefacte străvechi şi nu-şi putea da seama la ce servesc.

— Tu dai cu mătura, iar eu mă ocup puţin de igiena prietenei mele, am decretat.

Nu ştiu cât de mult din conversaţie prindea Tara, dar ochii îi erau larg deschişi, iar gura închisă, aşa că poate asculta. Poate încerca să facă faţă durerii.

Eric studie puţin obiectele pe care i le dădusem şi făcu o încercare să adune cioburile de sticlă pe făraş. Bineînţeles că făraşul alunecă. Eric se încruntă.

În sfârşit, descoperisem ceva la care Eric nu se pricepea.

— Poţi să stai în picioare? am întrebat-o pe Tara.

Se concentra asupra feţei mele şi încuviinţă dând uşor din cap. M-am ghemuit şi am apucat-o de mâini. Încet şi dureros, îşi ridică genunchii, apoi împinse în timp ce eu trăgeam. Deşi fereastra se spărsese mai degrabă în bucăţi mari, câteva cioburi mici de sticlă căzură de pe ea în timp ce se ridica, iar eu i-am aruncat o privire lui Eric, ca să fiu sigură că înţelesese că trebuia să le adune. Oricum, am bănuit că avea câteva comentarii cel puţin interesante de făcut asupra situaţiei.

Am încercat să-mi pun braţul în jurul Tarei, ca s-o ajut să ajungă în dormitorul meu, dar umărul rănit mă săgeta dureros, atât de neaşteptat, încât m-am clătinat. Eric lăsă făraşul jos. O apucă pe Tara, cu un gest delicat, şi o puse pe canapea în loc să o ducă în patul meu. Am deschis gura să protestez şi el îmi aruncă o privire scurtă. Am închis imediat gura. Am mers la bucătărie, am luat

una din pastilele mele şi i-am dus-o Tarei să o înghită, ceea ce a presupus ceva muncă de convingere. Medicamentul a părut să o năucească, sau pur şi simplu nu voia să-i mai fie recunoscătoare lui Eric. Oricum, avea ochii închişi şi corpul moale, şi treptat respiraţia ei a devenit egală şi profundă.

Eric îmi întinse mătura, cu un zâmbet triumfător. Din moment ce el o ridicase pe Tara, era clar că mie-mi revenea acum această sarcină. Mă mişcam cu greutate din cauza umărului rănit, dar am reuşit să strâng cioburile şi să le duc la gunoi. Eric se întoarse către uşă. Eu nu auzisem pe nimeni venind, dar Eric îi deschise uşa lui Bill înainte ca acesta să bată. Probabil că discuţia telefonică purtată de Eric mai devreme fusese cu Bill. Într-un fel, era logic; Bill trăia pe domeniul – sau cum naiba îi ziceau ei – lui Eric. Eric avea nevoie de ajutor, aşa că Bill trebuia să i-l ofere. Fostul meu iubit venise încărcat cu o bucată mare de placaj, un ciocan şi o cutie de cuie.

— Intră, am spus când Bill s-a oprit în prag.

Fără să-şi spună vreun cuvânt, cei doi vampiri au bătut bucata de placaj peste fereastra spartă. Să spun că mă simţeam stânjenită ar fi prea puţin, deşi din cauza evenimentelor din acea seară nu eram la fel de sensibilă cum aş fi fost altă dată. Eram preocupată în primul rând de durerea din umăr, de recuperarea Tarei şi de locul în care se afla acum Mickey. În al doilea rând, simţeam o teamă legată de povestea cu fereastra lui Sam, mă întrebam dacă vecinii auziseră destul scandal încât

să cheme poliţia. Una peste alta, credeam că n-o făcuseră, altfel ar fi apărut cineva până acum.

După ce Bill şi Eric au terminat reparaţia temporară, amândoi s-au uitat la mine cum ştergeam apa şi sângele de pe linoleum. Tăcerea începu să devină apăsătoare pentru toţi trei: sau cel puţin, mai ales pentru mine. Tandreţea cu care Bill avusese grijă de mine cu o noapte în urmă mă emoţionase. Dar faptul că Eric abia aflase de intimitatea dintre noi m-a făcut să fiu conştientă de mine la un alt nivel. Eram în aceeaşi cameră cu doi tipi, iar fiecare dintre ei ştia că mă culcasem cu celălalt.

Voiam să sap o groapă, să intru în ea şi s-o astup, ca un personaj din desenele animate. Nu puteam să-i privesc în faţă pe nici unul.

Dacă le anulam invitaţia, ar fi trebuit să plece fără să spună un cuvânt; dar ţinând cont de faptul că amândoi mă ajutaseră, să recurg la un astfel de procedeu ar fi însemnat o măgărie din partea mea. Îmi mai rezolvasem înainte problemele cu ei exact în acest fel. Deşi eram tentată să repet gestul, ca să scap de jenă, pur şi simplu nu am putut. Şi acum, ce trebuia să facem?

Ar trebui să încep o ceartă? Dacă am ţipa un pic unul la altul poate că am reuşi să limpezim atmosfera.

Sau poate să recunoaştem pur şi simplu, cu toată sinceritatea, situaţia… nu.

Brusc, am avut o viziune cu noi, toţi trei, urcându-ne în patul dublu din micul dormitor. În loc să *evităm* conflictul sau să *discutăm* despre

problemele noastre, am putea să… nu. Am simţit cum faţa mi s-a făcut roşie ca focul, aşa cum eram prinsă între un amuzament semiisteric şi un val mare de ruşine la simplul gând… Jason şi amicul său Hoyt discutaseră deseori (în raza mea auditivă) că fantezia fiecărui bărbat era să se afle în pat cu două femei. Iar bărbaţii care intrau în bar susţineau această idee, aşa cum aflasem verificând teoria lui Jason citind la întâmplare câteva minţi. Aveam şi eu voie să întreţin acelaşi tip de fantezie? Am scos un chicotit cam isteric, care îi uimi categoric pe cei doi vampiri.

— Asta ţi se pare amuzant? întrebă Bill.

Făcu un gest spre panoul de placaj, apoi spre Tara, care zăcea lungită pe canapea, şi în final spre bandajul de la umărul meu. Omise să arate spre Eric şi spre el. Am izbucnit pur şi simplu în hohote de râs.

Eric ridică o sprânceană blondă.

— *Noi* suntem amuzanţi?

Am încuviinţat fără cuvinte. M-am gândit: în loc de o partidă de tenis am putea avea o partidă de penis. În loc de un concurs de putut, am putea avea un…

Cel puţin în parte pentru că eram obosită şi încordată şi golită de sânge, am pătruns şi mai mult în zona prostelii. Am râs şi mai tare când m-am uitat la feţele lui Eric şi a lui Bill. Aveau aproape aceeaşi expresie de exasperare.

Eric zise:

— Sookie, nu ne-am terminat discuţia.

— Oh, ba da, am spus, deşi încă mai zâmbeam.

Ţi-am cerut o favoare: să o eliberezi pe Tara din sclavia ei faţă de Mickey. Mi-ai cerut să-ţi întorc acea favoare: să-ţi spun ce s-a întâmplat când ţi-ai pierdut memoria. Tu ţi-ai îndeplinit partea de înţelegere, la fel şi eu. Suntem chit. Sfârşit.

Bill privea când la Eric, când la mine. Acum ştia că Eric ştie ce ştiam eu... am chicotit din nou. Apoi veselia m-a părăsit pur şi simplu. M-am dezumflat ca un balon.

— Noapte bună amândurora, am spus. Mulţumesc, Eric, pentru că ai încasat o piatră în cap şi pentru că ai stat lipit de telefon toată seara. Mulţumesc, Bill, că ai apărut atât de târziu cu cele necesare reparării ferestrei. Apreciez, chiar dacă ai fost chemat de Eric.

În circumstanţe obişnuite – dacă există circumstanţe obişnuite când sunt vampiri prin preajmă –, l-aş fi îmbrăţişat pe fiecare dintre ei, dar acum ar fi părut mult prea ciudat.

— Uşş, afară, am zis. Trebuie să mă bag în pat. Sunt epuizată.

— Nu ar trebui ca unul dintre noi să stea aici cu tine în noaptea asta? întrebă Bill.

Dacă aş fi spus da şi ar fi trebuit să aleg pe unul dintre ei să stea cu mine în noaptea aceea, ar fi fost Bill – dacă aş fi putut conta pe el că va fi la fel de nepretenţios şi blând cum fusese cu o seară în urmă. Când eşti la pământ şi rănit, cel mai grozav lucru din lume e să te simţi iubită. Dar erau prea mulţi „dacă" pentru o seară.

— Cred că mă voi descurca, am spus. Eric m-a asigurat că Salome va pune mâna pe Mickey

imediat, iar eu am nevoie de somn mai mult decât de orice. Apreciez că aţi venit amândoi în seara asta.

Un moment destul de lung am crezut că s-ar putea ca ei să spună „Nu” şi să încerce să se gonească unul pe celălalt. Dar Eric mă sărută pe frunte şi plecă, iar Bill, ca să nu rămână mai prejos, îmi atinse buzele cu buzele sale reci şi se retrase şi el. Când cei doi vampiri dispărură, am fost încântată să rămân singură.

Dar de fapt nu eram chiar singură. Tara zăcea leşinată pe canapea. M-am asigurat că stătea confortabil – i-am scos pantofii, am luat pătura de pe patul meu ca s-o învelesc – şi apoi m-am prăbuşit în propriul meu pat.

Capitolul 14

Am dormit ore întregi.

Când m-am trezit, Tara dispăruse.

M-a cuprins o senzaţie de panică, până când mi-am dat seama că strânsese pătura, se spălase pe faţă în baie (un prosop ud) şi-şi pusese pantofii. Îmi lăsase şi un bilet scurt, pe un plic vechi pe care începusem să-mi notez lista de cumpărături. Scria: „Te sun mai târziu. T.” – un bilet laconic şi nu chiar încărcat de dragoste frăţească.

M-am simţit puţin tristă. Mi-am imaginat că nu voi fi compania favorită a Tarei pentru o bună bucată de vreme de acum înainte. Fusese obligată să-şi analizeze mai atent propria viaţă decât eră dispusă să o facă.

Există momente în viaţă în care trebuie să gândeşti şi momente în care trebuie să zaci. Astăzi era ziua mea de zăcut. Umărul mă durea mai puţin şi m-am hotărât să conduc până la hipermarketul Wal-Mart din Clarice şi să fac toate cumpărăturile necesare. De asemenea, acolo nu aveam să întâlnesc prea mulţi oameni cunoscuţi şi nu va trebui să discut despre faptul că fusesem împuşcată.

Era foarte liniştitor să fii anonim într-un magazin mare. M-am mişcat încet şi am citit etichete; am ales chiar şi o perdea de baie. Nu m-am grăbit

când mi-am completat lista. Când am mutat cele cumpărate din cărucior în maşină, am încercat să ridic totul cu mâna dreaptă. Practic, pur şi simplu duhneam a virtute când m-am întors în casa din Berry Street.

Dubița florarului din Bon Temps se afla pe alee. Fiecărei femei îi tresărea inima când apărea dubița florarului, iar eu nu reprezentam o excepţie.

— Am o livrare multiplă aici, zise Greta, soţia lui Bud Dearborn.

Greta avea faţa la fel de plată ca şi şeriful, şi era tot aşa de mică şi îndesată ca şi el, dar firea ei era veselă şi fără griji.

— Eşti o fată norocoasă, Sookie.

— Da, doamnă, sunt, am fost de acord, adăugând un strop de ironie în voce.

După ce Greta m-a ajutat să-mi car bagajele, a început să care flori.

Tara îmi trimisese un mic vas cu margarete şi garoafe. Mă topesc după margarete, iar galbenul combinat cu alb arăta drăguţ în bucătăria mea mică. Pe cartonaşul care însoţea florile scria doar: „De la Tara.”

Calvin îmi trimisese un mic arbust de gardenie înfăşurat în pânză, legat cu o fundă mare. Era gata pregătit să fie plantat de îndată ce ameninţarea îngheţului dispărea. Eram impresionată de atenţia lui, gândindu-mă că florile îmi vor parfuma curtea ani întregi. Pentru că trebuise să dea comanda prin telefon, cartonaşul purta doar formula convenţională: „Mă gândesc la tine – Calvin.”

Pam trimisese un buchet combinat, iar pe

cartonaş scria: „Nu te mai lăsa împuşcată. Din partea găştii de la Fangtasia.” Asta m-a amuzat grozav. M-am gândit imediat să scriu bileţele de mulţumire, dar, evident, nu aveam cu mine cele necesare. Trebuia oricum să mă opresc la farmacie să-mi mai cumpăr câte ceva. Farmacia din centru avea şi un raion de papetărie, de unde se puteau cumpăra vederi şi care accepta şi pachete pentru serviciul de curierat rapid UPS. În Bon Temps trebuia să fii polivalent.

Am pus deoparte cumpărăturile, am agăţat cu stângăcie perdeaua de duş şi m-am spălat ca să pot pleca la muncă.

Sweetie Des Arts a fost prima persoană pe care am văzut-o când am ajuns la intrarea angajaţilor. Căra un braţ de prosoape de bucătărie.

— Eşti o femeie greu de ucis, observă ea. Cum te simţi?

— Sunt bine, am spus.

Am simţit că Sweetie mă aştepta şi am apreciat gestul.

— Am auzit că te-ai lăsat jos chiar la timp, zise. Cum aşa? Ai auzit ceva?

— Nu chiar, am zis.

Tocmai în clipa aceea, Sam ieşea şchiopătând din biroul lui. Era furios. Cu siguranţă, nu voiam să-i explic lui Sweetie micul meu tertip, în timpul meu de muncă şi pe banii lui Sam. Am spus doar:

— Pur şi simplu, am avut o senzaţie.

Şi am ridicat din umeri, ceea ce se dovedi îngrozitor de dureros.

Sweetie clătină din cap, se întoarse şi porni prin

bar către bucătărie.

Sam îmi făcu un semn cu capul către biroul său şi l-am urmat cu inima îndoită. Închise uşa în urma noastră.

— Ce făceai când ai fost împuşcată? mă întrebă.

Ochii îi străluceau de furie.

Urma să fiu învinovăţită pentru ceea ce mi se întâmplase. L-am înfruntat pe Sam.

— Abia îmi luasem câteva cărţi de la bibliotecă, am răspuns printre dinţi.

— Şi de ce s-ar crede că eşti teriantrop?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— În preajma cui ai fost?

— Am fost să-l văd pe Calvin şi…

Vocea mea se pierdu, în timp ce prindeam urma unui gând.

— Deci, cine ar putea spune despre altcineva că miroase a teriantrop? am întrebat aproape şoptit. Nimeni, cu excepţia unui alt teriantrop, nu-i aşa? Sau cineva cu sânge de teriantrop. Sau un vampir. Cineva supranatural.

— Dar nu am avut nici un teriantrop străin prin zonă în ultima vreme.

— Ai fost să miroşi acolo unde este posibil să fi stat cel care a tras?

— Nu, singura dată când am fost într-un loc din care s-a tras un foc de armă eram prea ocupat să urlu, căzut la pământ, cu sângele curgându-mi din picior.

— Dar poate acum ai reuşi să simţi ceva.

Sam se uită cu îndoială la piciorul său.

— A plouat, dar cred că merită o încercare,

acceptă el. Ar fi trebuit să mă gândesc singur la asta. Bine, în seara asta, după muncă.

— Asta e o întâlnire, am spus obraznică, în timp ce Sam se lăsa în jos pe scaunul său scârţâitor.

Mi-am pus geanta în sertarul pe care Sam îl păstra gol şi m-am dus să-mi verific mesele.

Charles muncea din greu şi mă salută cu o mişcare a capului şi cu un zâmbet înainte să se concentreze asupra nivelului berii dintr-o halbă pe care o ţinea sub robinet. Una dintre clientele noastre constante, care trăgea zdravăn la măsea, Jane Bodehouse, era aşezată la bar, cu privirile fixate asupra lui Charles. Asta nu părea să-l deranjeze pe vampir. Am văzut că ritmul barului revenise la normal; noul barman se integrase perfect în peisaj.

După ce am muncit aproape o oră, intră Jason. O avea pe Crystal agăţată de încheietura braţului. Era la fel de fericit cum îl ştiam. Era încântat de noua lui viaţă şi se simţea bine în compania lui Crystal. M-am întrebat cât avea să dureze povestea asta. Dar şi Crystal părea cam în aceeaşi dispoziţie.

Mi-a spus că, în ziua următoare, Calvin va ieşi din spital şi se va întoarce acasă la Hotshot. Am pomenit de florile pe care mi le trimisese şi i-am spus că-i voi pregăti ceva de mâncare ca să marchez întoarcerea lui acasă.

Crystal era destul de sigură că e însărcinată. Chiar şi prin încâlceala creierului ei de teriantrop puteam citi acest gând limpede ca lumina zilei. Nu era prima oară când aflam că o fată care „ieşea”

cu Jason era sigură că o să-l facă tată, şi am sperat că şi acum se va dovedi la fel de fals ca şi ultima dată. Nu că aş fi avut ceva cu Crystal... Ei, mă minţeam singură. De fapt, aveam ceva împotriva lui Crystal. Crystal făcea parte din Hotshot şi nu va pleca niciodată de acolo. Nu voiam ca vreunul dintre nepoţii mei să fie crescut în comunitatea aceea mică şi ciudată, sub influenţa magică de la răspântia care reprezenta centrul.

Crystal ţinea secret faţă de Jason întârzierea ciclului, hotărâtă să nu spună nimic până nu era sigură. Am fost de acord. Ea trase de o bere cât timp Jason dădu pe gât două, şi apoi plecară să vadă un film în Clarice. Jason mă îmbrăţişa în drum spre ieşire, în timp ce eu serveam cu bere un grup de oameni ai legii. Alcee Beck, Bud Dearborn, Andy Bellefleur, Kevin Pryor şi Kenya Jones, plus noua pasiune a lui Ariene, inspectorul pentru incendii Dennis Pettibone, erau adunaţi în jurul a două mese trase într-un colţ. Cu ei mai stăteau doi necunoscuţi, dar am descoperit uşor că erau poliţişti care făceau parte dintr-o brigadă oarecare.

Lui Arlene i-ar fi plăcut să-i servească, dar erau categoric pe teritoriul meu şi categoric vorbeau despre ceva important. Când le luasem comanda, tăcuseră cu toţii, iar când plecasem, îşi continuaseră conversaţia. Bineînţeles că ceea ce rosteau nu însemna nimic pentru mine, din moment ce ştiam ce gândeşte fiecare dintre ei.

Şi toţi ştiau prea bine asta; şi toţi uitau. Mai ales Alcee Beck era speriat de moarte de mine, dar şi el părea să-mi ignore abilitatea, deşi i-o mai

demonstrasem şi înainte. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Andy Bellefleur.

— Ce pune la cale convenţia oamenilor legii, din colţ? întrebă Charles.

Jane se dusese spre baie clătinându-se, aşa că momentan era singur la bar.

— Stai să văd, am spus închizând ochii, ca să mă pot concentra mai bine. Păi, se gândesc ca în seara asta să-l pândească pe atacator în altă parcare, convinşi că incendiul are legătură cu împuşcăturile şi că moartea lui Jeff Marriot are legătură cumva cu tot. Se întreabă dacă dispariţia lui Debbie Pelt avea legătură cu seria de crime, din moment ce ultima dată fusese văzută punând benzină pe autostrada interstatală, la staţia din apropiere de Bon Temps. Iar fratele meu, Jason, a dispărut o perioadă, cu câteva săptămâni în urmă; poate că şi asta face parte din scenariu.

Am clătinat din cap şi am deschis ochii ca să descopăr că Charles se afla tulburător de aproape. Ochiul său bun, cel drept, se uita fix în cel stâng al meu.

— Ai daruri neobişnuite, femeie, rosti după o clipă. Ultimul meu angajator colecţiona lucruri neobişnuite.

— Pentru cine ai lucrat înainte să vii pe teritoriul lui Eric? am întrebat.

Se întoarse să ia sticla de Jack Daniel's.

— Pentru regele din Mississippi, zise.

Am simţit că cineva îmi trage covorul de sub picioare.

— De ce ai plecat din Mississippi şi ai venit aici?

am întrebat ignorând strigătele de la masa aflată la distanţă de un metru şi jumătate de mine.

Regele din Mississippi, Russel Edgington, mă ştia ca fiind prietena lui Alcide, dar nu ştia că sunt o telepată folosită ocazional de vampiri. Era destul de posibil ca Edgington să aibă un cui împotriva mea. Bill fusese ţinut în fostele grajduri din spatele conacului lui Edgington şi torturat de Lorena, creatura care-l transformase pe Bill în vampir cu o sută patruzeci de ani în urmă. Bill scăpase. Lorena murise. Russell Edgington nu ştia neapărat că eu eram cea care provocase aceste evenimente. Dar ar fi putut totuşi să bănuiască ceva.

— Mă săturasem de stilul lui Russell, zise Sir Charles. Nu-i împărtăşesc opiniile sexuale şi devine obositor să fii înconjurat de perversitate.

Era adevărat că Edgington se bucura de compania bărbaţilor. Avea o casă plină şi avea şi un partener uman stabil, Talbot.

Era posibil ca Charles să fi fost acolo când eu eram în vizită, deşi nu-l observasem. Fusesem grav rănită în noaptea în care fusesem adusă la conac. Nu văzusem toţi locatarii şi nu mi-i aminteam neapărat pe cei pe care îi văzusem.

Am devenit conştientă că piratul şi cu mine continuam să ne uităm unul la celălalt. Dacă supravieţuiesc o perioadă mai lungă, vampirii citesc emoţiile oamenilor foarte bine, şi m-am întrebat ce urmărea el pe chipul şi în comportamentul meu. Aceasta era una dintre puţinele daţi în care mi-aş fi dorit să pot citi gândurile unui vampir. M-am întrebat foarte serios

dacă Eric era conştient de provenienţa lui Charles. Cu siguranţă, Eric nu l-ar fi luat fără să-i verifice trecutul. Eric era un vampir precaut. Trăise istoria pe care eu nici măcar nu mi-o puteam imagina şi supravieţuise tocmai pentru că era precaut.

În cele din urmă, m-am întors să-i servesc pe clienţii nerăbdători, care încercau să mă convingă să le umplu halbele de bere de câteva minute bune.

Pe parcursul restului serii, am evitat să vorbesc cu noul nostru barman. M-am întrebat de ce-mi spusese atât de multe. Fie Charles voia să ştiu că mă supraveghează, fie nu avea idee că fusesem de curând în Mississippi.

Trebuia să mă gândesc la asta.

Partea activă a nopţii a ajuns în cele din urmă la final. A trebuit să-l sunăm pe fiul lui Jane să vină să-şi ia mama abţiguită, dar asta nu era nimic nou. Barmanul pirat a lucrat repede, fără să facă greşeli, asigurându-se că are un cuvânt bun pentru fiecare client, în timp ce onora comenzile. Borcanul său pentru bacşiş arăta destul de bine.

La ora închiderii, Bill venise să-şi ia clientul. Voiam să stau liniştită de vorbă cu el, dar Charles ajunse lângă Bill într-o secundă, aşa că nu mi s-a oferit ocazia. Bill îmi aruncă o privire ciudată, dar plecară fără să reuşesc să vorbesc cu el. Oricum, nu ştiam sigur ce voiam să-i spun. M-am liniştit când am realizat că Bill îi văzuse pe cei mai răi angajaţi ai lui Russell Edgington, pentru că aceşti angajaţi îl torturaseră. Dacă Bill nu-l cunoştea pe Charles Twining, probabil că totul era în regulă.

Sam era gata să pornească în misiunea noastră de cercetare. Noaptea era rece şi senină, stelele străluceau pe cerul întunecat. Sam era înfofolit, iar eu mi-am pus haina mea roşie, drăguţă. Aveam mănuşi asortate şi o pălărie, şi chiar aveam nevoie de ele acum. Deşi primăvara era tot mai aproape în fiecare zi, iarna nu-şi terminase încă treburile cu noi.

Nu mai era nimeni în bar în afara noastră. Parcarea era goală, cu excepţia maşinii lui Jane. Strălucirea luminilor de siguranţă făcea ca umbrele să pară şi mai întunecate. Am auzit un câine lătrând la mare distanţă. Sam se mişca cu grijă cu cârjele sale, încercând să se descurce în parcarea denivelată.

Sam zise:

— O să mă schimb.

Şi nu se referea la haine.

— Ce se va întâmpla cu piciorul tău dacă faci asta?

— Hai să aflăm.

Sam era un teriantrop pursânge. Se putea transforma şi când nu era lună plină, deşi îmi explicase că cele două experienţe erau diferite. Sam se putea schimba în mai multe animale, deşi câinii erau preferaţii săi, iar dintre aceştia, alegea rasa collie.

Sam se retrase după gardul viu din spatele rulotei sale ca să-şi dea jos hainele. Chiar şi noapte fiind, am remarcat tulburarea aerului care indica magia activă din jurul lui. Căzu în genunchi şi gemu uşor, şi apoi nu am mai putut să-l văd din

cauza tufişurilor dese. După un minut, ieşi un copoi, unul roşu, cu urechile clăpăuge. Nu eram obişnuită să-l văd pe Sam astfel, aşa că mi-a luat o secundă ca să mă asigur că era el. Când câinele privi în sus, la mine, am fost sigură că acela era şeful meu.

— Haide, Dean, am spus.

Îi dădusem lui Sam acest nume înainte să-mi dau seama că omul şi câinele erau unul şi acelaşi.

Câinele mergea în faţa mea prin parcare şi prin pădurea unde atacatorul îl aşteptase pe Sam să iasă din club. Am studiat felul în care câinele se mişca. Călca mai greu cu piciorul drept din spate, cel care era rănit.

În pădurile reci noaptea, cerul era parţial întunecat. Aveam o lanternă şi am aprins-o, dar parcă la lumina ei arborii arătau şi mai înspăimântător. Câinele – Sam – ajunsese deja la locul unde poliţia stabilise că se poziţionase cel care trăsese cu arma. Animalul îşi lăsă botul în pământ şi se învârti prin jur, adulmecând. M-am ferit din calea lui, simţindu-mă inutilă.

Apoi, Dean privi în sus către mine şi slobozi un lătrat:

— Ham!

Începu să-şi croiască drum înapoi către parcare. Am bănuit că adunase tot ce putuse.

Aşa cum stabilisem, l-am urcat pe Dean în Malibu, ca să-l duc într-un alt loc de unde se trăsese, în spatele unor clădiri vechi, vizavi de Sonic, unde criminalul se ascunsese în noaptea în care biata Heather Kinman fusese ucisă. Am intrat

pe aleea de serviciu din spatele vechilor magazine şi am parcat în dosul Curăţătoriei lui Patsy, care se mutase într-o clădire mai nouă şi mai convenabilă, cu cincisprezece ani în urmă. Între clădirile vechi şi sediul firmei Louisiana Feed and Seed[29], rămas pustiu cu multă vreme în urmă, exista un gang îngust care oferea o vedere nemaipomenită asupra Sonicului. Restaurantul drive-in era închis noaptea, dar rămânea puternic luminat. Din moment ce Sonic se afla pe strada principală a oraşului, în întregime iluminate, am putut vedea destul de bine în zonele unde structurile permiteau pătrunderea luminii; din nefericire, asta făcea umbrele de nepătruns.

Din nou, câinele se concentră asupra zonei, acordând o atenţie deosebită bucăţii de pământ pline de buruieni care se afla între cele două magazine vechi, practic o bandă foarte îngustă. Părea destul de agitat la un miros anume. Şi eu eram agitată, sperând că descoperise ceva care putea să constituie o dovadă pentru poliţie.

Brusc, Dean latră scurt:

— Ham! şi-şi ridică botul din pământ.

Privea dincolo de mine. Cu siguranţă, se concentra asupra unui obiect sau a unei fiinţe. Aproape fără voie, m-am întors să privesc. Andy Bellefleur se afla în locul unde aleea de serviciu se intersecta cu gangul dintre clădiri. Doar faţa şi partea de sus a corpului său se aflau în lumină.

— Dumnezeule! Andy, m-ai speriat de moarte!

[29] Firmă specializată în plante şi peisagistică.

Dacă nu aş fi urmărit atât de concentrată câinele, l-aş fi simţit venind. Pânda, la naiba! Ar fi trebuit să-mi amintesc.

— Ce faci aici, Sookie? De unde ai luat câinele?

Nu mi-a venit în minte nici un răspuns care să sune plauzibil.

— Mi s-a părut că merită să-ncerc să văd dacă un câine antrenat poate să detecteze un miros în locurile unde a stat cel care a tras, am răspuns.

Dean se lipi de picioarele mele, gâfâind şi plin de bale.

— Deci, când ai ajuns pe statul de plată al districtului? mă întrebă Andy. Nu mi-am dat seama că ai fost angajată ca detectiv.

Clar, conversaţia asta nu mergea bine.

— Andy, dacă te dai la o parte din drum, eu şi câinele ne vom întoarce la maşina mea şi vom pleca, iar tu nu va mai trebui să fii supărat pe mine.

Se supărase foarte tare şi era hotărât să termine cu mine, indiferent ce însemna asta. Andy voia să pună lumea în ordine, să indice drumul pe care lucrurile trebuiau să meargă. Eu nu mă potriveam în lumea asta. Eu nu mergeam pe acest drum. Îi citeam gândurile şi nu-mi plăcea ce aflam.

Mi-am dat seama, prea târziu, că Andy băuse un pahar în plus la conferinţa de la bar. Destul cât să scape de constrângerile obişnuite.

— Sookie, nu ar trebui să stai în oraşul nostru, zise.

— Am exact aceleaşi drepturi ca şi tine, Andy Bellefleur.

— Eşti un eşec genetic sau ceva de genul ăsta. Bunica ta era o femeie cu adevărat drăguţă, iar oamenii îmi spun că tatăl tău şi mama ta erau oameni buni. Ce s-a întâmplat cu tine şi cu Jason?

— Nu cred că e ceva în neregulă cu mine şi cu Jason, Andy, am spus calm, dar cuvintele lui mă chinuiau ca nişte furnici de foc[30]. Cred că suntem oameni obişnuiţi, nu mai buni şi nu mai răi decât tine şi Portia.

Andy pufni nervos.

Brusc, cum câinele era lipit de piciorul meu, l-am simţit cum a început să vibreze. Dean mârâia în surdină. Dar nu se uita la Andy. Capul greu al câinelui era întors în altă direcţie, către umbrele întunecate de la celălalt capăt al aleii. O altă minte vie: un om. Totuşi, nu un om obişnuit.

— Andy, am spus.

Şoapta mea îi pătrunse gândurile care-l absorbiseră.

— Eşti înarmat?

Nu ştiam dacă faptul că a scos un pistol m-a făcut să mă simt mult mai bine.

— Aruncă-l, Bellefleur, zise o voce nu tocmai necunoscută mie, ci dimpotrivă, care-mi suna familiar.

— Rahat, mârâi Andy. De ce ar trebui să fac asta?

— Pentru că am o armă mai mare, zise vocea rece şi sarcastică.

Sweetie Des Arts ieşi din întuneric, ţinând în

[30] Specie de furnici care trăiesc în SUA şi a căror ciupitură este foarte dureroasă.

mână o puşcă. Era îndreptată spre Andy şi nu am avut nici o îndoială că era gata să tragă. M-am simţit ca şi cum măruntaiele mi se transformaseră în gelatină.

— De ce nu pleci de-aici, Andy Bellefleur? întrebă Sweetie.

Purta o salopetă de mecanic şi o jachetă, iar în mâini avea mănuşi. Nu arăta deloc ca o bucătăreasă.

— Nu am nici o treabă cu tine. Tu eşti doar un om.

Andy clătină din cap, încercând să-şi limpezească gândurile. Am observat că încă nu aruncase arma.

— Eşti bucătăreasa de la bar, nu-i aşa? De ce faci asta?

— Ar trebui să ştii, Bellefleur. Am ascultat conversaţia pe care ai avut-o cu teriantropul de-aici. Poate câinele ăsta e un om, cineva cunoscut.

Nu aşteptă ca Andy să-i răspundă.

— Şi Heather Kinman era la fel de rea. Se transforma în vulpe. Iar tipul care lucrează la Norcross, Calvin Norris? E o afurisită de panteră.

— Şi atunci, i-ai împuşcat pe toţi? M-ai împuşcat şi pe mine?

Am vrut să fiu sigură că Andy înregistra asta.

— Doar un singur lucru e greşit în mica ta acţiune de răzbunare, Sweetie. Eu nu sunt teriantrop.

— Dar miroşi ca ei, zise Sweetie, absolut sigură că avea dreptate.

— Unii dintre prietenii mei sunt teriantropi, şi în

ziua aia am îmbrăţişat câţiva dintre ei. Dar eu, eu nu sunt teriantrop.

— Vinovată prin asociere, concluziona Sweetie. Pun pariu că ai luat vreo părticică de teriantrop de pe undeva.

— Dar tu? am întrebat.

Nu voiam să fiu din nou împuşcată. Realitatea sugera că Sweetie nu era un trăgător bun: Sam, Calvin şi cu mine supravieţuiserăm. Ştiam că să ţinteşti pe timp de noapte putea fi dificil, totuşi te-ai fi aşteptat să se descurce mai bine.

— Pentru ce te răzbuni?

— Eu sunt doar o părticică dintr-un teriantrop, spuse, arătându-şi colţii la fel de mult ca Dean. Am fost muşcată când am avut un accident de maşină. Acest jumătate-bărbat, jumătate-lup… chestia asta… a ieşit în fugă din pădurea la marginea căreia zăceam sângerând, şi a naibii chestie m-a muşcat… apoi a apărut o altă maşină din curbă… şi a fugit. Dar la prima lună plină după această întâmplare, mâinile mi s-au schimbat! Părinţii mei au vomitat când au văzut aşa ceva.

— Şi cu prietenul tău ce s-a întâmplat? Aveai un prieten?

Am continuat să vorbesc, încercând să-i distrag atenţia. Andy se îndepărta cât putea de mine, ca să nu ne poată împuşca rapid pe amândoi. Ştiam că plănuia să mă împuşte pe mine întâi. Voiam ca bietul câine să se îndepărteze de mine, dar el stătea, loial, lipit de picioarele mele. Femeia nu era sigură că acest câine era teriantrop. Şi, ciudat, nu pomenise de împuşcarea lui Sam.

— La vremea aceea, eram stripteuză şi trăiam cu un tip grozav, zise, cu vocea fierbându-i de furie. Mi-a văzut mâinile şi părul abundent şi i s-a făcut scârbă de mine. Când era lună plină, pleca de-acasă. Mergea în călătorii de afaceri. Pleca să joace golf cu amicii. Era reţinut la o întâlnire târzie.

— Şi de când împuşti teriantropi?

— De trei ani, mi-a răspuns mândră. Am omorât douăzeci şi doi şi am rănit patruzeci şi unu.

— Este îngrozitor, am spus.

— Sunt mândră de asta, zise. Am curăţat dăunătorii de pe faţa pământului.

— Ţi-ai găsit întotdeauna de lucru în baruri?

— Îmi oferă ocazia să aflu cine face parte din grupul lor, zise zâmbind. Verific şi bisericile şi restaurantele. Şi centrele de zi.

— Oh, nu.

Îmi venea să vomit.

Simţurile mele erau alertate la maxim, aşa cum vă imaginaţi, şi mi-am dat seama că cineva se apropia pe alee în spatele lui Sweetie. Am simţit furia clocotind în mintea cuiva cu dublă-natură. Nu m-am uitat, încercând să-i reţin atenţia lui Sweetie cât de mult puteam. Dar s-a auzit un zgomot slab, poate sunetul unei bucăţi de hârtie fâșâind pe asfalt, şi asta a fost suficient pentru Sweetie. Se răsuci, puse arma la umăr şi trase. Se auzi un ţipăt din întuneric la capătul de sud al aleii, şi apoi un scâncet puternic.

Andy profită de acest moment şi o împuşcă pe Sweetie Des Arts, în timp ce era întoarsă cu spatele. M-am lipit de zidul firmei Feed and Seed

şi, în timp ce femeii îi scăpa din mână puşca, am văzut sângele curgându-i din gură, negru la lumina stelelor. Apoi se prăbuşi la pământ.

În timp ce Andy stătea deasupra ei, cu arma tremurându-i în mână, mi-am croit drum dincolo de ei, ca să văd cine ne venise în ajutor. Mi-am aprins lanterna, ca să descopăr un vârcolac, rănit grav. Glonţul lui Sweetie îl rănise în mijlocul pieptului, atât cât îmi puteam da seama prin blana deasă, şi am strigat la Andy:

— Sună de pe mobil! Cheamă ajutoare! Apăsam rana – care părea să clocotească – cât de tare puteam, sperând că fac ce trebuie. Rana se tot mişca într-un fel care mă zăpăcea, căci vârcolacul era în procesul de transformare înapoi în om. Am aruncat o privire în spate, ca să văd că Andy se pierduse de tot în faţa rănii pe care o provocase cu pistolul.

— Muşcă-l, i-am spus lui Dean, iar Dean, ascultător, s-a dus direct la poliţist şi l-a muşcat de mână.

Andy a ţipat, bineînţeles, şi a ridicat arma, ca şi cum ar fi vrut să împuşte câinele.

— Nu! am strigat, sărind în picioare de lângă vârcolacul muribund. Ia telefonul, idiotule! Sună după salvare.

Atunci, a răsucit arma şi a îndreptat-o spre mine.

Pentru un moment lung şi tensionat, am fost sigură că viaţa mea se sfârşise. Tuturor ne place să anihilăm ceea ce nu înţelegem, ceea ce ne sperie, iar eu îl speriam zdravăn pe Andy Bellefleur.

Dar atunci, a ezitat lăsând arma în jos. Andy începea să priceapă. Se scotoci prin buzunare, scoase telefonul mobil. Spre adânca mea uşurare, după ce formă numărul puse arma în toc.

M-am întors la vârcolac, acum complet uman şi dezbrăcat, în timp ce Andy spuse:

— A avut loc un schimb de focuri pe aleea dintre vechea firmă Feed and Seed şi Curăţătoria lui Patsy, vizavi de strada Magnoliei, de lângă Sonic. Exact. Două ambulanţe. Două plăgi prin împuşcare. Nu, eu sunt bine.

Vârcolacul rănit era Dawson. Clipi şi deschise ochii, încercând să respire. Nu mi-am putut nici măcar imagina durerea pe care probabil o simţea.

— Calvin…, încercă să spună.

— Nu-ţi face griji acum. Ajutoarele sunt pe drum, i-am spus uriaşului bărbat.

Lanterna zăcea pe jos, lângă mine, şi la lumina sa ciudată am reuşit să-i văd muşchii uriaşi şi pieptul dezgolit. Părea să-i fie frig, normal, şi m-am întrebat unde-i erau hainele. Aş fi fost bucuroasă să am măcar cămaşa, să i-o pun pe rana din care curgea constant sânge. Mâinile îmi erau deja năclăite.

— Mi-a spus să-mi închei ultima zi urmărindu-te pe tine, zise Dawson.

Tremura tot. Încercă să zâmbească. Am spus:

— Floare la ureche, nu-i aşa?

Şi apoi nu mai spuse nimic, pentru că-şi pierdu cunoştinţa.

Pantoful butucănos şi negru al lui Andy intră în câmpul meu vizual. M-am gândit că Dawson avea

să moară. Nici măcar nu-i ştiam numele mic. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce o să-i explicăm poliţiei despre un tip în pielea goală. Stai… asta era treaba mea? Cu siguranţă, Andy era cel care va trebui să dea mai multe explicaţii.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile – în loc să le citesc eu pe-ale lui –, Andy zise:

— Nu-i aşa că-l cunoşti pe tipul ăsta?

— Vag.

— Ei, va trebui să spui că-l cunoşti mai bine de atât, ca să explici de ce nu are haine pe el.

Am înghiţit în sec.

— Bine, am acceptat după o pauză scurtă, sinistră.

— Voi doi eraţi aici în spate căutându-i câinele. Pe tine adică, îi zise Andy lui Dean. Nu ştiu cine eşti, dar să rămâi câine, m-ai auzit?

Andy se îndepărtă nervos. Apoi îşi continuă scenariul:

— Iar eu am venit aici în spate pentru că o urmăream pe femeia asta – se purta ciudat.

Am încuviinţat, ascultând cum Dawson se chinuia să respire. Dacă aş fi putut să-i dau sânge, ca unui vampir, ca să-l vindec! Dacă aş fi ştiut vreun procedeu medical… Dar auzeam deja maşinile poliţiei şi ambulanţele apropiindu-se. Nimic în Bon Temps nu era prea departe, iar în această parte a oraşului, cea de sud, spitalul din Grainger era cel mai apropiat.

— Am auzit-o mărturisind, am vorbit eu. Am auzit-o spunând că i-a împuşcat pe ceilalţi.

— Sookie, spune-mi ceva, zise Andy grăbit.

înainte să ajungă ei aici. Nu-i nimic ciudat cu Halleigh, nu-i aşa?

M-am holbat la el, uimită că se putea gândi la aşa ceva în acest moment. „Nimic în afară de felul idiot în care-şi ortografiază numele.” Apoi mi-am amintit cine o împuşcase pe nemernica asta care zăcea pe jos, la doi metri mai încolo.

— Nu, absolut nimic, am spus. Halleigh e cât se poate de obişnuită.

— Slavă Domnului! zise. Slavă Domnului!

În clipa aceea, Alcee Beck năvăli pe alee şi se opri, încercând să dea un sens scenei din faţa lui. Chiar în spatele lui se afla Kevin Pryor, iar partenera lui Kevin, Kenya, se furişa pe lângă perete cu arma scoasă. Echipele de pe ambulanţe stăteau în spate până se asigurau că locul era sigur. Înainte să ştiu ce se întâmplă, eram pusă la perete şi percheziţionată.

Kenya tot repeta: „Scuze, Sookie” şi „Trebuie să fac asta”, până când i-am retezat-o:

— Fă-o odată. Unde mi-e câinele?

— A fugit, zise. Cred că l-au speriat luminile. Este un copoi, nu-i aşa? O să vină acasă.

După ce termină percheziţia de rutină, Kenya întrebă:

— Sookie? De ce e tipul ăsta dezbrăcat?

Şi ăsta era doar începutul. Povestea mea era extrem de slabă. Citeam neîncrederea pe aproape toate feţele. Nu era temperatura potrivită să faci dragoste afară, iar eu eram complet îmbrăcată. Dar Andy mă susţinea la fiecare pas şi nimeni nu a comentat că lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa cum

declaram eu.

Vreo două ore mai târziu, m-au lăsat să urc înapoi în maşină şi să mă întorc la apartament. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns înăuntru a fost să sun la spital să văd cum se simte Dawson. Mi-a răspuns chiar Calvin.

— Trăieşte, zise scurt.

— Dumnezeu să te binecuvânteze că l-ai trimis după mine, am rostit cu o voce pierdută. Dacă nu era el, acum aş fi fost moartă.

— Am auzit că poliţistul a împuşcat-o.

— Da, el a făcut-o.

— Am auzit şi o mulţime de alte lucruri.

— A fost complicat.

— Ne vedem săptămâna asta.

— Da, bineînţeles.

— Du-te şi dormi puţin.

— Mulţumesc încă o dată, Calvin.

Datoriile mele faţă de panteră se acumulau cu o rapiditate care mă speria. Ştiam că va trebui să lămuresc aspectul acesta mai târziu. Eram obosită şi mă dureau toate. Eram murdară pe dinăuntru de la povestea tristă a lui Sweetie, şi murdară pe dinafară pentru că stătusem în genunchi pe alee, ajutându-l pe vârcolacul care sângera. Mi-am aruncat hainele pe podeaua dormitorului, am intrat în baie şi am stat sub duş încercând din răsputeri să-mi ţin bandajul uscat cu o cască de duş, aşa cum îmi arătase una dintre asistente.

Când soneria m-a trezit a doua zi dimineaţă, am înjurat zdravăn. Dar după cum s-a dovedit, nu era vreun vecin care să vrea să împrumute o cană de

făină. Alcide Herveaux stătea la uşă, cu un plic în mână.

M-am uitat la el cu ochii încă lipiţi de somn. Fără să scot vreo vorbă, m-am târât înapoi în dormitor şi m-am ghemuit în pat. Asta nu era suficient ca să-l descurajeze pe Alcide, care veni după mine.

— Acum eşti de două ori prietena haitei, zise, ca şi cum ar fi fost sigur că asta era cea mai importantă preocupare din mintea mea.

M-am întors cu spatele la el şi m-am ghemuit sub pături.

— Dawson spune că i-ai salvat viaţa.

— Mă bucur că Dawson e suficient de bine încât să poată vorbi, am bombănit, închizând ochii şi dorindu-mi ca Alcide să plece. Din moment ce a fost împuşcat din cauza mea, haita nu-mi datorează nimic.

După mişcarea pe care o sesizam, îmi puteam da seama că Alcide îngenunchea lângă pat.

— Nu e treaba ta să decizi asta, ci a noastră, zise mustrător. Eşti invitată la concursul pentru postul de lider al haitei.

— Ce? Ce trebuie să fac?

— Trebuie să urmăreşti probele şi să feliciţi învingătorul, indiferent cine este acesta.

Bineînţeles că pentru Alcide această bătălie pentru succesiune era cel mai important lucru care urma să se întâmple. Era foarte dificil pentru el să accepte că eu nu aveam aceleaşi priorităţi. Eram copleşită de un val de obligaţii supranaturale.

Haita de vârcolaci din Shreveport zisese că-mi era datoare. Eu îi eram datoare lui Calvin. Andy

Bellefleur ne era dator mie şi lui Dawson şi lui Sam pentru rezolvarea cazului. Eu îi eram datoare lui Andy pentru că-mi salvase viaţa. Îi alungasem temerile spunându-i că Halleigh era complet normală, aşa că poate asta anula datoria mea faţă de el pentru că o împuşcase pe Sweetie.

Sweetie îi datora „răsplata” atacatorului ei.

Eric şi cu mine eram chit, mi-am imaginat.

Îi eram uşor datoare lui Bill.

Sam şi cu mine eram aproape chit.

Alcide mi-era dator din punctul meu de vedere. Mă dusesem la porcăria aia cu haita şi încercasem să respect regulile ca să-l ajut.

În lumea în care trăiam, aceea a fiinţelor umane, existau legături şi datorii şi consecinţe şi fapte bune. Asta îi lega pe oameni de societate; poate că asta însemna societatea. Şi eu încercam să trăiesc în colţişorul meu cât de bine puteam.

Asocierea cu clanurile secrete ale celor cu dublă-natură şi ale ne-viilor îmi făcuse viaţa în societatea umană mult mai dificilă şi mai complicată.

Şi interesantă.

Şi uneori… amuzantă.

Alcide vorbise aproape tot timpul în care eu mă gândisem la toate astea, iar eu pierdusem o mare parte din ce spusese. Îşi dădu seama de asta.

— Îmi pare rău că te plictisesc, Sookie, zise cu o voce dură.

M-am răsucit ca să mă uit la el. Ochii săi verzi exprimau dezamăgirea.

— Nu sunt plictisită. Doar că am o groază de

chestii la care să mă gândesc. Lasă-mi invitaţia, bine? O să iau legătura cu tine pentru asta.

M-am întrebat cu ce trebuia să te îmbraci la un eveniment cum era lupta pentru postul de lider al haitei. M-am întrebat dacă domnul Herveaux senior şi motociclistul cam îndesat care era proprietarul magazinului de motociclete chiar se vor tăvăli pe jos şi se vor lupta corp la corp.

Ochii verzi ai lui Alcide erau plini de uimire.

— Te porţi atât de ciudat, Sookie. Mă simţeam atât de bine cu tine înainte! Acum parcă nu te mai recunosc.

Fondat era unul dintre cuvintele de la rubrica „Un cuvânt pe zi” de săptămâna trecută pe care m-am gândit că era momentul să-l folosesc:

— Asta e o observaţie bine fondată, am spus încercând să sune a constatare. Şi eu m-am simţit la fel de plăcut cu tine când te-am întâlnit prima oară. Apoi am început să descopăr diverse chestii. Cum ar fi cele despre Debbie, şi despre politica teriantropilor, şi despre supunerea unora dintre teriantropi vampirilor.

— Nici o societate nu e perfectă, zise Alcide defensiv. Cât despre Debbie, nu vreau să-i mai aud vreodată numele.

— Aşa să fie, am zis.

Dumnezeu ştie că nu aş fi putut să fiu mai sătulă de-atât să-i aud numele.

Lăsând plicul crem pe noptieră, Alcide îmi luă mâna, se apleacă uşor şi mi-o sărută. Era un gest ceremonial şi mi-am dorit să-i fi ştiut semnificaţia. Dar în momentul în care am vrut să întreb, Alcide

plecase.

— Încuie uşa în urma ta, am strigat. Răsuceşte butonul încuietorii!

Cred că a făcut-o, iar eu am adormit din nou şi nu m-a trezit nimeni. M-am sculat când trebuia să mă pregătesc de muncă. Când am ieşit din casă, am văzut că pe uşa mea apăruse un bilet pe care scria: „Am chemat-o pe Linda T. să-ţi ţină locul. Ia-ţi o seară liberă. Sam.” Am intrat din nou în casă, mi-am scos uniforma de chelneriţă şi mi-am pus nişte blugi. Fusesem gata să merg la muncă, iar acum mă simţeam ciudat de pierdută.

Am fost aproape încântată să-mi dau seama că am o altă obligaţie, şi m-am dus la bucătărie să mi-o îndeplinesc.

După o oră şi jumătate, în care m-am luptat să gătesc într-o bucătărie cu care nu eram obişnuită, cu aproape jumătate din accesoriile necesare, eram pe drum spre casa lui Calvin din Hotshot cu un platou cu piept de pui cu orez în sos de smântână, şi cu nişte biscuiţi. Nu sunasem înainte. Plănuisem să las mâncarea şi să plec. Dar când am ajuns în mica comunitate, am văzut că erau mai multe maşini parcate pe drumul din faţa casei mici şi îngrijite a lui Calvin.

— Fir-ar, am spus.

Nu voiam să mă amestec mai mult cu cei din Hotshot decât o făcusem deja. Noua natură a fratelui meu şi curtea pe care mi-o făcea Calvin mă duseseră deja prea departe.

Cu inima îndoită, am parcat şi mi-am trecut mâna peste mânerul coşului plin de biscuiţi. Am

luat vasul fierbinte cu pui şi orez, cu mâinile băgate în mănuşi de bucătărie, am strâns din dinţi din cauza durerii din umăr şi mi-am mişcat fundul până la uşa lui Calvin. Cei din familia Stackhouse făceau întotdeauna ce trebuie.

La uşă îmi răspunse Crystal. Surpriza şi plăcerea care i se citiră pe faţă mă făcură să-mi fie ruşine.

— Mă bucur aşa de tare că eşti aici! zise, străduindu-se să fie spontană. Te rog, intră.

Se dădu în spate să mă lase să trec şi am constatat că micul living era plin de oameni, inclusiv fratele meu se afla acolo. Cei mai mulţi dintre ei erau vârcolaci-panteră, bineînţeles. Vârcolacii din Shreveport îşi trimiseseră un reprezentant; spre surprinderea mea, era Patrick Furnan, concurent la tron şi vânzător de Harley-Davidson.

Crystal mă prezentă femeii care părea să îndeplinească rolul de gazdă, Maryelizabeth Norris. Maryelizabeth se mişca de parcă nu ar fi avut oase. Eram dispusă să pun pariu că Maryelizabeth nu părăsea prea des mica localitate Hotshot. Teriantropul mă prezentă cu mare grijă celor din cameră, asigurându-se că înţelegeam relaţia pe care Calvin o avea cu fiecare dintre ei. După un timp, am început să-i confund pe unii cu alţii. Dar am observat că (doar cu câteva excepţii) nativii din Hotshot erau de două feluri: cei mărunţi, cu părul închis la culoare, rapizi precum Crystal; şi cei mai blonzi, mai solizi, cu ochi minunaţi verzi sau căprui-aurii, cum avea Calvin. Ca nume de familie predominau Norris şi Hart.

Patrick Furnan a fost ultima persoană la care Crystal ajunse.

— Bineînţeles că te ştiu, zise din inimă, zâmbindu-mi larg ca şi cum am fi dansat la o nuntă împreună. Ea este iubita lui Alcide, zise, asigurându-se că fusese auzit de toată lumea din cameră. Alcide este fiul celuilalt candidat la postul de lider al haitei.

A urmat o tăcere lungă, pe care aş caracteriza-o drept „încărcată”.

— Te înşeli, am spus cu un ton normal, de conversaţie. Alcide şi cu mine suntem doar prieteni.

I-am zâmbit în aşa fel încât i-am dat de înţeles că mai bine nu ar da ochii singur cu mine, pe vreo alee întunecată.

— Greşeala mea, zise, delicat ca mătasea.

Calvin era primit înapoi acasă ca un erou. Erau baloane şi afişe şi flori şi plante peste tot, iar casa îi era impecabil de curată. Bucătăria era plină de mâncare. Acum, Maryelizabeth făcu un pas în faţă şi se întoarse cu spatele ca să i-o reteze lui Patrick Furnan, adresându-mi-se mie:

— Vino pe-aici, drăguţă. Calvin e gata să te vadă.

Dacă ar fi avut o trompetă la îndemână ar fi suflat în ea, ca să înflorească anunţul. Maryelizabeth nu era o femeie subtilă, deşi avea un aer înşelător de misterios datorat ochilor săi galben-aurii şi depărtaţi.

Maryelizabeth mă introduse în dormitorul lui Calvin. Patul avea lenjerie curată. Mobila era foarte

drăguţă, părea ceva cu influenţe scandinave, deşi mă pricep destul de puţin la mobilă sau la stiluri, că tot veni vorba. Avea un pat înalt, dublu; stătea aşezat în el, sprijinit de aşternuturile decorate cu desene reprezentând o vânătoare de leoparzi. (Oricum, cineva avea simţul umorului.) În contrast cu nuanţele puternice ale cearşafurilor şi cu portocaliul intens al cuverturii, Calvin părea palid. Purta o pijama maro şi arăta exact ca o persoană abia ieşită din spital. Dar era bucuros să mă vadă. M-am trezit gândindu-mă că era ceva trist la Calvin Norris, ceva care mă emoţiona în ciuda voinţei mele.

— Vino şi stai jos, zise, arătându-mi patul.

Se trase într-o parte ca să am loc să mă aşez. Cred că a făcut vreun semn, pentru că bărbatul şi femeia care erau în cameră – Dixie şi Dixon – au ieşit pe uşă, închizând-o în urma lor.

M-am aşezat, oarecum stânjenită, pe pat, lângă el. Avea una din acele măsuţe pe care le vezi de obicei în spitale, care pot fi trase deasupra patului. Pe ea se aflau un pahar cu ceai cu gheaţă şi o farfurie din care ieşeau aburi. Am făcut un gest că ar trebui să mănânce. Dădu din cap şi eu am stat liniştită cât timp el s-a rugat în gând. M-am întrebat la cine se ruga oare.

— Povesteşte-mi, zise Calvin despăturind şervetul, şi asta m-a făcut să mă simt mult mai confortabil.

Cât timp eu i-am povestit ce se întâmplase pe alee, el mâncă. Am observat că mâncarea pe care o avea pe masă era puiul cu orez pe care îl

adusesem eu, cu nişte legume şi doi dintre biscuiţii mei. Voia să văd că mânca ceea ce pregătisem pentru el. Eram tulburată, ceea ce făcu să-mi sune un clopoţel de alarmă în minte.

— Aşadar, fără Dawson, nimeni nu ar putea spune ce s-ar fi întâmplat, am tras eu concluzia. Mulţumesc că l-ai trimis. Cum se simte?

— Rezistă. L-au transportat cu elicopterul de la Grainger la Baton Rouge. Dacă nu era vârcolac, acum era mort. Dacă a rezistat atât de mult, cred că va supravieţui.

M-am simţit îngrozitor.

— Nu te învinovăţi pentru asta, zise Calvin, cu o voce parcă mai profundă. Aceasta a fost alegerea lui Dawson.

— Cum aşa?

— Meseria asta a fost alegerea lui. Acţiunile au fost alegerea lui. Poate că ar fi trebuit să sară asupra ei cu două secunde mai devreme. De ce a aşteptat? Nu ştiu. De unde a ştiut ea să ţintească jos, în ciuda luminii slabe? Nu ştiu. Alegerile duc la consecinţe.

Calvin se lupta să exprime ceva. În mod obişnuit, nu era un bărbat cu darul vorbirii şi încerca să se descurce atât cu lucrurile importante, concrete, cât şi cu cele abstracte.

— Nu e nimeni de vină, zise în cele din urmă.

— Ar fi bine să cred asta şi sper că într-o bună zi o voi face, am zis. Poate că sunt pe cale să cred.

Ce-i drept, eram sătulă să mă simt vinovată şi să tot întorc lucrurile pe toate părţile.

— Cred că vârcolacii o să te invite la mica lor

petrecere cu liderii haitei, zise Calvin.

Mă luă de mână. A lui era caldă şi uscată. Am încuviinţat.

— Pariez că o să te duci, zise.

— Cred că va trebui să o fac, am spus stânjenită, întrebându-mă ce scop avea.

— Nu am de gând să-ţi spun ce să faci, zise Calvin. Nu am nici o autoritate asupra ta.

Nu părea prea fericit din cauza asta.

— Dar, dacă te duci, păzeşte-ţi spatele. Nu de dragul meu, ci pentru tine.

— Îţi promit, am spus după o pauză studiată.

Calvin nu era genul căruia să-i mărturiseşti prima idee care-ţi trece prin cap. Era un bărbat serios.

Îmi oferi unul din rarele sale zâmbete.

— Eşti o bucătăreasă al naibii de bună, zise.

I-am zâmbit şi eu.

— Vă mulţumesc, domnule, am spus şi m-am ridicat.

Mă trase uşor, dar ferm, spre el. Nu te lupţi cu un bărbat care abia a ieşit din spital, aşa că m-am aplecat şi i-am întins obrazul.

— Nu, zise, şi când m-am întors să văd ce nu era în regulă, mă sărută pe buze.

Sincer, mă aşteptasem să nu simt nimic. Dar buzele îi erau la fel de calde şi uscate ca şi mâinile, şi mirosea ca mâncarea gătită de mine, familiar şi domestic. A fost surprinzător şi deosebit de plăcut să fiu atât de aproape de Calvin Norris. M-am dat puţin înapoi şi sunt sigură că pe faţa mea se putea citi şocul pe care-l simţisem. Vârcolacul-panteră

zâmbi şi-mi dădu drumul la mână.

— Cel mai bun lucru în faptul că am fost în spital a fost că ai venit să mă vezi, zise. Nu te sfii acum, că sunt acasă.

— Bineînţeles că nu, am spus, gata să ies din cameră ca să-mi pot recâştiga calmul.

Din cealaltă cameră plecaseră majoritatea persoanelor câtă vreme vorbisem eu cu Calvin. Crystal şi Jason dispăruseră, iar Maryelizabeth aduna farfuriile ajutaţi de o adolescentă, tot vârcolac-panteră.

— Terry, zise Maryelizabeth, arătând spre tânără. Fiica mea. Locuim alături.

Am dat din cap către fată, iar aceasta îmi aruncă o privire scurtă, după care se întoarse la treaba ei. Nu era vreun fan de-al meu. Avea o ascendenţă mai blondă, ca Maryelizabeth şi Calvin, şi era o gânditoare.

— O să te căsătoreşti cu tatăl meu? mă întrebă.

— Nu plănuiesc să mă mărit cu nimeni, am spus cu grijă. Cine e tatăl tău?

Maryelizabeth îi aruncă lui Terry o privire prin care-i promitea că mai târziu îi va părea rău că pusese o asemenea întrebare.

— Terry e fiica lui Calvin, zise.

Am fost uimită o secundă sau două, dar brusc, atitudinea celor două femei, sarcinile lor, calmul cu care se mişcau în această casă îşi găsiră locul.

Nu am scos un cuvânt. Pe faţa mea probabil că s-a putut citi ceva, căci Maryelizabeth păru alarmată, apoi furioasă.

— Să nu îndrăzneşti să ne judeci pentru felul în

care ne trăim viaţa, zise. Nu suntem ca tine.

— Asta aşa e, am spus, înghiţindu-mi repulsia.

M-am forţat să zâmbesc.

— Mulţumesc că m-ai prezentat celor de-aici. Îţi sunt recunoscătoare. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ne descurcăm, zise Terry, aruncându-mi din nou o privire, o combinaţie ciudată de respect şi ostilitate.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te trimitem la şcoală, îi spuse Maryelizabeth fetei.

Ochii ei depărtaţi şi aurii arătau deopotrivă respectul şi antipatia.

— La revedere, am zis, şi după ce mi-am recuperat haina, am părăsit casa încercând să nu mă grăbesc.

Spre dezgustul meu, Patrick Furnan mă aştepta lângă maşina mea. Ţinea sub braţ o cască de motociclist şi am zărit şi Harley-ul undeva mai departe pe drum.

— Eşti interesată să auzi ce am de spus? întrebă vârcolacul cel bărbos.

— Nu, de fapt nu, i-am răspuns.

— N-o să te tot ajute pe gratis, zise Furnan, şi eu am întors brusc capul spre el ca să-l pot privi în faţă.

— Despre ce vorbeşti?

— Un mulţumesc şi un sărut nu o să-l satisfacă. O să-ţi ceară o recompensă, mai devreme sau mai târziu. Nu se va putea abţine.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut sfatul, am spus.

Făcu un pas spre mine.

— Şi păstrează distanţa, i-am zis.

Am cuprins cu privirea casele din jurul nostru. Atenţia comunităţii era concentrată asupra noastră; simţeam presiunea.

— Mai devreme sau mai târziu, repetă Furnan. Rânji brusc la mine. Sper că va fi mai devreme. Nu poţi să înşeli un vârcolac, ştii asta. Sau o panteră. O să fii sfâşiată de ei.

— Nu înşel pe nimeni, am spus, frustrată dincolo de orice limită de insistenţa lui că-mi cunoştea viaţa sentimentală mai bine decât mine. Nu mă întâlnesc cu nici unul dintre ei.

— Atunci nu ai protecţie, zise triumfător.

Pur şi simplu, nu puteam câştiga.

— Du-te dracului, am spus, absolut exasperată.

Am urcat în maşină şi am plecat, lăsându-mi privirea să alunece peste vârcolac ca şi cum acesta nici nu ar fi fost acolo. (Conceptul de renegare s-ar putea dovedi util.) Ultimul lucru pe care l-am văzut în oglinda retrovizoare a fost Patrick Furnan punându-şi casca, încă uitându-se după maşina mea.

Dacă până acum nu mă interesase cine va învinge dintre Jackson Herveaux şi Patrick Furnan, în concursul Regele Munţilor, acum mă interesa.

Capitolul 15

Spălam vasele pe care le folosisem să-i gătesc lui Calvin. Micul meu apartament era liniştit. Dacă Halleigh era acasă, era la fel de tăcută ca un şoricel. Ca să spun cinstit, nu mă deranjează să spăl vase. Era un moment potrivit ca să-mi las mintea să vagabondeze şi deseori luam decizii bune atunci când făceam ceva foarte pământean. Deloc surprinzător, mă gândeam la noaptea anterioară. Încercam să-mi amintesc exact ce spusese Sweetie. Ceva mă deranjase, dar în acel moment nu eram în postura de a ridica mâna şi a pune întrebări. Era ceva ce avea legătură cu Sam.

În cele din urmă, mi-am amintit că, deşi îi spusese lui Andy Bellefleur că sigur câinele de pe alee era un teriantrop, nu ştiuse că e Sam. Nu era nimic straniu în asta, din moment ce Sam era copoi şi nu collie, cum apăruse de obicei.

După ce am realizat ce mă deranja, m-am gândit că mintea mi se va fi linişti. Dar nu s-a întâmplat aşa. Mai era ceva – ceva ce spusese Sweetie. M-am gândit, şi iar m-am gândit, dar pur şi simplu nu-mi pica fisa.

Spre surprinderea mea, m-am trezit sunându-l pe Andy Bellefleur, acasă. Când mi-a răspuns sora sa, Portia, era la fel de surprinsă ca şi mine şi-mi zise mai degrabă cu o voce rece că-l cheamă

imediat.

— Da, Sookie?

Andy părea neutru.

— Andy, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare.

— Ascult.

— Când Sam a fost împuşcat, am spus, şi am făcut o pauză, încercând să-mi formulez ideea.

— În regulă, zise Andy, ce-i cu el?

— E adevărat că glonţul nu s-a potrivit cu celelalte?

— Nu am recuperat un glonţ în toate cazurile. Nu era un răspuns direct, dar probabil că era cel mai bun pe care aveam să-l obţin.

— Hm. Bine, am spus şi apoi i-am mulţumit şi am închis, nefiind sigură că aflasem sau nu ce mă interesa.

Trebuia să-mi scot chestia asta din minte şi să fac altceva. Dacă era o problemă acolo, în cele din urmă va ieşi la suprafaţă, peste toate întrebările care-mi umpleau gândurile.

Restul serii a fost liniştit, ceea ce ajunsese să fie o plăcere rară. Cu o casă atât de mică de curăţat şi o curte atât de mică de care să mă ocup, aveam să mă bucur de multe ore libere. Am citit o oră, am dezlegat un careu de cuvinte încrucişate şi m-am băgat în pat pe la unsprezece.

În mod surprinzător, nimeni nu m-a trezit toată noaptea. Nimeni nu a murit, nu au fost incendii şi nimeni nu a trebuit să mă anunţe despre vreo urgenţă.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit simţindu-mă mai bine decât în celelalte zile din acea

săptămână. Am aruncat o privire spre ceas şi am constatat că dormisem până la zece. Ei, asta nu era chiar atât de surprinzător. Umărul meu era aproape vindecat; conştiinţa mi se liniştise. Nu credeam că am multe secrete de păstrat şi asta era o uşurare nemaipomenită. Eram obişnuită să păstrez secretele celorlalţi, nu şi pe ale mele.

Telefonul sună când îmi sorbeam ultima dintre cafelele mele de dimineaţă. Am pus cartea deschisă cu faţa în jos pe masa din bucătărie, ca să nu uit unde rămăsesem, şi m-am ridicat să răspund.

— Alo? am spus veselă.

— Azi e, zise Alcide cu vocea vibrându-i de nerăbdare. Trebuie să vii.

Pacea mea rezistase treizeci de minute. Treizeci de minute.

— Cred că te referi la concursul pentru poziţia de lider.

— Bineînţeles.

— Şi de ce trebuie să fiu acolo?

— Trebuie să fii acolo pentru că toată haita şi toţi prietenii haitei trebuie să fie acolo, zise Alcide, pe un ton care nu admitea replică. Christine mai ales crede că ar trebui să fii martoră.

Poate că l-aş fi contrazis, dacă nu ar fi pomenit de Christine. Soţia fostului lider al haitei mă impresionase, fiind o femeie foarte inteligentă şi cu mintea limpede.

— În regulă, am spus, încercând să nu par morocănoasă. Unde şi când?

— La prânz, să fii la clădirea goală de la

numărul 2500 de pe strada Clairemont. Cândva acolo era David & Van Such, imprimeria.

Mi-a mai dat câteva repere şi am închis. În timp ce făceam duş, m-am gândit că era un eveniment sportiv, aşa că m-am îmbrăcat în vechea mea fustă de blugi, cu un tricou cu mâneci lungi, roşu, Mi-am pus nişte colanţi roşii (fusta era destul de scurtă) şi nişte balerini negri marca Mary Jane. Erau puţin cam roşi, aşa că speram că Christine nu se va uita în jos la pantofii mei. Mi-am pus crucea de argint sub tricou; semnificaţia ei religioasă s-ar putea să nu-i deranjeze deloc pe vârcolaci; dar argintul, da.

Fosta companie tipografică David & Van Such fusese la vremea ei o clădire foarte modernă, într-un parc industrial la fel de modern, absolut gol în această sâmbătă. Toate clădirile fuseseră construite să se potrivească: edificii joase din piatră gri, cu geamuri fumurii, cu tufişuri de mirt de jur împrejur, fâşii de iarbă, şi curburi interesante. David & Van Such avea un pod ornamental peste un iaz ornamental, şi o uşă roşie. Primăvara şi după o restaurare, clădirea ar putea fi frumoasă, pe cât poate fi o clădire modernă. Astăzi, la sfârşitul iernii, buruienile moarte care crescuseră înalte în timpul verii erau unduite de vântul rece. Tufişurile scheletice de mirt aveau nevoie să fie tunse, iar apa din iaz părea stătută, cu gunoaie plutind jalnic, ici şi colo. În parcarea de la David & Van Such erau înjur de treizeci de maşini, inclusiv – ameninţătoare – o ambulanţă.

Deşi purtam haină, ziua mi s-a părut brusc mai rece când am parcurs drumul dintre parcare până

la uşa din faţă. Îmi părea rău că lăsasem haina mai groasă acasă, dar nu considerasem că merita să o iau pentru cât mergeam de la maşină până la sala respectivă. Sticla de pe faţada firmei David & Van Such, întreruptă doar de uşa roşie, reflecta cerul bleu palid şi iarba moartă.

Nu mi se părea în regulă să bat la uşa unei clădiri de birouri, aşa că m-am strecurat înăuntru. Doi oameni erau deja în faţa mea şi trecuseră de zona acum goală a recepţiei. Au intrat pe nişte uşi duble, cenuşii. I-am urmat, întrebându-mă în ce mă băgăm.

Am intrat în ceea ce părea zona de producţie, bănuiesc, căci presele lungi dispăruseră de mult. Sau poate această încăpere ca o cavernă fusese plină de birouri la care se aflau funcţionari care luau comenzi sau făceau muncă de contabilitate. Ferestrele din plafon permiteau să pătrundă o oarecare lumină naturală. Aproape de centru era o adunare de oameni.

Ei, se pare că nu o nimerisem cu hainele. Femeile purtau în majoritate costume drăguţe, cu pantaloni, şi am zărit şi câte o rochie pe ici, pe colo. Am ridicat din umeri. De unde era să ştiu?

Erau câţiva oameni în mulţime pe care nu-i văzusem la înmormântare. Am salutat-o cu o înclinare a capului pe o femeie-vârcolac cu părul roşu, pe nume Amanda (o ştiam de pe vremea Războiului Vrăjitoarelor), iar ea mi-a răspuns la salut. Am fost surprinsă să-i zăresc pe Claudine şi Claude. Gemenii arătau minunat, ca întotdeauna. Claudine purta un pulover verde-închis şi pantaloni

negri, iar Claude un pulover negru şi pantaloni verde-închis. Efectul era izbitor. Fiindcă cele două persoane din neamul zânelor erau singurele din mulţime care nu erau vârcolaci, m-am dus să stau cu ele.

Claudine se aplecă şi mă sărută pe obraz, şi la fel făcu şi Claude. Sărutările erau exact la fel.

— Ce se va întâmpla acum? am întrebat în şoaptă, pentru că grupul era ciudat de tăcut.

Am văzut nişte obiecte atârnate de tavan, dar în lumina slabă nu-mi dădeam seama ce sunt.

— Vor fi mai multe teste, murmură Claudine. Nu eşti prea impresionabilă, nu-i aşa?

Nu fusesem niciodată, dar m-am întrebat dacă acum nu voi încerca trăiri noi.

O uşă se deschise în capătul îndepărtat al camerei, iar Jackson Herveaux şi Patrick Furnan intrară. Erau în pielea goală. Pentru că am văzut foarte puţini bărbaţi goi, nu prea aveam termen de comparaţie, dar trebuie să spun că aceşti doi vârcolaci nu reprezentau idealul meu. Jackson, deşi categoric în formă, era un bărbat în vârstă, cu picioare subţiri, iar Patrick (deşi părea şi el puternic şi musculos) avea forma unui butoi.

După ce m-am obişnuit cu goliciunea bărbaţilor, am observat că fiecare dintre ei era însoţit de câte un vârcolac. Alcide îl urma pe tatăl său, şi un tânăr blond era pe urmele lui Patrick. Alcide şi vârcolacul blond erau îmbrăcaţi.

— Ar fi fost drăguţ dacă *ei* ar fi fost dezbrăcaţi, nu-i aşa? şopti Claudine, arătând spre cei doi bărbaţi tineri. Ei sunt secunzii.

Ca într-un duel. Am privit să văd dacă aveau pistoale sau săbii, dar mâinile le erau goale.

Am observat-o pe Christine doar când a ieşit în faţa mulţimii. Ridică mâinile deasupra capului şi bătu din palme o dată. Nu fusese gălăgie nici înainte, dar acum spaţiul uriaş era absolut tăcut. Femeia delicată cu părul argintiu ceruse atenţie.

Înainte să înceapă, consultă un carneţel.

— Ne-am întâlnit să alegem următorul lider al haitei din Shreveport, numită şi haita Dinte Lung. Ca să fie lideri ai haitei, aceşti vârcolaci trebuie să se întreacă în trei teste.

Christine făcu o pauză ca să se uite în carneţel. Trei era un bun număr mistic. Mă aşteptasem la trei.

Am sperat că nici unul dintre aceste teste nu va implica sânge. Slabe şanse.

— Primul test este unul de agilitate, spuse Christine şi făcu un gest către zona înconjurată cu frânghii din spatele ei.

În lumina slabă, totul arăta ca un gigantic teren de joacă.

— Apoi testul de rezistenţă, continuă ea şi arătă spre zona acoperită cu un covor în stânga ei. Şi, în sfârşit, testul de putere în luptă, spuse ea indicând cu mâna către structura din spatele ei.

Cam atât despre testele fără sânge.

— Apoi învingătorul va trebui să se împerecheze cu un alt vârcolac, ca să asigure supravieţuirea haitei.

Speram că mai ales această parte va fi una simbolică. În fond, Patrick Furnan avea o soţie care

stătea deoparte cu un grup care era categoric în favoarea lui Patrick.

Astea mie mi se păreau patru teste, nu trei, dacă nu cumva partea cu împerecherea însemna mai degrabă un trofeu pentru învingător.

Claude şi Claudine m-au apucat de mâini şi m-au strâns amândoi în acelaşi timp.

— O să fie nasol, am şoptit, iar ei au încuviinţat la unison.

Am văzut doi asistenţi de pe salvare care stăteau în spatele mulţimii. Amândoi erau teriantropi de un fel sau altul, după cum mi-au dezvăluit tiparele lor mentale. Cu ei mai era o persoană – mă rog, mai bine zis o creatură – pe care n-o mai văzusem de luni bune: dr. Ludwig. Aceasta m-a zărit şi m-a salutat cu o plecăciune. I-am întors gestul. Dr. Ludwig nu avea mai mult de un metru înălţime, un nas mare, o piele smeadă, şi un păr castaniu des şi ondulat. Eram bucuroasă că era acolo. Nu aveam nici o idee despre ce era dr. Ludwig, ştiam doar că nu era fiinţă umană, dar ca medic era minunată.

Spatele meu ar fi avut cicatrici permanente – presupunând că aş fi trăit – dacă dr. Ludwig nu m-ar fi tratat după atacul menadei. Datorită acestei doctoriţe mărunţele scăpasem cu doar câteva zile proaste şi nişte urme fine, albe, pe omoplaţi.

Concurenţii au intrat în „ring” – de fapt un pătrat mare marcat de frânghii de catifea roşie şi de stâlpi metalici precum cei folosiţi în hoteluri. M-am gândit că zona împrejmuită arăta ca un teren de joacă, dar acum că se aprinseră luminile, am

realizat că aveam în faţa ochilor ceva asemănător mai degrabă cu o arenă pentru cursele de cai, cele cu obstacole, combinată cu o arenă pentru gimnastică – sau un traseu pentru o competiţie de agilitate a câinilor de talie uriaşă.

Christine spuse:

— Acum vă veţi schimba.

Christine se dădu în spate ca să se piardă în mulţime. Ambii candidaţi s-au lăsat la pământ, iar aerul din jurul lor a început să sclipească şi să se distorsioneze. Să te transformi repede la dorinţa cuiva era un prilej de mare mândrie printre teriantropi. Cei doi vârcolaci îşi terminară transformarea în acelaşi moment. Jackson Herveaux a devenit un lup uriaş, negru, ca fiul său. Patrick Furnan era cenuşiu-deschis, lat în piept şi puţin mai scurt.

În timp ce mica adunare se trăgea mai aproape, agăţându-se de cordoanele de catifea, unul dintre cei mai mari bărbaţi pe care-i văzusem vreodată păşi în arenă. L-am recunoscut ca fiind cel pe care-l văzusem la înmormântarea colonelului Flood. Avea cel puţin doi metri înălţime. Astăzi era dezbrăcat până în talie şi desculţ. Avea o musculatură impresionantă, iar pieptul îi era la fel de lipsit de păr ca şi capul. Nu ştiu de ce, m-a dus cu gândul la un geniu; ar fi avut un aer destul de natural cu o eşarfă peste piept şi colanţi. Însă el purta blugi decoloraţi. Ochii îi erau foarte adânci. Bineînţeles, şi el era teriantrop, dar nu-mi puteam imagina în ce animal se transforma.

— Uau! îi scăpă lui Claude.

— Oh, Doamne! şopti Claudine.

— Extraordinar! am mormăit şi eu.

Aşezându-se între cei doi concurenţi, bărbatul cel înalt îi conduse spre începutul cursei.

— Odată ce testul începe, nici un membru al haitei nu-l poate întrerupe, zise, privind de la un vârcolac la altul.

— Primul concurent este Patrick, lup, membru al haitei, zise bărbatul înalt.

Vocea sa de bas era la fel de dramatică precum bătaia îndepărtată a tobelor.

Am înţeles atunci: el era maestrul de ceremonii.

— Patrick e primul, moneda a decis, zise bărbatul înalt.

Înainte să mă pot gândi că era destul de amuzant că toată această ceremonie includea şi datul cu banul, lupul mai deschis la culoare pornise, mişcându-se atât de repede încât abia îl puteam urmări. Zbură peste rampă, sări peste trei butoaie, ateriza într-o clipă în colţul îndepărtat, mai urcă încă o rampă şi trecu printr-un inel agăţat de tavan (care se agită violent după ce trecu prin el), şi se lăsă la pământ, târându-se printr-un tunel transparent care era foarte îngust şi răsucit din loc în loc. Era ca unul pentru dihori sau nevăstuici, doar că ceva mai mare. Odată ieşit din tunel, lupul, cu gura căscată, ajunse într-o zonă acoperită cu gazon artificial. Aici făcu o pauză şi se gândi înainte să pună piciorul. Fiecare pas era la fel, în timp ce lupul îşi croia drum peste cei aproximativ optsprezece metri ai suprafeţei. Brusc, o secţiune de gazon a sărit în sus ca o trapă, apoi s-a închis la

fel de rapid, ratând cu puţin piciorul din spate al lupului. Lupul scoase un schelălăit, rămânând nemişcat. Probabil că nu-i era uşor să se abţină să nu sară pe platforma sigură care se afla la câţiva paşi depărtare.

Tremuram, deşi acest concurs nu mă afecta personal cu nimic. Tensiunea se făcea simţită oricum printre vârcolaci. Nu mai păreau să se mişte la fel ca oamenii. Chiar şi super aranjata doamnă Furnan avea acum ochi mari rotunzi, ochi care nu păreau umani nici sub tot acel machiaj.

Când lupul cenuşiu termină ultima probă, săritura dintr-un punct fix pe o distanţă care ar fi putut să acopere două maşini, un urlet de triumf ţâşni din gâtlejul perechii lui Patrick. Lupul se opri în siguranţă pe platformă. Arbitrul verifică cronometrul din mână.

— Cel de-al doilea candidat, zise bărbatul înalt, Jackson Herveaux, lup al haitei.

Un creier din apropiere îmi oferi numele bărbatului solid.

— Quinn, i-am şoptit lui Claudine.

Ochii i se măriră. Numele avea pentru ea un înţeles pe care nu puteam să-l intuiesc.

Jackson Herveaux începu acelaşi test de aptitudini pe care Patrick îl încheiase deja. A fost mai graţios la trecerea prin cercul suspendat; abia dacă se mişcă atunci când trecu prin el. Îi luă însă mai mult să treacă prin tunel. Păru să-şi dea seama de asta, pentru că păşi pe zona cu trapele mult mai repede decât aş fi crezut că era înţelept. Probabil ajungând la aceeaşi concluzie, se opri

brusc. Se aplecă pentru a-şi folosi cu mai multă atenţie nasul. Informaţia pe care acesta i-o transmise îl făcu să se cutremure. Cu o grijă deosebită, vârcolacul ridică o labă neagră şi o mişcă uşor câţiva centimetri. Ne ţineam respiraţia în timp ce el înainta într-un stil cu totul diferit de cel al predecesorului. Patrick Furnnt se mişcase cu paşi mari, cu pauze mai lungi, pentru a adulmeca cu atenţie, un fel de stil grăbeşte-te şi aşteaptă. Jackson Herveaux se deplasa constant cu paşi mici, cu mişcări calculate cu grijă. Spre uşurarea mea, tatăl lui Alcide trecu peste zonă întreg, fără să pornească vreuna dintre trape.

Lupul negru se pregăti pentru saltul final şi se aruncă în aer cu toată forţa. Aterizarea a fost mai puţin graţioasă, trebuind să se agate de marginea platformei cu labele din spate. Dar a reuşit, şi câteva strigăte de felicitare se auziră prin spaţiul gol.

— Ambii candidaţi au trecut testul de agilitate, zise Quinn.

Cuprinse mulţimea cu privirea. Când ajunse în dreptul trioului nostru ciudat – două persoane din neamul zânelor, gemene, înalte şi brunete (o femeie şi un bărbat) şi o fiinţă umană mult mai măruntă şi blondă – privirea parcă i se opri o clipă, dar e greu de spus dacă chiar aşa era.

Christine încerca să-mi atragă atenţia. Când a văzut că mă uitam la ea, a făcut un semn discret, scurt, cu capul, către un loc de lângă zona pentru testul de rezistenţă. Uimită, dar ascultătoare, mi-am făcut drum prin mulţime. Nu mi-am dat seama

că gemenii mă urmaseră până ce nu s-au aşezat lângă mine. Era ceva în legătură cu asta, ce Christine voia să văd, să… Bineînţeles. Voia să-mi folosesc talentul aici. Suspecta… o înşelăciune. Când Alcide şi blondul său corespondent îşi ocupară locurile în ţarc, am observat că amândoi purtau mănuşi. Atenţia le era complet absorbită de această întrecere; creierul lor era în totalitate concentrat la asta, nelăsând nici un alt gând pentru mine. Mai rămâneau cei doi lupi. Nu am încercat niciodată să pătrund în mintea unei persoane transformate.

Cu multă teamă şi precauţie, m-am concentrat să le pot desluşi gândurile. Aşa cum v-aţi putea aştepta, amestecul de gânduri aparţinând omului şi animalului era destul de dificil de descifrat. La prima citire, am putut doar să percep acelaşi tip de concentrare, dar apoi am detectat o diferenţă.

Când Alcide a ridicat o bară de argint lungă de cincizeci de centimetri, am simţit cum mi s-a strâns stomacul. Uitându-mă la vârcolacul blond de lângă el, care făcea acelaşi gest, am simţit cum buzele mi se strâng de dezgust. Mănuşile nu erau în totalitate necesare pentru că, în forma umană, pielea unui vârcolac nu este vătămată de argint. În forma de lup, argintul era îngrozitor de dureros.

Asistentul blond al lui Furnan şi-a trecut mâna peste argint, ca şi cum ar fi testat bara să nu aibă defecte ascunse.

Nu aveam nici o idee de ce argintul îi slăbea pe vampiri şi-i ardea, şi de ce le putea fi fatal vârcolacilor, în timp ce nu avea nici un efect

asupra zânelor – care însă nu puteau suporta o expunere prelungită la fier. Dar ştiam că aceste lucruri erau adevărate şi mai ştiam că următorul test va fi îngrozitor de urmărit.

Oricum, eram acolo să asist la el. Urma să se întâmple ceva care necesita atenţia mea. Mi-am întors mintea spre nota de indiferenţă pe care o citisem în gândurile lui Patrick. În forma sa de vârcolac, acestea erau atât de primitive încât cu greu puteau fi definite drept „gânduri”.

Quinn stătea în picioare între cei doi secunzi, captând o sclipire de lumină cu scalpul său chel. Avea un cronometru în mână.

— Candidaţii vor lua argintul acum, zise, şi cu mâinile sale înmănuşate, Alcide puse bara în gura tatălui său.

Lupul negru închise gura şi se aşeză, exact cum făcu şi lupul cenuşiu cu bara sa de argint. Cei doi secunzi se traseră în spate. Un scheunat puternic de durere veni de la Jackson Herveaux, în timp ce Patrick Furnan nu dădea nici un semn de stres, în afară de faptul că respira greu. În timp ce pielea delicată a gingiilor şi buzelor sale începu să fumege şi să miroasă puţin, scheunatul lui Jackson deveni mai puternic. Pielea lui Patrick prezenta aceleaşi simptome dureroase, dar Patrick era tăcut.

— Sunt atât de curajoşi! şopti Claude, uitându-se cu fascinaţie dar şi cu groază la chinul pe care cei doi lupi îl îndurau.

Era evident că lupul mai în vârstă nu va învinge în această probă. Semnele vizibile de durere

creşteau cu fiecare secundă şi, deşi Alcide stătea acolo concentrându-se doar asupra tatălui său, ca să-i acorde tot sprijinul, în orice moment lupul putea ceda. Doar că…

— Trişează, am spus clar, arătând către lupul cenuşiu.

— Nici un membru al haitei nu poate vorbi, se auzi vocea gravă a lui Quinn, care nu era furioasă, ci mai degrabă constatativă.

— Eu nu sunt membru al haitei.

— Conteşti întrecerea?

Acum, Quinn se uita direct la mine. Toţi membrii haitei care stăteau în apropierea mea s-au dat în spate până ce am rămas singură cu cei doi însoţitori ai mei din neamul zânelor, care se uitau în jos la mine oarecum cu surprindere şi panică.

— Pe naiba dacă nu! Miroase mănuşile pe care le poartă secundul lui Patrick.

Secundul blond părea într-adevăr vinovat.

— Daţi drumul barelor, comandă Quinn, iar cei doi lupi se executară, Jackson Herveaux cu un scâncet.

Alcide se lăsă în genunchi lângă tatăl său şi-l luă în braţe pe lupul mai bătrân.

Quinn, mişcându-se uşor, ca şi cum încheieturile i-ar fi fost unse cu ulei, îngenunche ca să recupereze mănuşile pe care secundul lui Patrick le aruncase pe podea. Libby Furnan se aplecase peste cordonul de catifea ca să le înhaţe, dar un mârâit adânc al lui Quinn o avertiză să se oprească. Mă trecură şi pe mine fiori pe şira spinării, deşi mă aflam mult mai departe decât ea.

Quinn ridică mănuşile şi le mirosi.

Se uită în jos la Patrick Furnan cu un dispreţ atât de profund, încât am fost surprinsă că lupul nu s-a prăbuşit sub greutatea lui.

Se întoarse cu faţa spre restul mulţimii.

— Femeia are dreptate.

Vocea gravă a lui Quinn le dădu cuvintelor greutatea pe care o meritau. Pe mănuşi fusese pus un medicament. Acesta anesteziase pielea lui Furnan când bara de argint îi fusese pusă în gură, ca să poată rezista mai mult.

— Îl declar învins în această probă a concursului, continuă Quinn. Haita va trebui să decidă dacă ar trebui să-şi piardă dreptul de a mai continua şi dacă secundul său va mai fi membru al haitei.

Vârcolacul blond se chirci ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să-l lovească. Nu ştiam de ce pedeapsa lui trebuia să fie mai grea decât a lui Patrick; poate cu cât aveai un rang mai mic, mai cruntă era pedeapsa? Nu era chiar corect; dar, din nou, nu eram vârcolac şi nu puteam să judec.

— Haita va vota, anunţă Christine.

Îmi întâlni privirea şi mi-am dat seama că ăsta era motivul pentru care dorise să mă aflu aici.

— Voi, restul, veţi merge în camera cealaltă.

Quinn, Claude, Claudine şi trei teriantropi se îndreptară împreună cu mine spre uşile care duceau în cealaltă cameră. Acolo intra mai multă lumină naturală, ceea ce era o plăcere. Mai puţin plăcută era curiozitatea care mă înconjura. Scuturile mele erau încă jos, şi am simţit

suspiciunea şi presupunerile venind din creierele însoţitorilor mei, cu excepţia, bineînţeles, a celor doi însoţitori ai mei din neamul zânelor. Pentru Claude şi Claudine, ciudăţenia mea însemna un dar special, iar eu eram o femeie norocoasă.

— Vino încoace, mârâi Quinn, şi m-am gândit să-i spun să-şi ia ordinele şi să şi le bage acolo unde nu străluceşte soarele.

Dar asta ar fi fost o copilărie şi nu aveam nici un motiv să mă tem. (Cel puţin asta mi-am repetat cam de şapte ori, într-o succesiune rapidă.) Mi-am îndreptat spatele, am pornit către el şi l-am privit în faţă.

— Nu trebuie să strângi din maxilare aşa, zise calm, nu o să te lovesc.

— Nici nu am crezut că o vei face, am spus pe un ton tăios de care eram foarte mândră.

Am descoperit că ochii săi rotunzi erau foarte închişi la culoare, adânci, îmi aminteau de violetul panseluţelor. Uau, erau frumoşi! Am zâmbit din pură încântare… şi am simţit şi o picătură de uşurare.

Pe neaşteptate, îmi zâmbi şi el. Avea buze pline, dinţi albi şi egali, şi un gât parcă sculptat în marmură.

— Cât de des trebuie să te bărbiereşti? am întrebat, fascinată de pielea lui catifelată.

Râse.

— E ceva care să te sperie? întrebă.

— Atât de multe lucruri! am spus cu regret.

Se gândi la asta un moment.

— Ai un simţ al mirosului super sensibil?

— Nici vorbă.

— Îl cunoşti pe blond?

— Nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Atunci de unde ai ştiut?

— Sookie e telepată, răspunse Claude în locul meu.

Când însă simţi întreaga apăsare a privirii bărbatului înalt, îi păru teribil de rău că-l întrerupsese.

— Sora mea, ea… ăăă… e gardianul ei, încheie grăbit Claude.

— Atunci faci o treabă proastă, îi spuse Quinn lui Claudine.

— Nu te lua de Claudine, am spus indignată. Mi-a salvat viaţa de multe ori.

Quinn părea exasperat.

— Zâne, bombăni. Vârcolacii nu vor fi fericiţi de informaţia pe care le-ai dat-o, îmi spuse. Cel puţin jumătate dintre ei îşi vor dori să te vadă moartă. Dacă siguranţa ta este prioritatea lui Claudine, ar fi trebuit să-şi ţină gura închisă.

Claudine era zdrobită.

— Hei, am intervenit, scuteşte-mă! Ştiu că ai prieteni acolo pentru care eşti îngrijorat, dar nu o învinovăţi pe Claudine pentru asta, şi nici pe mine, am adăugat grăbită, căci privirea lui era fixată asupra mea.

— Nu am nici un prieten acolo. Şi mă rad în fiecare dimineaţă, zise.

— Bine, atunci, am încuviinţat.

— Sau dacă ies, seara.

— Am înţeles.

— Ca să fac ceva special.

Oare ce considera Quinn ca fiind special? Uşile se deschiseră întrerupând una dintre cele mai ciudate conversaţii de care avusesem parte.

— Puteţi intra din nou, zise o tânără vârcolac, cu pantofi cu tocuri de zece centimetri care strigau ,,trage-mi-o!”.

Purta o salopetă, şi când am urmat-o înapoi în camera mare îşi undui şi mai tare mersul. M-am întrebat pe cine se străduia să atragă, Quinn sau Claude. Sau poate pe Claudine?

— Iată hotărârea noastră, zise Christine către Quinn. O să reluăm concursul de unde a rămas. Conform votului, din moment ce Patrick a trişat la cel de-al doilea test, este declarat învins la acel test. La fel şi la testul de agilitate. Oricum, i se permite să rămână în cursă. Dar, ca să învingă în final, trebuie să câştige decisiv ultimul test.

Nu ştiam precis ce înseamnă „decisiv” în acest context. Din expresia lui Christine nu părea a fi nimic bun. Pentru prima dată, am realizat că s-ar putea ca dreptatea să nu învingă.

Alcide părea foarte îndârjit când i-am văzut faţa în mulţime. Era limpede că această judecată îl favoriza pe oponentul tatălui său. Nu realizasem că erau mai mulţi vârcolaci în tabăra lui Furnan decât în cea a lui Herveaux, şi m-am întrebat când avusese loc această schimbare. Balanţa păruse mai echilibrată la înmormântare.

Din moment ce intervenisem deja, m-am simţit liberă să mă amestec şi mai mult. Am început să mă plimb printre membrii haitei, ascultându-le

creierele. Deşi minţile complicate şi întortocheate ale tuturor vârcolacilor şi teriantropilor sunt greu de descifrat, am început să adun câte un indiciu de pe ici, pe colo. Am aflat că familia Furnan îşi urmase planul de a împrăştia poveşti despre pasiunea pentru joc a lui Herveaux, prezentându-l pe Jackson ca pe un lider pe care nu te-ai fi putut baza.

Ştiam de la Alcide că poveştile despre pasiunea pentru jocuri de noroc a tatălui său erau adevărate. Deşi nu-i admiram pe membrii familiei Furnan pentru că se folosiseră de acest atu, nu consideram nici că măsluiseră cărţile.

Cei doi concurenţi erau încă în forma de lup. Dacă am înţeles corect, oricum erau programaţi să lupte. Stăteam lângă Amanda.

— Ce s-a schimbat la ultimul test? am întrebat.

Roşcata mi-a şoptit că acum lupta nu mai era un meci obişnuit în care învingător era declarat concurentul rămas în picioare după cinci minute.

Acum, ca să câştige bătălia „decisiv”, învinsul trebuia să fie mort sau invalid.

Era mai mult decât credeam, dar am ştiut fără să întreb că nu puteam pleca.

Grupul s-a adunat în jurul unui fel de cuşcă din sârmă, care-mi amintea teribil de *Mad Max Beyond Thunderdome*[31]. Vă amintiţi – doi intră, doar unul pleacă. Cred că ăsta era echivalentul pentru lupi. Quinn deschise uşa şi cei doi lupi uriaşi se furişară

---

[31] Al treilea film al seriei Mad Max (1985), cu Mel Gibson în rolul principal (Mad Max: Cupola Tunetului).

înăuntru, aruncând priviri într-o parte şi în alta, ca şi cum şi-ar fi numărat suporterii. Sau cel puţin asta am crezut eu că fac.

Quinn se întoarse şi-mi făcu semn cu capul.

Aoleu! M-am încruntat. Ochii căprui-violet erau gravi. Omul vorbea serios. M-am apropiat de el reticentă.

— Du-te şi citeşte-le din nou minţile, îmi spuse.

Puse o mână uriaşă pe umărul meu. Mă întoarse cu faţa la el, ceea ce mă aduse faţă-n faţă, ca să zic aşa, cu sfârcurile lui maro-închis. Tulburată, am privit în sus.

— Auzi, blonduţo, tot ce ai de făcut este să intri acolo şi să-ţi faci treaba, îmi ceru cu o voce care se voia liniştitoare.

Nu ar fi putut să aibă ideea asta cât lupii erau afară din cuşcă? Dacă închidea uşa în urma mea? M-am uitat peste umăr la Claudine, care dădea din cap înnebunită.

— De ce trebuie să fac asta? La ce foloseşte? am întrebat, că doar nu eram complet idioată.

— O să trişeze din nou? întrebă Quinn atât de încet, încât ştiam că nimeni altcineva nu-l putuse auzi. Are Furnan vreun mod de a trişa pe care noi nu l-am depistat?

— Îmi garantezi siguranţa?

Îmi întâlni privirea.

— Da, răspunse fără nici o ezitare.

Deschise uşa cuştii. Deşi a trebuit să se aplece mult, a intrat în urma mea.

Cei doi lupi se apropiară cu grijă de mine. Miroseau puternic; ca nişte câini, dar cu iz de mosc

şi mai sălbatic. Agitată, am pus cu grijă mâna pe capul lui Patrick Furnan. Am privit în mintea lui şi nu am putut vedea nimic în afară de furie faţă de mine pentru că din cauza mea pierduse concursul de rezistenţă. Era o scânteie de voinţă legată de bătălia care venea şi pe care intenţiona s-o câştige prin cruzime pură.

Am oftat, am clătinat din cap, mi-am retras mâna. Ca să fiu corectă, am pus mâna şi pe Jackson, care era atât de înalt încât am fost complet uimită. Lupul vibra la propriu, un tremur slab care-i făcea blana să se zbârlească sub mâna mea. Întreaga lui hotărâre se concentra să-l sfâşie bucată cu bucată pe rivalul său. Dar Jackson se temea de lupul mai tânăr.

— Totul e în ordine, am spus, şi Quinn se întoarse să deschidă uşa.

Se aplecă să treacă pe ea, iar eu eram pe cale să-l urmez când fata îmbrăcată în salopetă ţipă. Mişcându-se mai rapid decât credeam că s-ar putea mişca un bărbat atât de mare, Quinn se răsuci pe călcâie, mă apucă de braţ cu o mână şi trase cu toată forţa.

Cu cealaltă mână trânti uşa, şi am auzit ceva zdrobindu-se de ea.

Zgomotele din spatele meu îmi confirmară că lupta deja începuse, dar eu eram lipită de o zonă imensă de piele catifelată şi bronzată.

Cu urechea lipită de pieptul lui Quinn, am auzit vibraţia atât în interior, cât şi în exterior, când întrebă:

— Te-a prins?

Tremuram din toate încheieturile. Piciorul îmi era ud şi mi-am văzut ciorapii rupţi, iar sângele curgea dintr-o rană de pe pulpa dreaptă. Mă zgâriasem la picior când Quinn închisese atât de repede uşa sau fusesem muşcată? Oh, Doamne, dacă fusesem muşcată…

Toţi ceilalţi erau lipiţi de cuşca de metal, urmărindu-i pe lupii care mârâiau şi se agitau. Saliva şi sângele lor zburau în particule fine, pătându-i pe spectatori. Am privit în urmă ca să-l văd pe Jackson apucându-l şi rupându-i lui Patrick piciorul din spate, când Patrick se îndoise ca să-l muşte de bot pe Jackson. O fracţiune de secundă, i-am zărit faţa lui Alcide, concentrată şi temătoare.

Nu voiam să văd asta. Preferam să admir pielea acestui străin decât să mă uit la cei doi bărbaţi omorându-se unul pe celălalt.

— Sângerez, i-am spus lui Quinn. Nu e grav.

Un scheunat ascuţit venit din cuşcă mă anunţă că unul dintre cei doi lupi marcase. M-am ghemuit.

Bărbatul uriaş mă conduse către perete. Asta era la o distanţă bună de zona în care se desfăşura lupta. M-a ajutat să mă întorc şi să mă aşez.

Quinn se lăsă şi el jos, pe podea, lângă mine. Era atât de graţios pentru cineva atât de mare, încât eram absorbită să-l urmăresc cum se mişcă. Îngenunche lângă mine ca să-mi dea jos pantofii şi apoi ciorapii, care erau făcuţi ferfeniţă şi pătaţi cu sânge. Eram tăcută şi tremuram atunci când se lăsă în jos ca să se aşeze pe burtă. Îmi apucă genunchiul şi glezna cu mâinile sale mari, ca şi cum picioarele mele ar fi fost nişte beţe. Fără să

scoată un cuvânt, Quinn începu să lingă sângele de pe gamba mea. Eram speriată că asta ar putea fi o pregătire pentru a lua o înghiţitură, dar dr. Ludwig ţopăi spre noi, privi în jos şi zise:

— Vei fi bine, spuse încheind subiectul.

După ce mă atinse uşor cu mâna pe cap, ca şi cum aş fi fost un câine rănit, doctoriţa mărunţică porni înapoi spre ajutoarele ei.

Între timp, deşi nu aş fi crezut că era posibil pentru mine să fiu altfel decât pe muchie de cuţit din cauza suspansului, să-mi lingă piciorul s-a dovedit a fi o diversiune neaşteptată. M-am agitat; neliniştită, mi-am înăbuşit un geamăt. Poate că ar fi trebuit să-mi trag piciorul din mâinile lui Quinn. Priveam capul chel şi strălucitor cum se mişcă în sus şi-n jos, în timp ce faptul că mă lingea mă făcea să mă gândesc la lucruri radical diferite de bătălia pe viaţă şi pe moarte care avea loc în încăpere. Quinn lucra din ce în ce mai încet, cu limba sa caldă şi puţin aspră atunci când îmi curăţa piciorul. Deşi creierul său era cel mai opac creier de teriantrop peste care dădusem vreodată, mi-am dat seama că avea aceeaşi reacţie ca şi mine.

Când a terminat, şi-a pus capul pe coapsa mea. Respira greu, iar eu încercam să-mi păstrez calmul. Mâinile sale îşi slăbiră strânsoarea, dar îmi mângâiau deliberat piciorul. Privi în sus către mine. Ochii i se schimbaseră. Erau aurii, aur pur. Uau!

Cred că-şi dădu seama după faţa mea că eram, ca să mă exprim delicat, agitată din cauza micului nostru interludiu.

— Nu este locul, şi nici momentul potrivit,

iubito, zise. Doamne, a fost… minunat!

Se întinse, dar nu aşa cum obişnuiesc să o facă oamenii. Se undui de la baza coloanei către umeri. Era unul dintre cele mai ciudate gesturi pe care le văzusem vreodată – şi văzusem până atunci destule gesturi ciudate.

— Ştii cine sunt? întrebă.

Am încuviinţat.

— Quinn? am spus, simţind cum mi se colorează obrajii.

— Am auzit că numele tău e Sookie, zise, ridicându-se în genunchi.

— Sookie Stackhouse, am confirmat.

Îşi puse mâinile sub bărbia mea, îndemnându-mă să-l privesc. M-am uitat în ochii lui cât de intens am putut. N-a clipit.

— Mă întreb ce vezi, zise în cele din urmă, şi-şi retrase mâinile.

Am aruncat o privire în jos către piciorul meu. Urma de pe el, acum curăţată de sânge, era cu siguranţă o zgârietură de la metalul uşii.

— Nu e o muşcătură, am spus cu vocea parcă pierdută.

Tensiunea mă părăsi într-o clipă.

— Ai dreptate, fu el de acord şi se ridică în picioare.

Îmi întinse mâna. Am apucat-o şi m-a ridicat în picioare într-o secundă. Un scheunat pătrunzător venit din cuşcă mă aduse din nou la realitate.

— Zi-mi o chestie. De ce naiba nu pot pur şi simplu vota şi gata? l-am întrebat.

Ochii rotunzi ai lui Quinn, reveniţi la culoarea lor

căprui-violetă, se încreţiră la colţuri când el începu să râdă.

— Nu e stilul teriantropilor, iubito. Ne vedem mai târziu, îmi promise Quinn.

Fără nici un alt cuvânt, se strecură înapoi în cuşcă, iar mica mea pauză se sfârşi. Trebuia să-mi îndrept din nou atenţia către lucrurile cu adevărat importante care se întâmplau în această clădire.

Când i-am găsit pe Claudine şi Claude, aceştia se uitau agitaţi peste umăr. Îmi făcură puţin loc să mă strecor între ei şi mă cuprinseră cu braţele când m-am aşezat. Păreau foarte supăraţi, iar Claudine avea două lacrimi care-i curgeau pe obraji. Când am văzut situaţia din cuşcă, am înţeles şi de ce.

Lupul mai deschis la culoare câştiga. Blana lupului negru era murdară de sânge. Era încă în picioare, încă arătându-şi colţii, dar unul dintre picioarele din spate ceda din când în când sub greutatea sa. Reuşi să se ridice de două ori, dar a treia oară piciorul cedă, lupul mai tânăr se aruncă pe el, cei doi rotindu-se iar şi iar într-un iureş înfiorător de dinţi, carne sfâşiată şi blană.

Uitând de regulile care cereau să se respecte liniştea, toţi vârcolacii strigau, sprijinindu-l pe unul sau pe altul dintre concurenţi; sau pur şi simplu doar urlau. Violenţa şi zgomotul se amestecau într-un vacarm haotic. În cele din urmă, l-am zărit pe Alcide lovind metalul cu mâinile într-o agitaţie inutilă. De când mă ştiu, nu mi-a părut niciodată atât de rău pentru cineva. M-am întrebat dacă va încerca să se năpustească în cuşcă. Dar o altă

privire îmi arătă că, dacă respectul lui Alcide pentru regulile haitei ar fi cedat şi el ar fi încercat să vină în ajutorul tatălui său, Quinn bloca uşa. Deasta haita adusese pe cineva din afară, bineînţeles.

Brusc, lupta se termină. Lupul mai deschis la culoare îl apucă pe cel negru de gât. Apucase, dar nu muşca. Poate că Jackson ar fi continuat să se agite, dacă nu ar fi fost atât de grav rănit, vlăguit de puteri. Zăcea scheunând, incapabil să se apere, invalid. Camera era cufundată în linişte acum.

— Patrick Furnan este declarat învingător, zise Quinn, pe un ton neutru.

Şi atunci, Patrick Furnan îl muşcă de gât pe Jackson Herveaux, ucigându-l.

Capitolul 16

Cu autoritatea unei persoane care mai făcuse asemenea lucruri şi altă dată, Quinn a coordonat operaţiunile de curăţire a locului. În timp ce eu zăceam ameţită de şoc, am observat că el dăduse indicaţii clare şi precise cu privire la eliminarea tuturor probelor doveditoare. Membrii clanului au demontat cuşca în bucăţi şi au desfăcut cu îndemânare arena, prompt şi eficient. O echipă de curăţenie a avut grijă să şteargă toate urmele de sânge şi blană.

În curând, clădirea a fost golită de toate, cu excepţia oamenilor. Patrick Furnan îşi reluase forma umană, iar dr. Ludwing se ocupa de numeroasele sale răni. Mă bucuram pentru fiecare dintre rănile pe care le avea. Regretam doar că nu erau mai grave. Dar clanul acceptase alegerea lui Furnan. Dacă ei nu protestau la o asemenea violenţă gratuită, nici eu nu puteam.

Alcide era consolat de Maria-Star Cooper, o tânără vârcolac pe care o cunoşteam vag.

Maria-Star stătea aproape de el şi-l mângâia pe spate, oferindu-i consolare şi sprijin prin simpla ei apropiere. Nici nu trebuia să-mi spună că de această dată prefera compania unui alt vârcolac, şi nu a mea. M-am dus să-l îmbrăţişez, dar când m-am apropiat de el şi m-am uitat în ochii lui, am

ştiut. Asta m-a durut, chiar foarte mult; dar acum nu era vorba despre mine şi despre sentimentele mele.

Claudine plângea în braţele fratelui său.

— Este atât de sensibilă! i-am şoptit eu lui Claude, simţindu-mă puţin stânjenită că nu plângeam şi eu.

Cea mai mare grijă a mea era pentru Alcide; abia dacă îl cunoscusem pe Jackson Herveaux.

— A trecut prin cel de-al doilea război cu elfii din Iowa luptându-se contra celor mai buni dintre ei, spuse Claude clătinând din cap. Am văzut un goblin decapitat scoţând limba la ea în chinurile morţii şi ea a râs. Dar cu cât se apropie mai mult de lumină, cu atât devine mai impresionabilă.

Asta pur şi simplu m-a redus la tăcere. Doar nu era să întreb despre o altă regulă a arcanului supranatural. Mă săturasem pe ziua de azi.

Acum, că toată acea mizerie fusese curăţată (mizeria includea corpul lui Jackson, pe care dr. Ludwing îl dusese în altă parte ca să se intervină asupra lui, pentru ca povestea despre cum îşi aflase moartea să pară mai plauzibilă), toţi membrii haitei s-au adunat în faţa lui Patrick Furnan, care nu-şi recuperase hainele. Judecând după corpul său, victoria îl făcuse să se simtă mai viril. Câh!

El stătea pe o pătură; era o pătură roşie, ecosez, de sport, cum sunt cele pe care le iei la un meci de fotbal. Mi-am simţit buzele schiţând un surâs, dar am devenit pe deplin serioasă când soţia noului şef al clanului a adus la el o tânără, cu

păr castaniu, o fată care părea că se apropie de sfârşitul adolescenţei. Fata era la fel de goală ca şeful haitei, deşi ei îi stătea mult mai bine aşa.

Ce naiba?

Deodată, mi-am reamintit ultima parte a ceremoniei şi mi-am dat seama că Patrick Furnan avea să facă sex cu fata aceea în faţa noastră. Nu! În nici un caz nu am să mă uit la aşa ceva. Am încercat să mă întorc şi să plec. Dar Claude mi-a şuierat:

— Nu poţi pleca!

Mi-a acoperit gura şi m-a ridicat cu totul pe sus pentru a mă muta în spatele mulţimii. Claudine s-a mutat odată cu noi şi s-a aşezat în faţa mea, dar cu spatele la mine, ca să nu fiu nevoită să văd. Am scâncit furioasă, în mâinile lui Claude.

— Taci, zise cu îndârjire, cu o sinceritate atât de profundă în glas pe cât putea el să aibă. Ne vei face tuturor necazuri. Dacă te consolează, să ştii că e o tradiţie. Fata s-a oferit singură. După aceasta, Patrick va fi din nou un soţ credincios. Dar are deja urmaşi de la nevasta lui şi trebuie să facă gestul ceremonial al reproducerii cu o altă femeie. Poate să rămână însărcinată sau nu, dar trebuie să o facă.

Am ţinut ochii închişi şi am fost recunoscătoare când Claudine s-a întors către mine şi mi-a acoperit urechile cu palmele ei umede de lacrimi. Un strigăt s-a auzit dinspre mulţime când ceremonia s-a încheiat. Cei doi însoţitori ai mei se relaxară şi mă lăsară mai liberă. Nu am văzut ce s-a întâmplat cu fata. Furnan a rămas gol, dar cât timp era liniştit,

puteam să trec peste asta.

Pentru a-şi face recunoscut statutul, noul şef al haitei a început să primească jurămintele vârcolacilor săi. Mi-am dat seama, după ce i-am privit o clipă, că se duceau la el pe rând, de la cel mai bătrân la cel mai tânăr. Fiecare vârcolac îi lingea lui Furnan dosul palmei şi-şi expunea gâtul, într-un moment ceremonial. Când i-a venit rândul lui Alcide, mi-am dat brusc seama că era loc pentru încă un dezastru.

Am realizat că îmi ţineam respiraţia.

Liniştea era perfectă aşa că mi-am dat seama că nu eram singura.

După o lungă ezitare, Furnan s-a aplecat şi şi-a pus dinţii pe gâtul lui Alcide; am deschis gura să protestez, dar Claudine mi-a astupat-o cu mâna. Dinţii lui Furnan s-au îndepărtat de carnea lui Alcide, lăsând-o neatinsă.

Şeful haitei trimisese un semnal clar.

Când ultimul vârcolac a îndeplinit ceremonialul, eu mă simţeam deja epuizată de atâta emoţie. Sigur ajunsesem la sfârşit? Da, grupul se împrăştia, unii membri îmbrăţişând familia Furnan ca s-o felicite, alţii ieşind afară în linişte.

Eu i-am ocolit şi am pornit-o drept spre uşă. Data viitoare când îmi va propune cineva să asist la un ceremonial supranatural, îi voi spune că trebuie să mă spăl pe cap.

Odată ajunsă în aer liber, am mers încet, târşâindu-mi picioarele. Trebuia să mă gândesc la câteva lucruri, cum ar fi ceea ce citisem în mintea lui Alcide după ce întregul dezastru luase sfârşit.

Alcide se gândea că l-am dezamăgit. Mi-a spus că trebuia să vin şi venisem. Ar fi trebuit să ştiu că avea nişte motive, dacă insistase să fiu de faţă.

Acum ştiam că-l suspectase pe Furnan că avea în minte un truc murdar. Alcide o prevenise din timp pe Christine, aliata tatălui său. Ea se asigurase că-mi foloseam telepatia asupra lui Patrick Furnan. Şi, bineînţeles, descoperisem că adversarul lui Jackson trişa. Această dezvăluire ar fi trebuit să-i asigure victoria lui Jackson.

În schimb, votul clanului fusese împotriva lui Jackson şi competiţia continuase cu mize şi mai mari. Nu aveam nici o legătură cu decizia respectivă. Dar acum Alcide, îndurerat şi furios, dădea vina pe mine.

Încercam să fiu mânioasă, dar eram prea tristă.

Claude şi Claudine şi-au luat rămas-bun şi au sărit în Cadillac-ul lui Claudine şi au şters-o din parcare, ca şi cum abia aşteptau să ajungă înapoi în Monroe. Aveam aceeaşi dorinţă în gând, dar eram mult mai puţin energică decât cei doi. A trebuit să stau câteva minute bune la volanul maşinii împrumutate pentru a mă hotărî să mă întorc acasă.

M-am pomenit gândindu-mă la Quinn. Era o uşurare bine-venită; în loc să mă gândesc la grămezile de carne sfâşiată, la sânge şi la moarte. Când am privit în mintea lui, am văzut că acest bărbat ştia care îi era calea. Şi tot nu aveam nici cea mai vagă idee în ce animal se transforma în nopţile cu lună plină.

Drumul spre casă a fost cumplit.

Aş fi putut la fel de bine să fi telefonat la Merlotte's în acea seară, să anunţ că nu merg la muncă. Dar, o, desigur, mi-am făcut datoria întocmai: am luat comenzi şi le-am dus la mese, am umplut halbele cu bere, mi-am pus bacşişul în cutia pentru bacşişuri, am şters băutura vărsată şi m-am asigurat că bucătarul temporar (un vampir cu numele de Anthony Bolivar; mai fusese şi altă dată angajatul nostru) ştia că băiatul care-l ajuta era de neatins. Dar nu am simţit nici o scânteie, nici o bucurie în munca mea.

Am observat că Sam părea că se descurcă mai bine. Era încă în mod evident agitat, stând în colţul lui şi privindu-l pe Charles muncind. Probabil că Sam era şi puţin iritat, din moment ce Charles părea să devină din ce în ce mai popular printre clienţi. În mod cert, vampirul era fermecător. În seara aceasta, purta un plasture pentru ochi, de culoare roşie şi acoperit cu paiete, şi o cămaşă de poet romantic pe sub o vesta neagră cu paiete, extrem de bătătoare la ochi, dar şi amuzantă.

— Pari tristă, frumoasă doamnă, spuse el când am venit să iau un Tom Collins şi un rom cu cola.

— A fost doar o zi lungă, am spus eu, făcând un efort să zâmbesc.

Aveam atât de multe lucruri de acceptat emoţional, încât nici măcar nu m-am supărat când Bill a apărut din nou cu Selah Pumphrey. Chiar şi atunci când s-au aşezat în sectorul meu, nu mi-a păsat. Dar când Bill mi-a luat mâna în timp ce mă întorceam să le aduc comanda, mi-am smuls-o ca şi cum ar fi încercat să-mi dea foc.

— Voiam doar să ştiu ce-ai păţit, spuse el şi pentru o clipă mi-am amintit cât de bine mă simţisem în acea noapte la spital când se culcase lângă mine.

Am vrut să-i răspund, dar, când am surprins privirea indignată a lui Selah, mi-am închis supapele emoţionale.

— Mă întorc imediat cu sângele comandat, am spus eu veselă, zâmbind suficient de larg încât să mi se vadă toţi dinţii.

La naiba cu el, mă gândeam eu pe bună dreptate, *cu el şi cu iapa pe care o călăreşte.*

După aceea, m-am ocupat numai de treburile obişnuite. Am zâmbit şi am muncit, am muncit şi am zâmbit. Am stat departe de Sam, pentru că nu doream ca în acea seară să mai am o lungă discuţie cu încă un teriantrop. Mi-era teamă – de vreme ce nu aveam nici un motiv să fiu supărată pe Sam – că dacă mă va întreba ce mi se întâmplase, i-aş fi mărturisit totul; şi pur şi simplu nu voiam să vorbesc despre asta. Vi s-a întâmplat vreodată să fiţi călcaţi în picioare şi, pentru un timp, să vă simţiţi mizerabil? Asta era starea mea de spirit.

Dar a trebuit să mă duc la Sam până la urmă, când Catfish a întrebat dacă putea să achite cu un cec nota pentru petrecerea din seara aceea. Regula lui Sam era clară: trebuia să aprobe el cecurile. Şi am fost nevoită să stau aproape de Sam, pentru că în bar era mare gălăgie.

Nu mă gândeam la nimic, în afară de faptul că nu doream ca el să-şi dea seama ce stare de spirit

aveam, dar când m-am aplecat deasupra lui ca să-i explic problema lui Catfish cu banii lichizi, ochii lui Sam s-au dilatat.

— Doamne, Sookie, spuse el, cu cine ai umblat?

Am dat înapoi, fără cuvinte. Era în acelaşi timp şocat şi îngrozit din cauza mirosului de care nici măcar nu ştiusem că era impregnat în mine. Eram obosită de fiinţele supranaturale care trăgeau de mine.

— Unde te-ai întâlnit cu un tigru? a întrebat el.

— Un tigru, am repetat eu indiferentă.

Deci acum ştiu în ce se transforma noua mea cunoştinţă, Quinn, când era lună plină.

— Povesteşte-mi, mi-a cerut Sam.

— Nu, i-am trântit-o eu. N-o s-o fac. Cum rămâne cu Catfish?

— De data asta, poate să scrie un cec. Dacă apare vreo problemă, nu va mai scrie niciodată altul aici.

Nu i-am transmis acest ultimatum. Am luat cecul lui Catfish şi recunoştinţa lui alimentată de alcool şi le-am plasat pe amândouă unde le era locul.

Şi, ca să merg din rău în mai rău, mi-am agăţat lanţul de argint într-un colţ al barului când m-am aplecat să ridic un şerveţel pe care un nătâng îl aruncase pe podea. Lanţul s-a rupt, iar eu l-am prins în palmă şi l-am băgat în buzunar. Fir-ar să fie! Avusesem o zi mizerabilă, urmată de o noapte mizerabilă.

I-am făcut frumos cu mâna lui Selah când ea şi Bill au plecat. El îmi lăsase un bacşiş mare şi l-am

îndesat în buzunar cu atâta putere, încât aproape că am sfâşiat ţesătura. De vreo două ori în timpul serii am auzit telefonul sunând, iar când duceam nişte pahare murdare spre ferestruica de la bucătărie, Charles spuse:

— Cineva tot sună şi închide. Foarte enervant.

— O să se sature şi o să renunţe, am spus eu liniştitor.

Cam la o oră după aceea, când i-am pus o coca-cola în faţă lui Sam, ajutorul a venit să-mi spună că era cineva care întreba de mine la intrarea angajaţilor.

— Ce căutai afară? îl întrebă Sam tăios.

Băiatul păru ruşinat.

— Fumam, domnule Merlotte, spuse el. Eram afară să-mi trag sufletul pentru că vampirul mi-a spus că mă va seca dacă aprind ţigara înăuntru, când omul acesta a apărut de nicăieri.

— Cum arată? am întrebat eu.

— Oh, este bătrân şi are părul negru, spuse băiatul ridicând din umeri.

Nu avea prea mult talent la descrieri.

— Bine, am spus eu.

Mă bucuram să iau o pauză. Am bănuit cine era vizitatorul şi, dacă ar fi venit la bar, ar fi provocat haos. Sam a găsit un pretext să mă urmeze, spunând că avea nevoie la toaletă, şi a pornit şontâcăind în baston după mine. Avea propria baie micuţă lângă biroul lui şi a intrat şchiopătând în ea, în timp ce eu m-am îndreptat către uşa din spate. Dar atunci am început să zâmbesc. Bărbatul care mă aştepta era una dintre cele mai cunoscute

figuri din lume, mai puţin, se pare, pentru ajutoarele adolescente.

— Bubba, am spus, deosebit de încântată să-l văd pe vampir.

Nu-i poţi spune pe fostul său nume, căci ar deveni cu adevărat confuz şi agitat. Bubba era cândva cunoscut ca... Ei bine, hai să punem altfel problema: v-aţi întrebat vreodată câte înfăţişări se pot lua după moarte? Aceasta era explicaţia.

Transformarea lui în vampir nu fusese un succes deplin, pentru că în momentul decesului avea organismul plin de droguri; dar, dincolo de predilecţia lui pentru sângele de pisică, Bubba se descurca destul de bine. Comunitatea vampirilor avea mare grijă de el.

Eric îl încadrase pe Bubba în rândul personalului drept curier. Părul lucios al lui Bubba era mereu pieptănat şi frezat, iar perciunii săi lungi erau aranjaţi cu grijă. În seara aceasta purta o jachetă neagră, din piele, blugi noi şi o cămaşă ecosez, cu negru şi argintiu.

— Arăţi bine, Bubba, am spus cu admiraţie.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Sookie, îmi zâmbi larg.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Da. Domnul Eric m-a trimis să vă spun că el nu este ceea ce pare.

M-am uitat chiorâş.

— Cine, Bubba? am întrebat eu, încercând să-mi păstrez blândeţea vocii.

— Este un ucigaş plătit.

M-am holbat la faţa lui Bubba, nu pentru că aş fi

crezut că privitul ar duce la vreun rezultat, ci pentru că încercam să înţeleg mesajul. A fost o greşeală; ochii lui Bubba au început să arunce ocheade dintr-o parte în alta, iar zâmbetul de pe faţa lui s-a şters. Ar fi trebuit să mă întorc să mă uit la perete – mi-ar fi dat tot atâtea informaţii, iar Bubba nu ar mai fi devenit atât de anxios.

— Mulţam, Bubba, am spus bătându-l pe umărul vânjos. Te-ai descurcat bine.

— Pot să plec acum? Înapoi la Shreveport?

— Sigur, am spus.

Aveam să-l sun pe Eric. Oare de ce nu mă sunase el pentru un mesaj atât de urgent şi de important cum părea să fie acesta?

— Mi-am găsit o intrare prin spate la adăpostul de animale, mi-a mărturisit Bubba cu mândrie.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Oh, bine, grozav, am spus, încercând să nu mă simt îngreţoşată.

— La revedere, strigă el din marginea parcării.

Tocmai când credeai că Bubba era cel mai prost vampir din lume, făcea ceva uimitor cum ar fi să se mişte cu o viteză pe care pur şi simplu nu o puteai detecta.

— La revedere, am spus eu îndatoritoare.

— Era cine cred eu?

Vocea venea chiar din spatele meu. Am sărit. M-am întors, să descopăr că Charles îşi părăsise locul de la bar.

— M-ai speriat, am spus, de parcă nu ar fi fost capabil să-şi dea seama şi singur.

— Scuze.

— Da, el era.

— Am bănuit. Nu l-am auzit niciodată cântând live. Trebuie să fie uimitor.

Charles a început să observe atent parcarea de parcă se gândea intens la altceva. Aveam impresia clară că nu-şi asculta nici măcar propriile vorbe.

Am deschis gura să întreb ceva, dar înainte ca vorbele să-mi ajungă pe buze, m-am gândit cu atenţie la ceea ce spusese piratul englez şi cuvintele mi-au îngheţat pe buze. După o lungă ezitare, am realizat că trebuia să vorbesc, altfel îşi va da seama că ceva nu era în ordine.

— Ei bine, cred că aş face mai bine să mă întorc la lucru, am spus eu, cu zâmbetul cel mai luminos care îmi poate apărea pe faţă când sunt nervoasă.

Şi, frate, eram nervoasă rău acum. Unica revelaţie orbitoare pe care am avut-o şi totul începea să se aşeze la loc în mintea mea. Fiecare fir de păr de pe braţ şi de pe gât mi s-a ridicat. Reflexele mele de luptă sau de fugă erau acum fixate în mod ferm pe „fugă”. Charles era între uşa care dădea afară şi mine. Am început să străbat înapoi holul către bar.

Uşa dintre bar şi hol era de obicei lăsată deschisă, pentru că oamenii trebuiau să iasă pe coridor tot timpul ca să folosească toaletele. Dar acum era închisă. Era deschisă când venisem pe hol să vorbesc cu Bubba.

Era de rău.

— Sookie, spuse Charles în spatele meu. Îmi pare sincer rău pentru asta.

— Tu l-ai împuşcat pe Sam, nu-i aşa?

Am întins mâna la spate, pipăind clanţa uşii. Nu m-ar ucide în faţa tuturor oamenilor din bar, nu-i aşa? Apoi mi-am amintit noaptea în care Eric şi Bill dăduseră gata o cameră plină cu oameni, la mine acasă. Mi-am amintit că le luase numai trei sau patru minute. Mi-am amintit cum arătau apoi victimele.

— Da. A fost o lovitură norocoasă când ai prins-o pe bucătăreasă şi ea a mărturisit. Dar nu a declarat că l-ar fi împuşcat pe Sam, nu-i aşa?

— Nu, n-a declarat, am spus eu amorţită. Pe toţi ceilalţi, cu excepţia lui Sam, iar glonţul nu se potrivea.

Degetele mele au descoperit clanţa. Dacă apăsam pe ea, aveam şanse să trăiesc. Dar era posibil şi să nu am. Cât de mult îi păsa lui Charles de propria viaţă?

— Ai vrut o slujbă aici, am spus.

— M-am gândit că era o ocazie bună, dacă aş pica atunci când Sam ar ieşi din peisaj.

— De unde ai ştiut că o să merg la Eric după ajutor?

— Nu am ştiut. Dar ştiam că cineva i-ar fi spus că la bar sunt probleme. Din moment ce asta ar fi însemnat să te ajute pe tine, ar fi făcut-o. Era logic să mă trimită pe mine.

— De ce faci asta?

— Eric este dator.

Se apropia tot mai mult de mine, dar totuşi nu prea rapid. Poate că nu-şi dorea să comită o crimă. Poate că spera la un moment propice când ar fi putut să mă ucidă în linişte.

— Se pare că Eric a aflat că nu sunt din clanul lui Jackson, cum am spus.

— Da. Ai ales greşit.

— De ce? Mie mi se părea ideal. Sunt mulţi bărbaţi acolo; nu ai fi avut cum să-i vezi pe toţi. Nimeni nu-şi poate aminti toţi oamenii care au trecut prin conacul acela.

— Dar ei l-au auzit pe Bubba cântând, am spus eu încet. A cântat pentru ei într-o noapte. Nu ai fi uitat asta niciodată. Nu ştiu cum a aflat Eric, dar eu mi-am dat seama în momentul în care mi-ai spus că niciodată…

A sărit.

M-am trezit pe spate pe podea într-o fracţiune de secundă, dar mâna mea era deja în buzunar, iar el a deschis gura să muşte. Se sprijinea pe braţe încercând în mod curtenitor să nu se culce deasupra mea. Colţii lui erau complet ieşiţi şi luceau în lumină.

— Trebuie să fac asta, a spus el. Sunt legat prin jurământ. Îmi pare rău.

— Mie nu, am spus şi i-am vârât lanţul de argint în gură, închizându-i-o cu palma.

A ţipat şi m-a lovit, am simţit că mi-a rupt o coastă. Lui îi ieşea fum din gură. M-am târât mai departe şi am scos şi eu un ţipăt. Uşa s-a deschis şi o mulţime de clienţi ai barului au năvălit cu zgomot în micul hol. Sam a ieşit ca din puşcă pe uşa biroului său, mişcându-se foarte bine pentru un om cu piciorul rupt; spre uimirea mea, avea un ţăruş în mână. Între timp, vampirul care striga a fost copleşit de atâţia bărbaţi voinici, în blugi, încât nici

nu se mai vedea. Charles încerca să muşte pe cine putea, dar arsura produsă de argint era atât de dureroasă, încât rezultatele nu erau periculoase.

Catfish Hunter părea să fie la baza grămezii, în contact direct cu atacatorul.

— Dă-mi ţăruşul, băiete! îi strigă lui Sam.

Sam i-l dădu lui Hoyt Fortenberry, care i-l dădu lui Dago Guglielmi, care îl pasă în mâinile păroase ale lui Catfish.

— Aşteptăm poliţia vampirilor sau ne facem dreptate singuri? întrebă Catfish. Sookie?

După o clipă înfiorătoare în care am luptat cu tentaţia, am deschis gura şi am spus:

— Chemaţi poliţia. Poliţia din Shreveport are un detaşament de poliţişti vampiri şi, de asemenea, vehicule necesare pentru transport şi celule speciale de închisoare.

— Puneţi-i capăt, spuse Charles de undeva de dedesubtul grămezii apăsătoare de oameni. Mi-am ratat misiunea şi nu pot să sufăr închisorile.

— S-a făcut, spuse Catfish şi îi înfipse ţăruşul în inimă.

După aceea, totul s-a terminat şi trupul s-a dezintegrat, oamenii s-au întors în bar şi s-au aşezat la mesele unde fuseseră înainte de a auzi lupta care se dădea pe hol. Era peste măsură de ciudat totul. Nimeni nu râdea, nimeni nu zâmbea, şi nici unul dintre cei rămaşi la bar nu a întrebat ce se întâmplase.

Bineînţeles, puteai şi să crezi că aceasta era o rămăşiţă a zilelor de odinioară când negrii erau

linşaţi dacă exista măcar un zvon că i-ar fi făcut cu ochiul unei femei albe.

Dar, ştiţi, comparaţia pur şi simplu nu ţinea. Charles fusese de altă rasă, era adevărat. Dar era vinovat de moarte pentru că încercase să mă ucidă. Aş fi fost o femeie moartă peste treizeci de secunde, în ciuda tacticii mele de diversiune, dacă bărbaţii de la Bon Temps nu ar fi intervenit.

Fusesem norocoşi din mai multe puncte de vedere. Nu fusese nici un reprezentant al legii la bar în acea noapte. La nici cinci minute după ce fiecare se întorsese la masa lui, a apărut Dennis Pettibone, investigatorul de incendii, care venise să-i facă o vizită lui Arlene. (Ajutorul încă ştergea holul, de fapt.) Sam îmi bandajase coastele cu nişte feşe elastice în biroul lui şi am ieşit, încet şi cu grijă, să-l întreb pe Dennis ce dorea să bea.

Eram norocoşi că nu fusese prezent nimeni din afară. Nici un tip de la colegiul din Ruston, nici un camionagiu din Shreveport, nici o rudă care tocmai picase să bea o bere cu un văr sau un unchi.

Eram norocoşi că nu fuseseră multe femei. Nu ştiu de ce, dar îmi închipuiam că pe o femeie ar fi scârbit-o cumplit execuţia lui Charles. Eram destul de scârbită şi eu, dar mulţumeam stelei mele norocoase că eram încă în viaţă.

Şi Eric a fost norocos când s-a ivit pe neaşteptate în bar treizeci de minute mai târziu, pentru că Sam nu mai avea alt ţăruş la îndemână. La fel de nervos cum era oricine, un suflet nesăbuit s-ar fi oferit să-l dea afară pe Eric: dar nu ar fi scăpat aproape nevătămat, cum se întâmplase cu

cei care îl urmăriseră pe Charles.

Şi Eric a fost de asemenea norocos pentru că primele cuvinte care i-au ieşit din gură au fost:

— Sookie, eşti bine?

În panica lui, m-a înşfăcat cu mâinile, cuprinzându-mi mijlocul, iar eu am ţipat.

— Eşti rănită, spuse şi apoi realiză că cinci sau şase oameni săriseră în picioare.

— Mă doare, am spus, făcând un efort imens ca să par în regulă. Totul este în regulă. El este prietenul meu, Eric, am spus eu puţin mai tare. A încercat să mă contacteze, şi acum ştiu ce era atât de urgent.

M-am uitat în ochii fiecărui bărbat şi, rând pe rând, s-au întors la locurile lor.

— Hai să mergem să ne aşezăm şi să vorbim, am spus eu foarte încet.

— Unde este? am să-i înfig un ţăruş nenorocitului chiar eu, indiferent pe cine va trimite Hot Rain împotriva mea.

Eric era teribil de furios.

— S-a rezolvat, am şuierat printre dinţi. Acum, vrei să te *calmezi?*

Cu permisiunea lui Sam, ne-am dus în biroul lui, singurul loc din toată clădirea unde erau atât scaune, cât şi intimitate. Sam se întorsese în spatele tejghelei, cocoţat pe un taburet înalt, cu piciorul pe un taburet mai scund, ocupându-se personal de servirea la bar.

— Bill a căutat în baza de date, explică Eric cu mândrie. Ticălosul mi-a spus că este din Mississippi, aşa că l-am calificat drept unul dintre

băieţii drăguţi de care Russel voia să scape. Chiar l-am sunat pe Russel şi l-am întrebat dacă Twining a lucrat bine pentru el. Russel a spus că avea atâţia vampiri noi în familie, încât avea numai o vagă amintire despre Twining. Dar Russel, după cum am constatat la barul lui Josephine, nu este genul meu de conducător.

Am reuşit să zâmbesc. Era în totalitate adevărat.

— Deci, când m-am trezit punându-mi întrebări, i-am cerut lui Bill să treacă la treabă şi Bill a aflat totul despre Twining: de la naşterea lui ca vampir până la supunerea faţă de Hot Rain.

— Hot Rain este cel care l-a făcut vampir?

— Nu, nu, spuse Eric nerăbdător. Hot Rain l-a făcut pe cel care l-a făcut vampir pe pirat. Şi când creatorul lui Charles a fost ucis în timpul războiului franco-indian, Charles i-a jurat credinţă lui Hot Rain. Când Hot Rain a fost nemulţumit de moartea lui Long Shadow, l-a trimis pe Charles să ia plata care simţea că i se datorează.

— De ce uciderea mea ar fi plătit datoria?

— Pentru că el a ajuns la concluzia, după ce a ascultat bârfele şi a făcut multe cercetări, că erai importantă pentru mine şi că moartea ta m-ar răni în acelaşi mod în care l-a rănit pe el uciderea lui Long Shadow.

— Ah.

Nu-mi trecea prin minte nimic de spus. Nici măcar un singur gând.

Într-un târziu, am întrebat:

— Deci vrei să spui că Hot Rain şi Long Shadow

erau împreună?

Eric mă lămuri:

— Da, dar nu exista o conotaţie sexuală; la mijloc era… afecţiunea. Asta era partea valoroasă a relaţiei.

— Deci, pentru că Hot Rain a decis că penalizarea pe care i-ai plătit-o pentru moartea lui Long Shadow nu-l satisfăcea, l-a trimis pe Charles să-ţi provoace o suferinţă la fel de mare.

— Da.

— Şi Charles a ajuns în Shreveport, a tras cu urechea, a aflat de mine şi a hotărât că uciderea mea va achita datoria.

— Aşa se pare.

— Aşa că a auzit de împuşcături, ştia că Sam este teriantrop, deci l-a împuşcat pe Sam astfel încât să existe un motiv întemeiat pentru el să vină la Bon Temps.

— Da.

— Este foarte, foarte complicat. De ce Charles nu m-a omorât pur şi simplu, într-o noapte oarecare?

— Pentru că plănuise să pară un accident. Nu dorea deloc să fie acuzaţi vampirii, nu numai pentru că nu voia să fie prins, ci şi pentru că nu dorea ca Hot Rain să fie pedepsit.

Am închis ochii.

— Mi-a incendiat casa, am spus. Nu a fost bietul Marriot. Pun pariu că Charles l-a omorât chiar înainte ca barul să se închidă în noaptea aceea şi l-a adus înapoi la mine acasă ca să poată da vina pe el. În fond, tipul era un necunoscut pentru Bon

Temps. Nimeni nu i-ar fi simţit lipsa. Oh, Doamne! Charles mi-a luat cheile! Pun pariu că omul a fost în portbagajul meu! Nu mort, ci hipnotizat. Charles i-a pus legitimaţia aceea în buzunar. Sărmanul de el… nu era membru al Frăţiei Soarelui mai mult decât mine.

— Trebuie să fi fost frustrant pentru Charles când a aflat că eşti înconjurată de prieteni, spuse Eric puţin distant, de vreme ce doi dintre acei „prieteni” tocmai tropăiseră cu zgomot, folosindu-se de pretextul că merg la toaletă pentru a-l ţine pe el sub supraveghere.

— Da, trebuie să fi fost, am surâs eu.

— Pari să fii mai bine decât mă aşteptam, spuse Eric puţin nesigur. Mai puţin traumatizată, cum s-ar spune acum.

— Eric, sunt o femeie norocoasă, am spus. Astăzi am văzut mai multe lucruri rele decât îţi poţi închipui. Singurul lucru la care mă pot gândi este că am scăpat. Că veni vorba, Shreveport are acum un nou şef de haită şi este un ticălos mincinos şi trişor.

— Atunci, înţeleg că Jackson Herveaux a pierdut concursul pentru post.

— A pierdut mai mult decât atât.

Eric a făcut ochii mari.

— Deci concursul a fost azi. Am auzit că este Quinn în oraş. De obicei, el limitează la minim infracţiunile.

— Nu a fost alegerea lui, am spus. Votul a fost împotriva lui Jackson; ar fi trebuit să-l ajute, dar… nu a fost aşa.

— De ce erai acolo? A încercat blestematul de Alcide să se folosească de tine în timpul concursului?

— Tu nu ar trebui să vorbeşti despre cum e să te foloseşti de cineva.

— Da, dar eu sunt cinstit în legătură cu asta, spuse Eric, cu ochii săi albaştri măriţi cât se poate şi sinceri.

Mi-a venit să râd. Nu mă aşteptasem să râd zile sau săptămâni de-acum înainte şi totuşi, iată-mă râzând.

— Adevărat, am admis eu.

— Deci, trebuie să înţeleg că Charles Twining nu mai există? întrebă Eric destul de serios.

— Corect.

— Măi, măi. Oamenii de-aici sunt neaşteptat de întreprinzători. Ce răni ai suferit?

— O coastă ruptă.

— O coastă ruptă nu este cine ştie ce, când un vampir se luptă pentru viaţa lui.

— Din nou, corect.

— Când Bubba s-a întors şi am descoperit că nu ţi-a transmis exact mesajul, am dat fuga aici vitejeşte, să te salvez. Am încercat să sun la bar în noaptea asta să-ţi spun să te păzeşti, dar la telefon a răspuns de fiecare dată Charles.

— A fost nemaipomenit de curajos din partea ta, am recunoscut eu. Dar s-a dovedit că nu era necesar.

— Ei, bine, atunci... Mă întorc la propriul bar, să mă ocup de clienţii mei, de biroul meu. Ne extindem linia de produse Fangtasia.

— O, da?

— Da. Ce părere ai despre un calendar cu imagini nud? Pam crede că ar trebui să se numească „Vampirii atrăgători de la Fangtasia”.

— Vei fi şi tu în el?

— O, bineînţeles. Mister Ianuarie.

— Păi, pune-mi deoparte trei exemplare. Am să-i dau unul lui Arlene şi unul Tarei. Şi am să agăţ şi eu unul pe perete.

— Dacă îmi promiţi că ai să-l ţii deschis la poza mea, îţi dau unul gratis, promise Eric.

— S-a făcut.

Se ridică în picioare.

— Încă ceva, înainte de a pleca.

M-am ridicat şi eu, dar mult mai încet.

— S-ar putea să am nevoie să te angajez la începutul lui martie.

— Am să-mi verific agenda. Ce se întâmplă?

— O să fie un mic summit. O întâlnire între regii şi reginele unora dintre statele sudiste. Locul nu a fost încă stabilit, dar când va fi, mă întreb dacă nu ai putea să-ţi iei liber de la slujba ta de-aici, ca să ne însoţeşti pe mine şi pe oamenii mei.

— Nu mă pot gândi la asta atât de devreme; o să-ţi spun atunci, Eric, i-am zis.

Am tresărit de durere când am dat să ies din birou.

— Stai o clipă, spuse el deodată şi pur şi simplu apăru în faţa mea.

Am ridicat privirea, simţindu-mă foarte obosită. S-a aplecat şi m-a sărutat pe gură, la fel de gingaş ca o bătaie de aripi de fluture.

— Mi-ai spus că ţi-am mărturisit că ai fost cea mai bună pe care am avut-o, spuse el. Dar ai simţit şi tu la fel?

— Nu-i aşa că ai vrea să ştii? i-am zis eu, după care m-am întors la muncă.